

Giới thiệu Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu

Tác giả A Li Tiểu Phu trở lại với độc giả một cách ngoạn mục qua tựa truyện hot mạng tên Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu. Tần Xu chưa bao giờ nghĩ đến chính bản thân mình lại được tuyển chọn, này cũng thế, như thế nào Đương kim Thánh thượng đã qua tuổi năm mươi.

Phi tử cao quý vĩ đại sao ?! Nàng vẫn là nên lạc tuyển làm một cung nữ ngôn tình sùng nhỏ nhỏ thì tốt hơn. Làm sao nàng có thể nghĩ đến, ý chỉ đưa xuống, nàng lại bị đưa vào Đông cung khuyết. Chưa kịp cao hứng thì phát hiện Thái tử lại không chịu sùng nàng. Tần Xu nhìn trời xanh, khảo nghiệm này thực quá gian khổ đi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Dung Thị Bất Công

Edit: V.O

Hai tháng trước, Hoàng Đế hạ chiếu cấm thiên hạ cưới gả, hễ là nữ tử vừa đến độ tuổi mười ba đến hai mươi tuổi, đều phải được triều đình phái người chuyên trách đến nhìn xem, người có tư sắc tú lệ, dung mạo đoan trang sẽ được vào cung tham gia tuyển chọn, từ đó chọn ra người ưu tú, đưa vào hậu cung.

Chỉ mới ba ngày ngắn ngủi nghe thấy tin tức này, Trưởng tử Tần Tương liền qua loa làm hôn sự, đối phương là công tử Ngô gia, rất có tài hoa, đều nói chỉ cần nỗ lực học tập, sau này như thế nào cũng có thể trúng được một vị tiên sĩ.

Tần Xu cũng từng ở xa xa nhìn thấy một bên mặt của công tử Ngô gia, nhìn thấy, là một yêu đọc sách. Nhưng lúc này những người yêu đọc sách, một nửa là có chút cổ hủ.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu mẫu thân Dung thị đối với chuyện của Trưởng nữ làm qua loa như vậy.

Không phải vì hấn, chỉ vì nữ nhi chính mình nâng trong lòng bàn tay không phải đắm đuối vào cung chịu phần tội kia.

Người nào cũng biết, đương kim Hoàng Thượng nay đã qua năm mươi tuổi, thuận tiện tuyển chọn, có thể có năng lực được bao lâu? Càng đừng nói không được chọn thì phải ở lại trong cung hầu hạ Quý Nhân, cho đến lúc đủ hai mươi lăm tuổi mới có thể rời cung. Cho đến lúc này, còn có thể có tiền đồ gì tốt? Cho dù là có người muốn cũng chỉ có thể làm làm vợ kẻ hoặc là kẻ thất, sót ruột cả đời.

Cho nên, bất luận như thế nào, Dung thị cũng muốn thay Tần Tương tính toán.

Nghe nói, chỉ cần là người đến sẽ được hỏi lộ đề hỏi thăm, trước trước sau sau liền có được hơn một trăm lượng bạc.

Lúc này, năm lượng có thể mua được một văn tự bán đứt của nha hoàn, một trăm lượng cũng coi như là một số chi tiêu rất lớn.

Đừng nói chỉ là, phụ thân Tần Vận Xương chỉ là một tri huyện nhỏ.

Ngày đó xuất giá, toàn bộ trong phủ đều vui sướng, nói là Đại tiểu thư gả cho gia đình người tốt, sau này chỉ có đi theo hường phúc.

Khác với trong phủ vô cùng náo nhiệt, bên này Tần Xu vẫn lạnh lùng, yên tĩnh như trước, không người bận tâm.

Nhân chuyện tuyển chọn lần này, nha hoàn Thanh Nha sốt ruột đến tối muộn cũng chưa ngủ ngon, một bên thay Tần Xu rót chén trà, một bên tức giận nói: "Phụ nhân cũng quá bất công, chỉ nghĩ cho Đại tiểu thư, thậm chí đã quên Nhị tiểu thư cũng là. . . ."

Lời nói đến bên miệng, Thanh Nha mới có chút bất an ngẩng đầu nhìn Tần Xu ngồi ở chỗ kia một cái, rầu rĩ nói: "Tiểu thư cũng quá tốt tính, nếu đổi lại là tiểu thư nhà khác, còn không biết làm ầm ĩ như thế nào. Tùy từng phía trước có nhiều người như vậy, chỉ bằng tiểu thư đi qua, bàn bạc cho tốt, không đến mức để cho Đại tiểu thư không có công mà có được chỗ tốt."

Thanh Nha là nha hoàn bên người Tần Xu, từ nhỏ lớn lên cùng Tần Xu, đối với việc Chủ mẫu Dung thị bất công là rõ ràng nhất.

Đối với việc Thanh Nha bất ngờ nổi lên lớn mật như vậy, Tần Xu ㄟ nửa ngày, nha đầu kia, thật sự là cái gì cũng dám nói, ngày thường cũng không thấy nàng lợi hại như vậy.

"Người nói thì đơn giản, mới vừa rồi đi trên đường, thấy Triệu ma ma chứ?"

Thanh Nha nâng mắt, nửa ngày mới hiểu được, dậm chân, oán hận nói: "Nô tỳ còn khó hiểu, tại sao Triệu ma ma lại không hầu hạ ở bên cạnh phụ nhân, ở trong vườn mù hoàng làm gì, thì ra là đến giám thị tiểu thư."

Tần Xu lắc lắc đầu với Thanh Nha: "Lời này cũng không sai, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Nhị tiểu thư ta đây không hiểu chuyện, Trương tỷ xuất giá mà ngay cả chút mặt mũi cũng không thấy, một phòng nữ quyến kia còn không biết sẽ nghị luận như thế nào."

Nghe lời nói của Tần Xu, Thanh Nha tức giận đến mức mắt đều đỏ, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên: "Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ, thật không còn cách nào khác, nô tỳ cũng không nỡ bỏ tiểu thư."

Tần Xu thở dài một hơi, trong lòng cũng buồn bã một lúc, chuyện đã đến nước này, nàng còn có cách nào?

Một khóc, hai làm loạn, ba thất cô, không phải nàng làm không được, mà là làm cũng vô dụng, trừ phi nàng treo cổ ngay tại chỗ là xong hết mọi chuyện.

Đương nhiên nàng cũng hiểu là không thể ra ngoài, có thể sống thì ai lại muốn chết uổng phí.

Gặp phải mẫu thân bất công như vậy, còn có phụ thân sợ hãi, rụt rè như vậy, chỉ sợ nàng chết cũng không tìm thấy được một giọt nước mắt.

Đi vào thế giới này, Tần Xu mới phát hiện, thì ra trong tiểu thuyết, chuyện nữ tử xuyên qua tùy tiện tiện có thể ra ngoài dạo phố ngẫu nhiên gặp nam chủ căn bản là chuyện không có khả năng, nha hoàn, bà tử trong viện muốn đi ra ngoài một chuyến đều phải có thẻ bài, chứ nói chi nàng chỉ là một tiểu thư, bất luận như thế nào cũng chưa thấy được có người có thể chạy trốn dưới mí mắt của nhiều người như vậy.

Hơn nữa, mặc dù là chạy trốn. Không có người dẫn đường, dù sao nàng cũng đều không đi được, đừng nói chi là bị kiểm tra chỗ ở, cũng chỉ còn con đường chết.

Trên thực tế, ngoại trừ việc Tần Xu tiến cung căn bản là không còn lựa chọn nào khác, Dung thị sẽ không biết vì nàng mà tốn nhiều bạc như vậy.

Trong phủ, ngay cả bà tử quét rác cũng biết, Nhị tiểu thư ở trước mặt phu nhân không được cho sắc mặt. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả chạm phu nhân cũng chưa từng chạm qua một chút, chứ nói gì là thân cận.

Lúc Tần Xu vừa mới đến nơi này, cũng rất khó hiểu, lẽ ra đều là bản thân 10 tháng mang thai từ trong bụng sinh ra, loại chuyện bất công này tuy rằng khó tránh khỏi, nhưng cũng không đến mức một người trên trời, một người dưới đất như vậy. Mãi cho đến khi ngày đó nàng ngủ, nhũ mẫu đỏ vành mắt lầm bầm lầu bầu nói nhiều lời, nàng mới hiểu được.

Thì ra, lúc Dung thị hoài thai nàng thềm chua như mạng, liên tục mời vài đại phu nhiều lần xem mạch đều nói là một nam hài. Bên cạnh Dung thị chỉ có một nữ nhi, đương nhiên ngóng trông có thể sinh một nhi tử. Sau khi nghe xong lời nói của đại phu, mỗi ngày trông mong, hàng đêm trông mong, chỉ phi ăn mặc so với ngày thường còn tinh tế hơn vài phần, chính là sợ ụy khuất nhi tử trong bụng này. Làm sao nghĩ đến, ngày đó chờ lâm bồn, lại khó sanh, liều chết sinh đứa nhỏ trong bụng ra, vậy mà là nữ nhi. Dung thị mất mát vạn phần, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Sau khi tỉnh lại, lại được cho biết vì khó sanh mà thân mình bị thương, rốt cuộc không có cách nào có thai nữa.

Kết quả là, lúc Tần Xu sinh ra được hai tháng, phụ thân liền nạp một phòng thiếp thị, đó là Thường di nương.

Thường di nương vào phủ năm đầu tiên liền sinh nhi tử, năm kia lại sinh một nữ nhi, rất được phụ thân sủng ái.

Dung thị phần hận khó nhịn, tự nhiên chuyển tất cả hận ý đều dòi đến trên người Nhị nữ nhi là nàng.

Bà là đương gia Chủ mẫu, một câu cũng không cần phải nói, chỉ biểu hiện đối với nàng lạnh lùng, nhàn nhạt, thờ ơ, người phía dưới chỉ biết làm việc như thế.

Cũng may, trước khi tới chỗ này, Tần Xu cũng chỉ là một người bình thường, một cô nhi mồ côi cha mẹ, từ nhỏ đã hiểu biết hơn so với người khác. Cái loại đưa tay có quần áo, com đến há mồm này, thật đúng là một ngày cũng chưa từng trôi qua.

Cho nên, đối với việc người hầu trong sáng ngăm thất lễ, Tần Xu cũng không đến mức phải sống phải chết.

Nhiều lần Tần Xu đều cảm thấy, may mắn bản thân vốn là vô ý bị phong hàn mà chết, bằng không, có thân nương như vậy, nôn cũng nôn đến chết.

Cho nên, sáng ngày thứ hai, lần đầu tiên Dung thị gọi nàng vào nhà giữa lôi kéo tay nàng, một bên lau nước mắt, một bên tự trách lúc này không đành lòng, ngoại trừ cả người Tần Xu không được tự nhiên, nhưng lại không có nửa phần không muốn.

Phụ thân Tần Vận Xương ngồi ở ghế trên, chỉ có vài phần uy nghiêm nói câu: vào cung, nhất định phải an phận thủ thường, chớ rước lấy mầm tai vạ cho Tần gia.

Khi nói chuyện, liếc mắt ý bảo nhìn Dung thị một cái, lúc này Dung thị mới mở ra một cái tráp trên bàn, trong tráp đặt hai tờ ngân phiếu, còn có một ít bạc vụn.

"Đại tỷ ngươi mới xuất giá, trong phủ từ trên xuống dưới chỗ nào cũng thiếu chi phí, ngươi là người có hiểu biết, khó xử trong này không cần ta nói." Dung thị nói xong, đóng tráp lại giao vào trong tay nàng.

"Vâng, đa tạ phụ thân, mẫu thân."

Sắc mặt Tần Xu như thường đồng ý, hành đại lễ xong, mới lui đi ra.

Đợi cho sau khi trở về, nhìn kỹ càng, mới biết được bên trong đặt hai tờ ngân phiếu năm mươi hai, còn có bạc vụn ước chừng tổng cộng không đến hai mươi hai.

Tần Xu bất đắc dĩ, tuy nói nàng đã sớm đoán được loại cục diện này, nhưng thật sự đến lúc này, vẫn cảm thấy có chút không thể tiếp thu.

Được rồi, một trăm hai mươi hai, dù sao vẫn so với không có tốt hơn.

Nàng đoán, một trăm hai mươi lượng bạc này, Dung thị cũng không nguyện ý lấy ra nữa.

Đôi mắt Thanh Nha hồng hồng, nhẹn không được khóc nói: "Tại sao phu nhân có thể như vậy, năm kia nữ nhi Hứa mụ xuất giá, còn cho một trăm lượng làm đồ cưới."

Được rồi, lời này nói ra, Tần xu còn có thể nói cái gì.

"Được rồi, khóc cái gì, dù sao vẫn tốt hơn so với không có." Tần Xu cảm thấy, gặp phải Dung thị, ngay cả bức bội nàng cũng đều không bức được.

Cũng may, nàng vốn cũng không phải là thân thể này, cũng không nhàn rỗi cùng bà lãng phí cảm tình.

Lúc này, vừa qua buổi trưa thì Triệu ma ma bên cạnh Dung thị về mặt tràn đầy ý cười tiến vào nói bên ngoài có xe tới đón người.

Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn tháp, tầm mắt dừng lại ở trên người Triệu ma ma một lúc lâu, cho đến lúc ý cười trên mặt Triệu ma ma không còn giữ được, mới đứng dậy.

"Không ở bên người mẫu thân hầu hạ, làm khó ma ma đến đây truyền lời."

"Cô nương nói gì vậy, phu nhân nói, đã biết trước sẽ đến, tạm biệt càng tăng thêm thương cảm, chỉ kêu lão nô tới tiễn cô nương đi."

Ra phủ, Tần Xu chỉ thấy một chiếc xe ngựa rất lớn, phía trước xe ngựa là hai thái giám mặc áo bào tơ lụa màu tím, cầm quyền sở trên tay, liếc nhìn Tần Xu một cái, cúi đầu tìm vài nét bút.

"Đi lên đi." Thái giám kia vén rèm xe lên, trên xe đã có năm, sáu cô nương ngồi trong đó.

Tần Xu phúc phúc thân, lúc này mới đi lên.

Nàng vừa lên xe, tầm mắt của mấy cô nương trên xe đều nhìn về phía này, có lẽ là vì không quen, ai cũng không nói chuyện, qua một lát, lại dời tầm mắt đi, chỉ thường thường vụng trộm liếc nhìn nàng một cái.

Lúc các nàng đang nhìn Tần Xu, Tần Xu đã không dấu vết đánh giá các nàng.

Cho ra kết luận là, phần lớn những người này đều cả cô nương nhà bình thường, ăn mặc quần áo đều có vẻ mộc mạc, trên tay còn có vết chai, nghĩ chắc là từng làm qua việc nặng. Chỉ có một vị ngồi ở trong cùng, chất liệu vải trên người đặc biệt tốt, ít nhất so với trên người Tần Xu còn tốt hơn nhiều.

Dọc theo đường đi, dòng tinh thần bất ổn trong lòng Tần Xu cũng không thể nói ra, vừa nghĩ tới tuổi thọ của đương kim Hoàng Thượng, nàng liền nhẹn không được một trận buồn nôn.

Trâu già gặm cỏ non là cái gì, còn có thể nghe một chút, thật muốn buông thả bản thân, Tần Xu thật sự nhận mình không có tài cán gì.

Chỉ có thể một lần lại một lần khẩn cầu ông trời ở trong đầu, để cho nàng có thể thuận lợi trở thành một Cung nữ, cho dù biết là hầu hạ người sẽ bị đánh bị phạt.

Một đường đi nghĩ như vậy, đi qua một trạm dịch, ở lại một đêm, lại tiếp tục lên đường.

Lúc tới kinh thành, đã là ngày thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tuyển Chọn

Vừa mới xuống xe, đối diện là tường đồ cao cao, tầm mắt có thể nhìn thấy tường cung và mái ngói lưu ly hồng lục giao nhau của Cung Điện, phát sáng ở ngoài sáng, dưới ánh mặt trời tàn mất ra ánh sáng lóa mắt.

Lúc này, có một thái giám tiến lên, hai thái giám đánh xe vội vàng nghênh đón, nói nói mấy câu, liền xoay người rời đi.

Tần Xu biết, vị này chính là thái giám đưa các nàng tiến cung. Dựa theo quần áo, phẩm hàm của thái giám này hẳn là cao hơn so với hai vị thái giám trước đó.

Thái giám kia bảo các nàng xếp thành một đoàn, dẫn các nàng đi vào cửa cung, xuyên qua một con đường thật dài, cuối cùng tiến vào một cái sân rất lớn rất lớn, trong viện được phủ kín bằng gạch xanh, ở giữa khe hở của những viên gạch đã có rêu xanh.

Trong viện có rất nhiều phòng, nhiều đến mức làm cho người ta gần như đếm không hết.

Lúc này, một ma ma mặc một thân cung trang đi ra, nói với thái giám dẫn đầu mấy câu.

Thái giám kia gật gật đầu, xoay người dùng giọng lạnh lạnh nói: "Sau này, các cô nương sẽ đi theo Nghiêm cô cô học tập quy củ."

Tuy rằng chưa từng nghĩ tới được lựa chọn, nhưng lúc đi theo quân sự Nghiêm cô cô học tập quy củ, Tần Xu cũng dùng mười hai vạn phần tâm tư.

Nàng cũng không muốn ngự tiền thất nghi (ý nói trước khi làm cung nữ mà mất đi lễ nghi vốn có), bị người kéo ra ngoài loạn côn đánh chết. Huống chi, nếu có thể, nàng mong muốn làm một cung nữ, quy củ mới là thứ cơ bản để bảo vệ tính mệnh.

Cho nên sau một tháng, cuộc sống của Tần Xu có thể so được với thi vào trường cao đẳng, khác nhau ở chỗ, một cái là trí nhớ vất vả, một cái là thể lực vất vả. Một ngày trời qua, toàn thân không chỗ nào là không đau nhức, khó chịu.

Như vậy, trong viện có người bị đuổi đi, có người được đưa đến, cuối cùng, chỉ để lại mười hai cô nương.

Không phải Tần Xu chưa từng nghĩ qua giả bộ bệnh hoặc là cố ý phạm sai lầm để bị quét đi, nhưng Nghiêm cô cô thật sự là người cực kỳ khôn khéo, trước đó vài ngày có cô nương gọi là Tô Diệu Chi giả bộ bệnh té xỉu, Nghiêm cô cô thay Tô Diệu Chi bắt mạch, sắc mặt liền lạnh xuống ngay tại chỗ, vẫy tay ý bảo cung nữ khác kéo Tô Diệu Chi xuống.

Chỉ nửa canh giờ, chỉ thấy Tô Diệu Chi thay đổi một thân xiêm y của cung nữ, cúi đầu cầm bọc nhỏ đựng y phục của chính mình theo một thái giám rời đi.

Sự việc bình thường giống như cho tới bây giờ đều chưa từng xảy ra, một câu Nghiêm cô cô cũng không nói, chỉ giáo huấn các nàng một lần lại một lần quy củ trong cung, qua mấy ngày, không biết từ nơi nào truyền ra tin tức nói Tô Diệu Chi bị đuổi đến Hoán Y Cục làm cung nữ thô sử, chịu đựng không được mấy ngày liền bệnh mà chết, nghe nói, lúc nâng ra ngoài, trên người chỉ bọc một cái chiếu.

Lúc ấy, nghe xong tin tức này, khuôn mặt của mọi người không ai là không trắng bệch, có người sợ tới mức chân mềm nhũn, lập tức té liệt ngã trên mặt đất.

Dù sao cũng là người cùng ở trong một viện, đột nhiên không còn, trong đầu ai có thể không sợ tới mức hoảng, huống chi, những cô nương này, phần lớn cũng chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi.

Từ đó về sau, tất cả mọi người càng theo quy củ, cũng không phải muốn cười liền cười, muốn náo loạn liền náo loạn.

Tần Xu vẫn cảm thấy, tin tức này là Nghiêm cô cô cố ý tung ra, cho nên mỗi khi tầm mắt của Nghiêm cô cô dừng ở trên người nàng, Tần Xu luôn luôn có một loại cảm giác bị người nhìn thấu.

Ngày ngày, từng ngày trời qua, rốt cục đợi đến lúc ngày tuyển chọn đó.

Lúc đến phiên Tần Xu, Tần Xu khẩn trương đến mức hai tay đều phát run, không dấu vết hít sâu một hơi, lúc này mới dựa theo quy củ tiêu sái tiến lên, quỳ xuống hành đại lễ.

"Dân nữ Tần Xu gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Giọng nói của nàng vừa vắn, bên tai liền vang lên một giọng nói trầm ổn mà uy nghiêm: "Thật đúng là người quy củ."

Trong lòng Tần Xu lộp bộp một chút, chợt nghe có tiếng cười duyên: "Hoàng thượng nhìn quy củ, vậy ở lại Hậu cung, trò chuyện với nô tì cũng tốt." Dám không kiêng nể gì ở trước mặt Hoàng Thượng như vậy, nghĩ đến chắc là Tể tướng quý phi được sủng ái ở Hậu cung.

Nghe lời nói này, tâm Tần Xu lập tức liền nhấc lên tới cổ họng, đập bùm bùm, chỉ nghe nam nhân trên long ý 'ừ' một tiếng, thái giám bên cạnh liền hô lớn một tiếng: "Luu!"

Tần Xu có hết sức che dấu suy nghĩ hỗn loạn, dập đầu, liền đứng dậy, đứng ở trong đoàn người được lựa chọn.

Sau một thời gian, nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong đầu tê tê, cho đến lúc bên tai truyền đến một tiếng: "Hoàng thượng khởi giá!"

"Nô ti cung tiền Hoàng thượng." Hoàng hậu và vài vị phi tần có địa vị cao trong cung tiền Hoàng thượng rời đi, sau đó mới xoay người lại, tầm mắt dừng lại ở trên người mấy người quý trên mặt đất trong chốc lát, lên tiếng nói: "Trở về chờ ý chỉ đi."

"Vâng" mọi người cùng đáp.

Chưa tới một canh giờ, tất cả cô nương không trúng cử đều thay đổi một thân phục sức của cung nữ, cầm bọc nhỏ y phục của chính mình theo một thái giám tuổi còn trẻ rời đi, trong viện chỉ để lại năm người, bao gồm cả Tần Xu.

Trong lòng Tần Xu hỗn loạn, nói không nên lời là loại cảm giác gì. Thật giống như chuyện mình sợ hãi nhất rốt cục đã xảy ra, lại không thể phản kháng, chỉ có thể chờ nó từng chút từng chút tiếp tục.

"Tần muội muội, muội nha, đừng luôn đứng ở trong phòng, cũng đi ra ngoài cho thoáng gió, buồn hông thì sẽ không tốt."

Tần Xu nghe được giọng nói, lúc này mới ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái chỉ thấy Mục Cẩm Hoa từ bên ngoài đi tới, đối phương rõ ràng là một bộ sắc mặt vui mừng có che dấu như thế nào cũng không che dấu được.

Khỏe miệng Tần Xu hơi hơi co rút một chút, không biết trở thành tiểu lão bà của một lão nam nhân thì có gì đáng giá mà vui vẻ.

Tuy rằng người nam nhân này chính là Hoàng Đế, nhưng hôm nay ở trong Đại Điện, nàng vụng trộm liếc nhìn một cái, tuyệt đối là không cùng cấp bậc với đại thúc, tuy rằng ánh mắt khỏe mạnh, nhưng cẩn thận nhìn vẫn có thể nhìn ra lão thái chi tướng (bộ dạng người già).

Làm tiểu lão bà của một nam nhân như vậy, nghĩ tới năm tháng sau này, Tần Xu cảm thấy tình cảnh của chính mình chỉ có khóc lóc.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Tần Xu vẫn ním cười cười nói: "Làm sao buồn hông được, người này vừa đi trong viện cũng thanh tịnh, đi ra ngoài cũng cùng một dạng với ở trong phòng."

Mục Cẩm Hoa gật gật đầu, cũng đồng ý nói: "Thật ra, chỉ còn chờ ý chỉ của Hoàng thượng, là có thể được đi dạo trong cung. Tỷ rất muốn muội muội ở cùng một chỗ với tỷ, sau này cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

Tuy rằng nhìn Mục Cẩm Hoa có chút khôn khéo, nhưng có khôn khéo cũng thì chỉ mới mười sáu tuổi, cho nên tâm tư của nàng ta, Tần Xu liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Năm người được giữ lại này, xuất thân kém chút so với nàng, một người là nữ nhi tri huyện, một người là nữ nhi thương nhân. Tuy nói là hoàng thượng (người làm kinh thương, buôn bán thu mua các loại vật tư cho cung đình), nhưng cũng sẽ bị người xem thường. Cho nên vô luận nhìn như thế nào, đều chỉ có nàng – nữ nhi tri huyện này mới có thể hợp ý với nàng ta.

"Tỷ tỷ nghĩ như vậy, Tần Xu cầu còn không được." Tần Xu nói với Mục Cẩm Hoa.

Nghe lời nói của Tần Xu, Mục Cẩm Hoa nghĩ đã đạt được mục đích, ý cười nơi khỏe miệng càng sâu, nhưng chỉ trong chốc lát, liền thờ dài một hơi: "Trong viện này, cũng chỉ có tỷ và muội có thể nói chuyện được với nhau."

Ý tứ trong lời nói của nàng ta làm sao Tần Xu có thể nghe không hiểu, chỉ thiếu chút nữa là nàng ta nói người khác không có bối cảnh, cho nên căn bản là nhìn không hơn ta.

"Muội xem Thôi Bảo Châu kia, con mắt đều dài hơn đến đỉnh đầu, tỷ không quen nhất nhìn người như vậy. Còn có Vương Bội Huy kia, suốt ngày cầm cái khung, nhìn nhả nhặn, người nào không biết nhìn nàng ta không hơn gì chúng ta."

Tần Xu cân nhắc một chút, dỗi dề tài đi: "Nghe nói, người đứng đầu được sủng ái nhất trong cung chính là Tường quý phi, vì Tường quý phi, có thể trong mắt Hoàng thượng không nhìn thấy người bên ngoài."

"Muội muội cũng nghe nói?" Mục Cẩm Hoa cười miễn cưỡng, nàng ta là nữ nhi thương nhân tham gia tuyển chọn lần này được chọn trúng, trong đó mất bao nhiêu tiền tài và vất vả chỉ có một mình nàng ta biết, nếu không thể được sủng ái, những cố gắng lúc trước của nàng ta đều uổng phí.

Mục Cẩm Hoa cắn cắn môi, mới nói: "Chỉ cần đứng ở bên cạnh Hoàng thượng, dù sao vẫn còn có cơ hội."

Tường quý phi được sủng ái, dù sao hàng tháng vẫn có lúc bất tiện, cũng không thể bắt Hoàng thượng ăn chay.

Tần Xu cầm lấy ly trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, không rõ làm sao đối phương tiến vào trạng thái cung đấu được nhanh như vậy.

Còn ở bên cạnh Hoàng thượng, có khi quanh năm suốt tháng cũng không được gặp mặt Hoàng thượng trong cung.

Huống chi, Tường quý phi đã hơn ba mươi còn có thể được Hoàng thượng ân sủng như thế, nhất định là thủ đoạn mạnh hơn người khác không ít.

Tiền Mục Cẩm Hoa, Tần Xu trở về, dứt khoát nằm ở trên giường, dù sao ngoại trừ chờ thánh chỉ cũng không có chuyện gì làm, tốt hơn hết là ngủ một lát.

Phượng Loan Cung

Hoàng hậu Vương Thị đang dùng bữa cùng Hoàng thượng, bên ngoài có thái giám bẩm báo, nói cung nữ bên cạnh Tể tướng quý phi có việc cầu kiến.

Tay cầm đũa của Hoàng hậu hơi ngừng một chút, liếc mắt ra hiệu cung nữ bên cạnh: "Đi ra ngoài hỏi một chút, nếu không phải việc gấp thì đợi lát nữa lại tiến vào, đừng quấy rầy hoàng thượng dùng bữa."

Cung nữ kia lên tiếng, phúc phúc thân mình, xoay người bước đi ra ngoài.

Lúc trở về, cầm tờ giấy màu đỏ trong tay, Hoàng hậu vừa nhìn thấy, liền nhận ra là danh sách trúng cử, trong đầu lại không thoải mái.

Bà còn tưởng rằng, đêm nay Hoàng thượng cùng dùng bữa với bà, là muốn nói chuyện tuyển chọn, không nghĩ đến, lại giao cho Tể tướng thị.

Hoàng thượng như vậy, thì đặt Hoàng hậu như bà ở chỗ nào?

Tuy rằng tức giận trong lòng, trên mặt Hoàng hậu cũng không lộ ra một chút bất mãn, chỉ tiếp nhận mở ra danh sách kia, thuận miệng cười nói: "Tể tướng muội muội thông tuệ, nô tì tin tưởng nhất định là không làm sai." Tầm mắt dừng lại ở một cái tên phía trên, lập tức, tươi cười trên khóe miệng Hoàng hậu cứng lại.

Tên chất nữ Vương Bội Huy, vậy mà ở trên danh sách này.

Bà một lòng muốn đưa chất nữ nhà mẹ đẻ này vào Đông Cung, lúc trước còn từng cố ý cầu Hoàng thượng một lần, lúc ấy Hoàng thượng cũng đồng ý.

Lúc này, làm sao lại có thể? Chẳng lẽ là Tể tướng thị gây cản trở ở giữa.

Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng một cái, chần chờ một chút, lúc này mới tiếp tục nói: "Chính là, trước đó vài ngày, Hoàng thượng có từng nói qua với nô tì, ở Đông Cung đó còn thiếu vài người hầu hạ, nô tì."

Hoàng thượng sững sờ, có chút xấu hổ khụ một cái: "À, việc này trẫm đã quên mất." Nói xong tiếp nhận danh sách kia trong tay Hoàng hậu, mở ra xem, nói: "Lời nói, cử chỉ của Vương thị đều rất tốt, vậy làm Tài Tử cho Thái Tử đi."

Thời gian này vội vàng, Hoàng thượng đã quên việc này ra sau đầu, mặc dù Tể tướng quý phi biết việc này, cũng không có khả năng đi nhắc nhở Hoàng thượng. Dù sao, chất nữ nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu vào Đông Cung, Phụng Loan Cung và Đông Cung càng thêm chật chội hơn.

Lúc này, Hoàng thượng cũng thấy có chút có lỗi với Hoàng hậu, liền rộng lượng nói: "Quá thật, người bên cạnh Thái Tử có chút ít, không bằng chỉ thêm một người đi qua."

"Thật ra Tần thị này là người biết quy củ, thân phận có chút thấp, tạm thời làm một Thục Nữ hầu hạ."

Trong Đông Cung, nữ nhân có địa vị cao nhất là Thái Tử Phi, sau đó là Tài Tử, Tuyền Thị và Thục Nữ.

Tần Xu đang ngủ mơ căn bản là không biết, Hoàng thượng thỉnh linh nảy ra một ý nghĩ trong đầu, liền thay đổi vận mệnh của nàng, đổi chỗ ở Hậu Cung của nàng thành Đông Cung, cho nàng thành một Thục Nữ nhỏ nhỏ trong Hậu viện của Thái Tử.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Thái Tử

Editor : Kyz

Tần Xu quỳ trên mặt đất, hai tay gặt gao nắm chặt, thâm tâm lại nghĩ tới người khác.

Sau Tô Nguyên Hương được phong làm Chiêu nghi, Thôi Bảo Châu cùng Mục Cẩm Hoa liền được phong làm Mỹ nhân, Vương Bội Huy thế nhưng lại được sắc phong làm Thái tử Tài tử. Ngay sau đó liền đến phiên Tần Xu tiếp chỉ, đây không phải là có ý muốn nói Vương Bội Huy cùng Tần Xu đều giống nhau được chỉ cho Thái tử điện hạ sao ?!

Tần Xu vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm mặt đất, trong lòng khẩn cầu ông trời nhất định, nhất định phải đem nàng cấp thái tử. Bằng không, sau này nàng thật không biết phải làm thế nào.

Bên tai truyền đến thanh âm thái giám lạnh lạnh cũng có chút chói tai: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Tần thị tính tình ôn lương, đoan trang thực duệ. . . Nay sắc phong Tần thị vi Thái tử Thục nữ. Khâm thờ!"

Thẳng đến khi thái giám kia đọc xuống chữ cuối cùng, Tần Xu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tần Thục nữ, tiếp chỉ đi."

"Dân nữ tạ chủ long ân." Tần Xu cung kính dập đầu một cái, sau đó mới gơ lên hai tay, tiếp nhận thánh chỉ từ tay Thái giám.

Có thể nói ý chỉ này, Tần Xu trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với nàng mà nói, có thể đi hầu hạ Thái tử điện hạ không khác nào tránh được một kiếp.

Khó tin được, trước tiên không nói Thôi Bảo Châu ngày thường luôn tự cho rằng mình tài trí hơn người, bây giờ lại đành phải ở bên dưới Tô Nguyên Hương, làm một Mỹ nhân nho nhỏ, còn không biết trong lòng nàng ta ghen ghét bao nhiêu đâu. Lại nói, mấy tháng qua, Tần Xu cùng Vương Bội Huy chung đụng không nhiều lắm, đến nói chuyện cũng lười mở miệng với nhau vài câu. Lần này cùng đi hầu hạ Thái tử điện hạ, xem ra chính là sau này ngừng đầu không thấy cúi đầu gặp, đích xác là hai kẻ xa lạ.

Chung quy không thể, công công truyền chỉ mới đi, các nàng lập tức có thể chuyển biến thân phận, phân ra tôn ti trật tự thế nào, thuần nhất một vị Mỹ nhân, một vị Chiêu nghi. Người nào cũng đều hiểu được làm bộ đoan chính sớm sẽ chỉ làm kẻ không phóng khoáng.

Cho nên sau một lúc lâu, ai nấy đều không hẹn mà nhất loạt trở về phòng của mình.

Thời điểm xoay người trở về phòng, Tần Xu nhìn ánh mắt Mục Cẩm Hoa vẫn dừng lại trên người của mình, nghĩ muốn tiến lên rồi lại không thể nhấc bước, nàng biết Mục Cẩm Hoa có chuyện muốn nói với nàng, nhưng bây giờ, nàng là Thái tử Thục nữ, nàng ta là Hoàng đế Mỹ nhân, nói chuyện vẫn là không thuận tình hợp lý. Tần Xu hướng nàng cúi đầu, lúc này mới vào phòng chính mình.

Nếu Hoàng Thượng ý chỉ đều truyền xuống dưới, không cần phải nói, hiệu suất đương nhiên là rất nhanh chóng. Chỉ qua nửa canh giờ, còn có Thái giám chuyên biệt dẫn Tô Nguyên Hương, Mục thị, Thôi thị ba người đi. Mà Tần Xu cùng Vương Bội Huy lại không cần người dẫn đi, bởi vì Tào mama thân cận bên người Hoàng hậu đích thân tới đây truyền lời, Hoàng hậu nương nương nói, đã tới Đông cung hầu hạ, nhất định phải có hiểu biết về Đông cung, cho nên, còn phải nghiêm túc dạy dỗ một ngày, chờ ngày mai mới nhập Đông cung.

Tần Xu hiểu, việc này tất nhiên là quan trọng. Nếu đã vào Đông cung còn cái gì cũng không biết, sẽ lại hao tâm tổn trí nghe ngóng, cuộc sống sau này khẳng định sẽ không thoải mái.

Công bằng mà nói, Tào mama tới thật đúng thời điểm.

Tào mama nghiêm túc cất bước, giảng giải cho hai người quy củ của Đông cung một lần.

Cùng lúc trước có khác biệt, lần này Tần Xu cùng Vương Bội Huy ngồi ở trước bàn, mà Tào mama lại đứng. Bởi vì Hoàng Thượng có ý chỉ, nàng cùng Vương Bội Huy chính là thân phận chủ tử. Nghiêm túc mà nói, trong cung nào có chuyện khi nói chuyện chủ tử cũng phải đứng theo nô tì.

Tần Xu trong lòng cảm khái, nhưng không thể không thừa nhận Tào mama là nghiêm túc quy củ.

Một buổi chiều sau đó, Tần Xu từ chỗ Tào mama đã biết thêm nhiều chuyện tình của Đông cung.

Tỷ như, vị Đông cung Thái tử điện hạ kia chính là Trưởng Hoàng tử * của Đường kim Thánh thượng, thân mẫu là Cung phi nương nương, mà Cung phi nương nương ban đầu chính là một cung nữ nho nhỏ theo hầu Thái hậu, sau lại may mắn được Hoàng Thượng sủng hạnh, mới có thể dẫn hạ hoàng tự.

(*) Trưởng Hoàng tử: Là Hoàng tử đầu tiên của Hoàng đế, không nhất định là đích tử. Khác với Hoàng trưởng tử là Hoàng tử dòng chính đầu tiên của Hoàng đế.

Tỷ như, hiện giờ Đông cung trừ bỏ Thái tử phi Quách thị thì chỉ có Thường Tuyền thị, cùng Diêu Thục nữ, trong những người này, chỉ có Thái tử phi hạ sinh đích trưởng nữ. Nên nói, người hầu hạ bên cạnh Thái tử, là cực kỳ ít, âu cũng hiểu sao Hoàng đế lại đem hai nàng cấp cho Đông cung Thái tử.

Khi nghĩ đến đó, Tần Xu há miệng thở dốc, rốt cuộc cũng không nói được cái gì, được rồi, đối với thái tử mà nói, ba nữ nhân quả là ít đến thảm thương.

Nghe xong Tào mama giảng giải, lại dùng xong bữa tối, thất lưng Tần Xu đau đến không chịu nổi. Đại khái là do phải ngồi quá lâu thôi / \!

Trong lòng Tần Xu còn có nhiều chuyện chưa làm rõ, nhưng là lúc này nàng chỉ có thể nghĩ mà không thể nói ra. Chuyện duy nhất nàng có thể làm bây giờ là ngủ một giấc thật an tĩnh, có như vậy thì khả năng chịu đựng ngày mai mới tốt được.

Mặc kệ thế nào, có thể từ nữ nhân của Hoàng Thượng biến thành nữ nhân của Thái tử cũng đã là ông trời chiếu cố tới nàng.

Ngày hôm sau mặt trời vừa ló đã có cung nữ tới gõ cửa Tần Xu còn đang mê mết.

Chải đầu rửa mặt xong, lại dùng một chén canh ngô, Tần Xu mới thấy Tào mama từ bên ngoài tới, vội đứng dậy lại bị nàng cản lại.

"Cô nương, không thể, sau này cô nương là người bên cạnh Thái tử, lễ này của cô nương lão nô nhận không nổi."

Tần Xu cười cười ngược ngùng, vẫn là cố ý nhún người: "Bác đừng cười nói ta, tuy nói trong cung quy củ là như thế, nhưng mấy ngày này đã làm phiền bác dạy dỗ nhiều, tự nhiên là nên tạ ơn bác."

Thấy nàng như vậy, Tào mama không có ngăn cản nữa, vừa cười vừa nói: "Cô nương quả là người có lễ, quy củ cơ bản quả là nắm không tồi, sau này

chắc chắn có phúc hóa."

Tần Xu trong lòng hiểu được, Tào mama nương lời này chỉ điểm nàng, lập tức liền gật đầu: "Xin đa tạ lời tốt lành này của bác." Tào mama dù không nói nhiều lời, nhưng phần tâm ý này nàng nhất định phải thừa nhận.

Tào mama vừa đi chẳng được bao lâu, người của Đông cung sẽ tới, nói là phụng mệnh Thái tử, đến đón Vương tài tử cùng Tần thực nữ đi qua.

Thân phận của Tần Xu ở Đông cung là thấp nhất thân phận, dĩ nhiên sẽ không có cơ hội cử hành lễ sắc phong, vừa đến Đông cung, đã bị an bài ở một tiểu viện bên trong, nếu không có mệnh lệnh của Thái tử phi, ngay cả tư cách đi thỉnh an nàng cũng không có. Nhưng Vương Bội Huy, hiện giờ là Vương tài tử, so với Thái tử phi chỉ thấp hơn một bậc, cho nên ở trong sân xiêm áo án bàn, y quy củ mà tiến hành, khiến cho Đông cung náo nhiệt không ít.

Những chuyện này đều là từ trong miệng cung nữ Hồng Nhị bên người Tần Xu đích mà nghe được.

Thân phận của nàng, bên người chỉ có hai cung nữ, một người tên là Ngân Hạnh, một người tên là Hồng Nhị. Ngân Hạnh gương mặt nhìn rất trầm tĩnh, rất an phận thủ thường. Nhưng Hồng Nhị, trước mặt nàng mặt mày rạng rỡ, chỉ có điều bản lãnh trong một ngày của nàng có thể khiến Tần Xu biết được không ít chuyện.

Tỷ như, Thái tử phi Quách thị không được sủng, Thái tử sủng ái chính là Thường tuyển thị. Tỷ như, Diêu thực nữ vốn là người của Thái tử phi, nàng cùng Thường tuyển thị không hợp, bởi vì nàng hoài nghi trước kia nàng sảy thai là do Thường tuyển thị động tay chân. Tỷ như, Đông cung còn có một Cát thị là cung nữ thông phòng vốn là cung nữ hầu hạ của Cung phi nương nương, vài năm trước được ban cho Thái tử, tuy rằng nàng chỉ là một cung nữ thông phòng, nhưng vì e ngại Cung phi nương nương, Thái tử phi đối đãi với nàng cũng vô cùng tốt.

Tần Xu nghe qua một lần liền luôn nhớ kỹ trong lòng.

Tần Xu không biết Hồng Nhị vẫn đứng sau nàng đây liệu có theo chủ tử khác không, nhưng nhìn nàng nói nhiều như vậy, không hẳn là giả tạo.

Nghe nhiều thêm một chút mới có thể bớt đi sai lầm.

Ở tiểu viện ngây ngốc hết hai ngày, Tần Xu mới thấy Thái tử phi Quách thị trong miệng người khác tới.

Có lẽ là tọa ở vị trí cao quý đã lâu, toàn thân Quách thị tỏa ra một cỗ quý khí lại ung dung, tuy nàng vận một bộ y phục độc màu lam, mặt mang ý cười ngồi trên nhuyễn tháp, nhưng Tần Xu hiểu được, Quách thị bên trong vẫn là một nữ nhân vô cùng khó đối phó.

Tần Xu chậm rãi tiến lên, thật quy củ quỳ trên mặt đất, hành đại lễ: "Ti thiếp gặp qua Thái tử phi nương nương."

Quách thị gật đầu, tầm mắt dừng ở trên người nàng đánh giá một lát, thấy nàng kính cẩn nghe theo, quần áo cũng là kiểu dáng vô cùng bình thường, trong mắt lại thêm vài phần ý cười.

"Trách không được ngay cả Hoàng Thượng cũng nói ngươi quy củ, có thể thấy được ngươi học quy củ trong cung không tồi."

Tần Xu kinh ngạc một lát, mới nghĩ đến ngày ấy trước đại điện, Hoàng Thượng hình như là từng nói qua một câu như vậy.

Nguyên văn câu nói của Hoàng thượng hình như là: Thật là một nữ nhân ngoan ngoãn quy củ.

Nhìn thấy Tần Xu lộ vẻ mặt kinh ngạc, Quách thị cười nói: "Đứng lên đi, ngươi tuổi còn nhỏ, không cần phải nói cái gì cũng đều cần nhắc. Trong cung cái gì cũng tốt, lại quá nhiều quy củ, khó tránh khỏi câu nệ."

Tần Xu tạ ơn xong, mới chậm rãi đứng dậy.

Quách thị liếc mắt nhìn Tần Xu một cái, khẽ cười cười, quay đầu sang mama bên cạnh, nói: "Đi lấy một cái đĩa phù dung cao lại đây." Nói xong quay đầu đối diện Tần Xu, ôn nhu nói: "Chúng ta vừa ăn điểm tâm, vừa nói chuyện một lát, ngươi cũng không cần phải câu nệ."

Tần Xu gật đầu, trong đầu làm sao không biết tiếp nhận tư tưởng là thứ yếu, quan trọng trên hết vẫn là nói chuyện.

Nghĩ vậy, Tần Xu còn có chút không an tâm, mặc dù Quách thị tỏ ra vô cùng hòa nhã, nhưng có thể thuận lợi ngồi trên Thái tử phi vị, sao có thể cùng nàng nói chuyện đơn thuần.

Quách thị phân phó cung nữ bên người cấp nàng tọa, còn nói: "Nghe nói ngươi là người từ phía nam, đến trong cung còn thói quen?"

Còn nói: "Nếu có việc gì cảm thấy không quen, có thể nói cho bản cung nghe một chút. Điện hạ ngày thường rất bận, rất ít quản chuyện của hậu viện."

Tần Xu nhỏ giọng nói, gần nhất một hồi, trong lòng vì quá khẩn trương mà thiếu đi vài phần tự nhiên, chẳng qua mỗi một câu nói, đều nghĩ sao cho không đắc tội với Quách thị.

Mới nói, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, có một cung nữ vén rèm xe bước vào, bẩm báo nói: "Nương nương, Điện hạ tới đây."

Tại Đông cung có thể được gọi “điện hạ”, chỉ có mỗi Thái tử, Tần Xu trong lòng không khỏi hồi hộp , vội đứng dậy, trên mặt mang theo sự khẩn trương không hề che giấu.

Quách thị tỉnh té đánh giá Tần Xu một lát, lúc này mới cười trách nói : "Thật sự là tính trẻ con, người vừa vào Đông cung, làm sao cần kiêng dè ."

Khi nói chuyện, bên ngoài liền truyền đến âm thanh thình an: "Nô tỳ (nô tài) gặp qua Điện hạ."

Quách thị đứng dậy, cười nghênh đón.

Tần Xu đi theo phía sau nàng hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới vừa rồi nàng nếu không tỏ ra sợ hãi khẩn trương, còn không biết bây giờ Quách thị nghĩ thế nào đâu.

"Thiếp thân thình an Điện hạ." Quách thị mới đi tới cửa, liền có người vén màn liểu, một dáng người thon dài, quanh thân lộ ra một cổ quý khí uy nghi trước tuổi nam tử đi đến.

Tần xu chỉ nhìn liếc mắt một cái, cũng không dám lại nhìn, đi theo phía sau Quách thị quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giật Dây

Editor : Kyz

Thái tử phát phát tay, ý bảo Quách thị đứng dậy, lúc này mới chú ý tới Tần Xu vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Quách thị nhìn ánh mắt Thái tử đang dừng ở người Tần Xu, cười cười, mở miệng giải thích: "Đây là Tần thị mà Hoàng Thượng cấp Đông cung."

Nghe Quách thị nhắc đến mình , Tần Xu vội mở miệng thình an : "Tì thiếp gặp qua Điện hạ."

Thái tử "Ân" một tiếng, không lưu tâm thu hồi ánh mắt, lập tức đi tới phía trước.

Quách thị nhường mắt ra hiệu , lúc này , Tần Xu mới đứng dậy, quỳ củ đứng một bên, nàng là một Thục nữ nhỏ nhỏ, ở đây dĩ nhiên chỉ có thể đứng.

Tần Xu nhìn thấy cung nữ bưng trà lên, Quách thị tự mình tiếp nhận đưa tới tay thái tử, cử chỉ cung kính, trong lòng không khỏi cảm khái một tiếng, làm con dâu hoàng gia cũng không hẳn là tốt.

Thái tử tùy tay tiếp nhận, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thuận miệng phân phó nói: "Ngày mai người dẫn Vương thị đi Phụng Loan cung thình an đi."

Nghe Thái tử nói, Tần Xu nhìn ý cười nơi khóe miệng Quách thị hơi sượng lại một chút lát sau lại mím mím cười , nói: "Thiếp thân nghĩ cũng nên như thế, Vương muội muội vốn là thân chất nữ của Hoàng hậu, nương nung có ý ban nàng hầu hạ Điện hạ, trong lòng tự nhiên nhớ thương ."

Tần Xu nghe Quách thị nói, có chút kinh ngạc, ở cùng một viện mấy tháng, nàng lại không biết Vương Bội Huy là thân chất nữ của Hoàng hậu, thân phận nàng ta cũng quá đặc thù đi. Khó trách Vương Bội Huy luôn khiến người ta cảm thấy tự cao ngông nghênh, đối với nữ nhân trong viện không nói không quen . Hóa ra , người ta sớm đã định trước là Thái tử Tài tử .

Quả nhiên, dù là hiện đại hay cổ đại vẫn phải nói đến xuất thân, xuất thân tốt , ra bên ngoài tự nhiên sẽ tốt, làm thiếp của Thái tử so với làm thiếp của Hoàng đế tốt hơn nhiều lắm.

Tần Xu đã sớm nghe nói , thái tử đã liên tục nghỉ lại chỗ Vương tài tử hai ngày , ân sủng không thể không nặng.

Nghe Quách thị nói, Thái tử gật gật đầu, lại uống mấy ngụm trà mới nói: "Mẫu phi đã nhiều ngày bệnh , mấy ngày nữa tới thăm nàng đi."

Mặc dù có chút nghe không rõ, nhưng Tần Xu vẫn cảm thấy không khí có chút lạ.

Tần Xu biết thân mẫu Thái tử là Cung phi nương nung, lẽ ra Thái tử nạp thiếp thất, Cung phi này là mẫu thân dĩ nhiên cũng muốn gặp một lần, nhưng là , lại bị bệnh.

Tần Xu vừa mới nghĩ, chợt nghe Quách thị thưa vâng , một chữ cũng không thừa.

Thái tử lập tức ly khai, Quách thị nhìn thoáng Tần Xu vẫn đang đứng quỳ củ, hòa hoãn cất lời: "Vừa quỳ vừa đứng lâu, e cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi

đi."

Thanh âm tuy rằng ôn hòa như trước, nhưng Tần Xu nghe được trong giọng nói của nàng một tia mất tự nhiên lại không kiên nhẫn.

Tia không kiên nhẫn, tự nhiên sẽ không vì nàng. Tần xu hiểu, hơn phân nửa vẫn là vì Vương tài tử đi.

Thiếp thất được sủng ái, chính phi tự nhiên sẽ không vui, hơn nữa ở địa phương mang tên “hoàng gia” này, đâu đâu cũng là hai chữ “lợi ích”.

Tần Xu thừa vâng, nhún nhún người, lúc này mới xoay người rời đi.

Tần Xu mới vừa đi, Quách thị liền nhìn thoáng qua Tôn mama đứng ở bên cạnh, trầm giọng nói: "Người nhìn thế nào, quả thực rất tốt."

Tôn mama có chút đăm chiêu: "Mới vừa rồi nàng thấy Điện hạ, nhìn cũng quy củ, nàng tuổi còn nhỏ, thật không giống như là giả vờ."

Quách thị nghe, gật gật đầu, đột nhiên thở dài một hơi: "Vương thị vừa tiến đến, đã có thể có náo nhiệt, mẫu phi lại bị bệnh, rốt cuộc, Hoàng hậu không có con trai trưởng, chúng quy vẫn muốn mượn thân phận mẫu hậu cùng Điện hạ thân cận chút."

Nói xong, lại lẩm bẩm nói: "Sau này không biết sẽ thế nào đâu."

Nhìn chủ tử nhà mình lo lắng, sắc mặt Tôn mama cũng vô cùng ngưng trọng. Tính tình chủ tử nhà mình. . . Vạn nhất Hoàng hậu nương nương thực có tâm tư đó, chủ tử sợ là. . .

Cho nên, Vương tài tử nơi đó là vô luận như thế nào đều phải phòng bị, nếu nàng thực sự nắm được tâm Thái tử, chủ tử làm Thái tử phi sợ là càng phải lo lắng.

Chủ tử mấy năm nay sinh hai nữ nhi, tuy nói Thái tử cũng sủng, thế nhưng không thể cùng một nhi tử đánh đồng.

Tôn mama nghĩ, nhìn không được ở trong lòng thở dài một hơi, chủ tử từ lúc sinh hạ hai vị Tiểu quận chúa, lại không tiếp tục mang thai, thỉnh Thái y đến xem, cũng nhìn không ra vấn đề, cũng điều dưỡng vô cùng tốt.

Đã hơn một năm, còn không có động tĩnh gì, hiện giờ lại có thêm một Vương tài tử, tình thế sợ là càng thêm cấp bách.

Tần Xu từ trong viện của Thái tử phi đi ra, một đường về tới phòng mình, rảnh rỗi liền suy ngẫm câu nói kia của Thái tử.

Cung phi sinh bệnh hẳn là giả, bằng không, thái tử này lúc này cũng sẽ không có nửa điểm sốt ruột.

Mà việc này, rõ ràng cùng Vương Bội Huy có quan hệ, Vương tài tử, Hoàng hậu, Cung phi, Tần Xu nghĩ, mình cũng hiểu được một chút.

Thái tử là thân nhi tử của Cung phi, lẽ ra Cung phi đó là đích vương mẫu* của Vương Bội Huy, nhưng là, trên Cung phi còn có Hoàng hậu, mà Vương Bội Huy lại là thân chất nữ của Hoàng hậu, quan trọng hơn là Hoàng hậu hiện không hề có con trai trưởng, sau này cũng chưa chắc sẽ có, cho nên Hoàng hậu đối Thái tử vô cùng tốt, tốt đến mức đem cháu gái ruột của mình cho Thái tử làm thiếp thất.

(*) Vương mẫu: mẹ chồng

Tần xu nâng cằm, ngẩng ngốc nhìn hoa văn trên mặt bàn, cho đến khi cung nữ kêu lên một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu lên.

"Chủ tử." Hồng Nhị đặt một tách trà vào tay nàng, nhỏ giọng hỏi: "Chủ tử có tâm sự?"

Tần xu lắc lắc đầu, tiếp nhận trà, nhấp một ngụm, âm thầm suy tư một chút mới nói: "Mới vừa rồi đi thỉnh an Thái tử phi, nghe nói ngày mai Thái tử phi muốn dẫn Vương tài tử tới chỗ Hoàng hậu thỉnh an, quả là có thân phận."

Thân phận của Tần Xu, không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu, cho nên nếu có thể đi, đương nhiên chính là một loại thể diện.

Là nô tỳ, phải cân nhắc tâm tư của chủ tử, nghe lời này, Hồng Nhị liền nói: "Chủ tử cũng đừng quá khó khăn, chờ thêm chút thời gian cầu Thái tử phi, nói không chừng Thái tử phi cũng sẽ mang theo chủ tử đi. Mặc kệ như thế nào, chủ tử là Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ tiến Đông cung, cùng người bên ngoài không cùng một dạng."

Nghe Hồng Nhị nói, khoe miệng tần Xu hơi gật gật, nàng như thế nào lại nghe ra mùi vị gật dấy.

Nàng là một Thục nữ nhỏ nhắn, mặc dù là Hoàng Thượng tự mình chỉ vào, đi cầu Thái tử phi chuyện như vậy, nàng thực không nghĩ mình có mặt mũi lớn như vậy.

Thấy Tần Xu không nói lời nào, Hồng Nhị vội vàng nói: "Hơn nữa, hôm nay Thái tử phi cho gọi chủ tử, nói nhiều lời như vậy, người nào nhìn không ra Thái tử phi coi trọng chủ tử, chủ tử ngài nói đi?"

Tần xu nghĩ nghĩ, trên mặt có chút ý động, hướng Hồng Nhị mỉm cười: "Tốt lắm! Ta đây đói bụng, đi nhìn xem Ngân Hạnh làm điểm tâm có tốt không, nếu tốt thì đem lại đây."

Hồng Nhị thừa vâng, lúc này mới xoay người lui ra ngoài.

Tần Xu nhìn theo bóng dáng của nàng, sắc mặt cũng từ từ trầm xuống.

Hồng Nhị này, không hẳn là có ý tốt, nàng chắc chắn không phải người của Thái tử phi, rốt cuộc nàng là người do ai phái đến? Vương tài tử cùng nàng đồng thời nhập Đông cung, sẽ không thể là nàng, thông phòng họ Cát kia cung không có năng lực lớn đến như vậy, cũng sẽ không là nàng.

Còn lại, cũng chỉ có Thường tuyển thị cùng Điều thực nữ.

Tần Xu nghĩ, chậm rãi đem nước trà trong chung uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ngân Hạnh

Ngày hôm sau, Tần Xu vừa mới thức dậy, liền nghe nói sáng sớm Thái Tử Phi dẫn theo Vương Tài Tử đi thỉnh an Hoàng Hậu từ miện Hồng Nhị.

Lúc nghe nói như thế, Tần Xu thần nhiên nhướng nhướng mày: “Vương Tài Tử là thân chất nữ của Hoàng Hậu, đương nhiên Thái Tử Phi càng thêm coi trọng một chút.”

Lời nói của Tần Xu cứng rắn, trong mắt Hồng Nhị liền có thêm một chút kinh ngạc, nhìn trên mặt Tần Xu quả thật không có một chút ghen tị, nhin không được nói: “Không phải chủ tử nói.....?”

A, trong đầu Tần Xu khẽ chế giễu một tiếng, hỏi ngược lại: “Nói cái gì? Chủ tử nhà ngươi là một Thực Nữ nho nhỏ, nếu không an phận một chút, Điện hạ trách tội xuống thì làm sao bây giờ?”

Hồng Nhị mở miệng còn định nói thêm cái gì, đã thấy Ngân Hạnh cầm một hộp đựng thức ăn từ bên ngoài đi đến, đi đến trước bàn, bưng một chén canh hạt sen thật cẩn thận, đặt một đĩa dưa cải và một lồng bánh bao thịt tươi lên bàn.

Tần Xu nhìn Ngân Hạnh cười cười, lúc này mới đi đến trước bàn ngồi xuống.

Nhìn cảnh này làm sao Hồng Nhị còn không hiểu được, vì sao hôm nay chủ tử đột nhiên thay đổi chủ ý.

Tối hôm qua, là nha đầu Ngân Hạnh kia gác đêm ở trong phòng, nếu không phải Ngân Hạnh nói gì đó với chủ tử, đang yên đang lành làm sao chủ tử có thể nói như vậy.

“Nếu không an phận, Điện hạ trách tội xuống thì làm sao bây giờ?”

Trong đầu Hồng Nhị lặp lại những lời này, đột nhiên cảm thấy sau lưng chột lạnh, lời này của chủ tử, có phải đặc biệt nói với nàng ta hay không?

Tần Xu uống vài hớp cháo, ngẩng đầu nhìn Hồng Nhị đang sững sờ, có chút bất an đứng ở nơi đó, không nói gì.

Cho đến lúc dùng cơm xong, mới mở miệng phân phó: “Thất thần làm gì, đi ra ngoài làm việc đi.”

Hồng Nhị cúi đầu lên tiếng, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Tần Xu đặt ly trà trong tay xuống, quay đầu phân phó cho Ngân Hạnh: “Sau này chuyện ta thân cận với người, hay là để người làm đi, tính tình của nha đầu Hồng Nhị kia có chút hấp tấp.”

Lời này nói ra, làm sao Ngân Hạnh còn có thể không nghe rõ, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, lại lập tức quỳ xuống mặt đất, cung kính nói: “Vâng, nô tỳ nhất định hầu hạ chủ tử thật tốt.”

Tần Xu cười cười, tự tay kéo Ngân Hạnh đứng dậy: “Đừng nói nữa, thu dọn những thứ này đi.”

Ngân Hạnh gật gật đầu, dọn dẹp tất cả những thứ có trên bàn vô cùng lưu loát.

Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn塌, cầm quân cờ trong tay tự mình chơi cò, trong đầu cũng nghĩ đến chuyện tối qua.

Lúc nàng cố ý biểu lộ ra muốn đến cầu xin Thái Tử Phi dẫn nàng theo đi thỉnh an Hoàng Hậu, sắc mặt Ngân Hạnh lại trắng nhợt, liền quỳ gối xuống ‘bùm’ một tiếng.

“Chủ tử, không thể!”

Sắc mặt Tần Xu trầm xuống, nhìn Ngân Hạnh một cái, ý bảo Ngân Hạnh nói tiếp.

Ngân Hạnh cắn cắn môi, chần chờ một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Nô tỳ cả gan nói thẳng, chủ tử chính là một Thục Nữ nhỏ bên cạnh Thái Tử, nếu mạo muội đi cầu xin, nhất định sẽ khiến cho Thái Tử Phi không vui. Mặc dù Thái Tử Phi không trách tội mà đồng ý với thỉnh cầu của chủ tử, đến lúc đó tình cảnh của chủ tử ở Đông cung đã có thể.....”

Ngân Hạnh không nói hết lời, ý tứ cũng rõ ràng.

Ánh mắt Tần Xu dừng ở trên người Ngân Hạnh quỳ trên mặt đất, nhìn không được mở miệng hỏi: “Người nói lời này, cũng không sợ ta trách tội người?”

“Nô tỳ sợ.”

“Vậy tại sao còn muốn nói?”

Qua một lúc lâu, Tần Xu mới nghe Ngân Hạnh mở miệng nói: “Nếu nô tỳ đắc tội chủ tử, cũng chỉ bị chủ tử trách phạt, nhưng nếu chủ tử thực sự làm việc này, Thái Tử Phi và Thái Tử Điện hạ trách tội xuống, những nô tỳ hầu hạ gần người sợ là chạy không khỏi cái chết.”

Tần Xu có chút ngẩn ngơ, hiển nhiên không ngờ rằng Ngân Hạnh sẽ nói trực tiếp như vậy.

Nhưng, lời nói này, thật ra vô cùng chính xác.

Tần Xu nhìn kỹ Ngân Hạnh một lát, nhướn nhướn mày nói: “Người yên tâm đi, chuyện ngu xuẩn như thế làm sao chủ tử nhà người có thể làm.”

Ánh mắt Ngân Hạnh hỗn loạn, rõ ràng Tần Xu đã hiểu lại đi thử năng, không đợi Ngân Hạnh mở miệng, Tần Xu liền hỏi: “Người ở trong cung đã bao nhiêu năm rồi?”

Ngân Hạnh nhìn nàng một cái, thế này mới chậm rãi nói: “Nô tỳ mười ba tuổi tiến cung, nay đã được sáu năm.”

Tần Xu cười nói: “Đứng lên đi, nói hết chuyện tình trong cung cho ta nghe.”

Kết quả là, Tần Xu biết được một ít chuyện mà căn bản ngay từ ban đầu nàng không biết.

Ví như, mặc dù Cung phi nương nương là mẹ đẻ Thái Tử, nhưng cũng vẫn không được Hoàng Thượng đối đãi. Lúc trước khi Thái Tử vẫn còn là Trưởng Hoàng tử, chỉ phi trong cung của Cung phi thường xuyên bị người cắt xén, ngay cả các nô tài bên dưới cũng âm phụng dương vi (thủ pháp đùa bỡn của kẻ hai mặt, mặt ngoài vâng theo, bên trong ngấm vi phạm). Tất cả những chuyện này đều là bởi vì ban đầu Cung phi nương nương là cung nữ bên người Từ An Thái Hậu, mà lúc đầu khi Hoàng Thượng vừa mới đăng cơ, là Từ An Thái Hậu nắm giữ triều chính, cho nên, trong lúc đó đối với mẫu tử bọn họ có chút hiềm khích, vì vậy nhiều năm như vậy Cung phi mới nhận hết vắng vẻ.

Ví như, lúc trước khi Hoàng Thượng lập thái tử căn bản chính là do chúng triều thần gây áp lực, kỳ thật người được chọn làm Thái Tử hợp ý Hoàng Thượng là Nhị hoàng tử, còn từng nghĩ tới cùng phong vương cho cả Thái Tử và Nhị hoàng tử. Sau khi phong làm Thái Tử, đối với Thái Tử cũng không coi trọng lắm. Cao thấp trong cung đều biết, Hoàng Thượng không thích Thái Tử, bất cứ lúc nào Thái Tử cũng có thể bị phế.

Một quân cờ trong tay không cẩn thận rơi trên bàn cờ, phát ra một tiếng vang thanh thúy, lúc này Tần Xu mới phục hồi tinh thần lại.

Tần Xu thở dài một hơi, tự tay cầm quân cờ lên. Aiz, quả nhiên ý tốt của ông trời cũng không phải tốt như vậy, tuy rằng vào Đông cung, nhưng biết tình cảnh thật sự cũng không khá hơn chút nào.

Phượng Loan Cung

Thái Tử Phi dẫn Vương Bội Huy đến Phượng Loan Cung, mới tới cửa, Tôn ma ma bên người Hoàng Hậu liền ra đón.

“Nương nương đã sớm chờ, Thái Tử Phi mau vào đi thôi.”

Quách thị gật gật đầu, trong ánh mắt có ý cười nhìn thoáng qua Vương Bội Huy đi theo phía sau, lúc này mới đi vào.

Hoàng hậu mặc một thân y phục bằng gấm Tứ Xuyên, quần áo thêu hoa mẫu đơn chỉ vàng, trên đầu cắm một cây cừu vĩ phượng trăm (trăm phượng chín đuôi), ăn mặc như thế, nhìn cực kỳ quý khí.

Quách thị nhìn vào trong mắt, không khỏi có thêm vài phần châm chọc.

Trong ngày thường, Hoàng Hậu không thích thể hiện, nhưng trái lại hôm nay lại có ý ăn mặc, xem ra trong nội tâm rất coi trọng đối với chất nữ này.

Quách thị nghĩ trong lòng, tiến lên vài bước phúc phước thân mình, cung kính nói: “Thiếp thân thỉnh an mẫu hậu.”

Hoàng Hậu nhìn nàng ta một cái, trong ánh mắt có mỉm cười: “Đứng lên đi, quanh co nhiều lễ như vậy, có thể thấy được ở trong lòng người Bôn cung là người lợi hại.”

Lời nói của Hoàng Hậu cứng rắn, Quách thị liền cười một tiếng, vội vàng nói: “Mẫu hậu oan uổng thiếp thân, quy củ này vốn chính là đạo hiếu, nếu ngay cả cái này thiếp thân cũng không làm được, đừng nói trong lòng mình không dễ chịu, ngay cả Điện hạ nơi đó cũng trách tội thiếp thân.”

Lời này của Quách thị, rõ ràng là chọn lời Hoàng Hậu thích nghe. Vốn là nói nàng ta tuân thủ quy củ, nhưng lời nói vừa chuyển, trọng điểm liền chỉ ở trên hiếu đạo của Thái Tử Điện hạ.

Ở trong cung nhiều năm như vậy, đương nhiên Quách thị biết nói cái gì là tốt nhất.

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Quách thị, ý cười trên mặt Hoàng Hậu càng nhiều hơn, dịu dàng nói: “Bổn cung biết Thái Tử là người hiếu thuận.”

Nói xong lời này, hoàng hậu lại nhìn thoáng qua chất nữ nhả mình đứng ở phía sau Quách thị, ý cười trên mặt càng sâu.

Phía sau, sớm đã có cung nữ cầm bồ đoàn (nệm hương bồ) đến đây, đặt ở phía trước. Lúc này Vương Bội Huy mới tiến lên, quy củ quý xuống đến hành đại lễ.

“Thiếp thân thỉnh an Hoàng Hậu nương nương.”

Trong mắt Hoàng Hậu có ý cười, quay đầu liếc mắt nhìn Tôn ma ma bên cạnh, trong nháy mắt Tôn ma ma đã cầm một hộp gỗ tử đàn được chế tác tinh xảo đến đây, mở hộp ra, một cái vòng tay Hồng Ngọc được đặt ở bên trong.

Nhìn vòng tay này, sắc mặt Quách thị khẽ biến một chút.

Đương nhiên Quách thị biết vòng tay này, là vật Hoàng Hậu yêu thích, hơn nữa còn là năm đó lúc bà được Hoàng Thượng sủng ái ban cho, vòng tay này, mỗi ngày Hoàng Hậu đều đeo, nhưng trước đó vài ngày chẳng biết tại sao lại không đeo.

Thì ra, là muốn cho chất nữ của mình.

“Đây là vật lúc Bổn cung vừa mới tiến cung được Hoàng Thượng ban cho, theo Bổn cung cũng nhiều năm như vậy, hôm nay liền ban cho con.” Nói xong, tự mình đeo lên cổ tay cho Vương Bội Huy.

Cổ tay tuyết trắng của Vương Bội Huy, được vòng tay Hồng Ngọc này làm nền, nhìn càng thêm đẹp, lập tức nhin không được vui mừng nói: “Tạ Hoàng Hậu nương nương ban cho.”

Tự tay Hoàng Hậu kéo Vương Bội Huy đứng lên, nhìn thoáng qua Thái Tử Phi mềm mại đứng ở nơi đó, nói: “Đừng đứng, đều ngồi xuống nói chuyện với Bổn cung một lát đi.”

Quách thị tạ ơn, lúc này mới ngồi xuống.

.....

Di Cảnh Cung

Cung nữ Tri Xuân bưng một chén được tiến vào, thấy nương nương nhà mình ngần ngừ ngồi ở trước bàn, nhin không được thở dài một hơi.

Lúc này, Thái Tử Phi dẫn theo Vương Tài Tử đi thỉnh an Hoàng Hậu, trong lòng nương nương làm sao có thể dễ chịu.

Tuy rằng Hoàng Hậu đối đãi thân thiết với nương nương, nhưng có thân thiết hơn nữa, cũng có tư tâm của chính mình.

“Chủ tử, được đã hằm xong rồi.” Tri Xuân thấp giọng nói.

Cung phi phục hồi tinh thần lại, bưng chén thuốc trên bàn lên, vài hớp uống cạn: “Nhiều năm như vậy, Bổn cung lo lắng đề phòng, không có một ngày được sống yên ổn. Lúc Dục nhi chưa làm thái tử, Bổn cung sợ hoàng thượng, sợ Tường quý phi, nay Dục nhi thành Thái Tử, Bổn cung cũng càng sợ.”

“Nương nương thoải mái, buông lỏng tinh thần, cuối cùng sẽ tốt thôi.” Nghe lời nói của Cung phi, Tri Xuân nhin không được khuyên nhủ.

Cung phi nghe xong hơi hơi lắc đầu, thay đổi đề tài: “Bổn cung nghe nói, lần này ngoại trừ Vương Tài Tử, Hoàng Thượng còn cho Dục nhi một người nữa?”

“Vâng, là một nữ nhi Tri huyện, tên khuê phòng là Tần Xu.”

Cung phi nghe xong, đột nhiên nghĩ tới buổi tuyển chọn trên Điện ngày đó, cô nương quy củ quý trên mặt đất kia.

“Chờ mấy ngày nữa, đưa đến cho Bổn cung gặp mặt một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hoảng Sợ

Edit: V.O

Vương Bội Huy vừa mới từ Phụng Loan Cung trở về, tiếp theo Hoàng Hậu liền phái người ban cho không ít thức ăn, trong chốc lát, Vương Bội Huy đã vô cùng nổi bật.

Từ trên xuống dưới Đông Cung, ngay cả bà tử của Thiện phòng cũng biết Vương Tài Tử mới vừa tiến cung là một người không thể đắc tội, người ta không chỉ được Thái Tử sủng ái, sau lưng còn có chỗ dựa là Hoàng Hậu nương nương.

Sau đó, nữ nhân trong viện đều hâm mộ, ghen tị, đồng thời lại không ghen mà cùng lo lắng.

Vương Tài Tử được sủng ái bao nhiêu, đương nhiên Thái Tử sẽ ít để ý đến các nàng một chút, người ở trong Cung này, không có ân sủng sẽ không có lối ra.

Trong lòng mọi người nghĩ như vậy liền bắt đầu không thoải mái.

Đợi đến lúc tối muộn một chút, nghe được tin Thái Tử Điện hạ lại qua đêm ở Thanh Trúc Viện, trong lòng càng thêm không dễ chịu.

Nếu lần này Thái Tử đãi gặp (ý nói coi trọng, đối đãi tốt), không chừng một ngày nào đó Thái Tử sẽ không để các nàng vào trong mắt.

Trong cung này, không phải sợ người nào được chút sủng ái, mà là người chuyện được sủng ái. Dù sao, chỉ có cùng dính mưa móc các nàng mới có lối ra.

Đêm nay, nữ nhân ở hậu viện, ngoại trừ Tần Xu có một giấc ngủ ngon, ai cũng đều không thể chợp mắt.

Cũng không phải thần kinh Tần Xu rất thô, mà là tuy rằng nàng biết thân phận của nàng là thê thiếp của Thái Tử, nhưng trên thực tế, thật sự nàng không có loại cảm giác này, đừng nói cái gì mà Thái Tử ngủ với người khác khiến nàng không ngủ được.

Tần Xu cảm thấy, có thể chính là tình huống của nàng đang ở bên ngoài mới như vậy. Về phần nguyên nhân, có lẽ là vì quan hệ của nàng và vị Thái Tử kia chỉ mới vén vện gặp mặt nhận biết. Nếu có một ngày, nàng và Thái Tử thực sự có quan hệ thực chất gì, có thể nàng cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Đương nhiên, loại khả năng này được coi là rất nhỏ rất nhỏ, gần như có thể nói là không có. Từ nhỏ nàng đã mồ côi cha mẹ mà lớn lên, nàng vẫn là một người cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn, người như vậy, khó nhất là tin tưởng người khác và thực sự quan tâm một người. Cho nên, nếu thực sự đến lúc đó, chẳng qua, nhiều nhất thì chính là nàng lo lắng thất sủng phải làm sao bây giờ, cuộc sống không dễ chịu lắm.

Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn tháp, cầm một quyển sách trong tay, vừa ăn điểm tâm vừa xem sách. Sách này là Thái Tử Phi phái người đưa tới vào ngày hôm trước, nói là nàng mới tiến cung, nói buồn thì giết thời gian cũng không tệ.

Đưa tới gồm có ba quyển sách, một quyển《 Nữ Giới 》, một quyển《 Nội Huân 》, còn có một quyển《 Sơn Thủy Du Ký 》.

Tần Xu cảm thấy, Thái Tử Phi cũng là người thú vị. Tuy rằng tặng ba quyển sách, nhưng thứ thật sự có thể giết thời gian, có lẽ chỉ có bản Du Ký này.

Xem sách trong chốc lát, chợt nghe một tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tần Xu ngẩng đầu lên, đã thấy Hồng Nhị đứng ở trước mặt nàng.

Tần Xu nhìn Hồng Nhị một cái, tiếp tục cúi đầu xem sách trong tay.

Hồng Nhị cúi đầu đứng ở nơi đó, sau khi Tần Xu lại lật qua một trang giấy, mới quỳ xuống ‘bùm’ một tiếng.

"Chủ tử thứ tội, nô tỳ..... quả thật lúc trước là nô tỳ cầm của Điều Thực Nữ một trăm lượng bạc." Hồng Nhị cúi đầu, đứt quãng nói.

Tần Xu không nói gì, chỉ trong chốc lát, tầm mắt đã đánh giá kỹ ở trên người Hồng Nhị.

"Tại sao lại nói ra vào lúc này, người không nói ta cũng không biết."

Nghe lời nói của Tần Xu, Hồng Nhị liền lắc lắc đầu: "Đã nhiều ngày này chủ tử không thân thiết với nô tỳ, trong lòng nô tỳ rõ ràng, chủ tử đã hoài nghi nô tỳ."

"A, tiếp tục nói."

Hồng Nhị do dự một chút, cắn cắn môi, rồi mới lên tiếng: "Hôm qua, Ngân Hạnh tỷ tỷ đã nói với nô tỳ, nói ngày đó tỷ ấy tận mắt nhìn thấy nô tỳ từ trong phòng Điều Thực Nữ đi ra." Hồng Nhị do dự một chút, mới nói tiếp: "Còn nói, chẳng qua là Điều Thực Nữ chỉ lợi dụng nô tỳ, nếu nô tỳ xúi giục chủ tử đi cầu xin Thái Tử Phi nương nương, Thái Tử Điện hạ sẽ trách tội xuống, tỷ ấy và nô tỳ, ai cũng không sống được."

Đây cũng không phải là lời nói dối gì, thân phận Diêu Thục Nữ thấp kém, lại không được sủng ái, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, đương nhiên Hồng Nhị sẽ bị vứt bỏ trong phút chốc. Thử hỏi, có ai sẽ ra mặt vì một cung nữ mà ngay cả nha hoàn của mình cũng không phải? Một trăm lượng bạc kia, có lẽ là tiền mua mạng của nàng.

Thấy Tần Xu không nói lời nào, trong mắt Hồng Nhị hiện lên một chút bối rối, dập đầu nói: "Nếu lúc này chủ tử bỏ qua cho nô tỳ, chắc chắn nô tỳ sẽ tận tâm hầu hạ chủ tử."

Tần Xu nhìn Hồng Nhị một cái, lấy ra một tờ giấy từ trên bàn, cầm bút lên, qua một lát sau, viết xong rõ ràng mọi chuyện, sau đó, đưa cho Hồng Nhị quỳ gối ở nơi đó.

"Ấn dấu tay vào đi, như vậy ta mới an tâm"

Dựa vào cánh ngõ của Tần Xu bây giờ, mạo muội xử lý một cung nữ là không tốt. Nhưng nếu luôn luôn bỏ qua một bên, nàng cũng sợ Hồng Nhị sẽ sinh ra ác ý.

Cho nên, lúc Ngân Hạnh nói đến chuyện Hồng Nhị đi ra từ phòng của Diêu Thục Nữ với nàng thì nàng liền dẫn Ngân Hạnh đến khuyên giải Hồng Nhị. Tóm lại, muốn cho nha đầu kia tin, một khắc kia, từ lúc Hồng Nhị cầm bạc của Diêu Thục Nữ, nếu đối với người bên kia mà nói, nàng cũng đã là một người chết.

Sự thật chứng minh, tài ăn nói của Ngân Hạnh vô cùng tốt, bằng không Hồng Nhị cũng sẽ không vội vã thừa nhận nàng ta công chủ khác như vậy.

Sắc mặt Hồng Nhị tái nhợt, run run tiếp nhận tờ giấy nàng đưa tới, chỉ do dự trong chốc lát, lúc này mới cắn ngón tay, ấn xuống.

Tần Xu vừa khép lại quyển sách trên tay, vừa mở miệng nói: "Nếu người biết sai rồi, sau này hãy làm việc cho tốt. Chờ đến một ngày nào đó, ta cảm thấy người là một người trung thành, ta sẽ tự tay giao thứ này cho người."

Nghe lời nói của Tần Xu, Hồng Nhị mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trên mặt hơi hơi có chút cảm động.

"Đứng lên đi, ta có chút khát, đi rót ly nước lại đây." Tần Xu phân phó.

Hồng Nhị dập đầu thật mạnh, lúc này mới đứng dậy, đi đến trước bàn, lúc Hồng Nhị bưng ly trà đi tới, Tần Xu có thể nhìn ra được hai tay của Hồng Nhị đều đang hơi hơi run run.

Tần Xu cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rì rì nói: "Sau này, đừng ai nói đến chuyện này nữa, cứ coi như chưa từng xảy ra."

Nàng còn nửa câu sau chưa nói ra, nhưng nàng tin tưởng nhất định Hồng Nhị biết.

Đó chính là, nếu Hồng Nhị lại làm ra việc gì không nên làm, vậy thì không thể trách nàng.

Giải quyết xong chuyện của Hồng Nhị, liên tiếp vài ngày, cuộc sống của Tần Xu trôi qua rất thoải mái.

Xem sách, ăn điểm tâm, lúc mệt mỏi thì nằm trên giường nghỉ một lát, cuộc sống rất tốt.

Nhưng chỉ có tối hôm đó, Lộ công công bên người Thái Từ đến đây truyền lời, nói tối muộn Thái Từ Điện hạ sẽ đến đây, bảo nàng chuẩn bị.

Lúc nói lời này, trên mặt Lộ công công đầy tươi cười, ánh mắt nhìn Tần Xu đều có một loại hứng thú khác biệt.

Tần Xu đứng dậy, tự mình cầm một bao bạc vụn từ trong tay Ngân Hạnh đặt vào trong tay Lộ công công.

"Làm phiền công công."

Lộ công công không dấu vết ước lượng bạc trong tay, nụ cười càng sâu. Nghĩ rằng, Tần Thục Nữ này thật sự là người biết điều.

Tiền Lộ công công đi, Tần Xu thật sự hoảng sợ.

Tuy rằng từ một khắc tiếp chi kia, nàng đã biết, sớm hay muộn một ngày này đều sẽ đến, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy! Hơn nữa, trong lòng nàng còn tràn đầy ý nghĩ rằng, trong khoảng thời gian này, Thái Từ sẽ vẫn sủng ái Vương Bội Huy.

Bên này, Tần Xu đang thu dọn, Ngân Hạnh đã sớm nghe được tin tức từ bên ngoài, lúc này Tần Xu mới hiểu được nguyên nhân ‘vận may’ của bản thân.

Thì ra, không phải Thái Từ không muốn ở lại nơi đó của Vương Bội Huy, mà là mới sáng sớm ngày hôm nay, ‘nguyệt tín’ của Vương Bội Huy đã tới rồi, cho nên không thể hầu hạ Thái Từ.

Ngay lúc đó, trong đầu Tần Xu đột nhiên hiện lên câu nói sáng khoái mà Mục Cẩm Hoa nói ngay lúc đầu kia: "Trường quý phi có được sủng ái hơn nữa, cũng có lúc bất tiện, cũng không thể bắt Hoàng Thượng ăn chay."

Quả nhiên, lời này không sai.

Về phần tại sao Thái Tử lại nhớ tới nàng, có lẽ là vì, nàng cũng là người được Hoàng Thượng hạ chỉ tiến vào Đông Cung, cũng không thể vẫn không chạm vào nàng.

Có lẽ, trong đó cũng có sự thúc đẩy của Thái Tử Phi.

Lúc trước Thái Tử Phi bảo nàng đi qua thỉnh an, sau lại sai người đưa tới vài cuốn sách, Tần Xu không ngốc, ít nhiều có thể đoán ra ý tứ của Thái Tử Phi là muốn mượn sức của nàng.

Dù sao, mặc dù Điều Thực Nữ là người của Thái Tử Phi, nhưng cuối cùng cũng là người không còn dùng được, thật vất vả mang thai, còn không cần thận để sảy.

Mà Thường Tuyên Thị, lại là đối thủ một mất một còn của Thái Tử Phi.

Cho nên, khi tuyệt vọng thì cho dù là cái gì cũng có thể thử, Thái Tử Phi cũng muốn bên cạnh có người phân chia sủng ái với Vương Tài Tử. Mặc kệ nói như thế nào, Vương Tài Tử được sủng ái, sau lưng lại có Hoàng Hậu làm chỗ dựa, Thái Tử Phi không có lý do không nóng lòng.

Lúc này là giờ Ngọ, sau khi Tần Xu tắm rửa xong, thay đổi vài bộ xiêm y, trên mặt cũng có một tầng trang điểm mỏng, sau khi chỉnh lý thỏa đáng, nhìn chính mình trong gương, cuối cùng Tần Xu cho ra một kết luận, quả nhiên bất luận có ăn diện như thế nào, nàng vẫn là cái loại thanh tú không chịu nổi nổi này, làm thế nào cũng không tạo ra được cảm giác kinh diễm (diễm lệ khiến người kinh ngạc) cho người khác.

Nhưng, dựa theo thân phận của nàng, có lẽ cũng chỉ thích hợp với loại ngoại hình thanh tú này, bằng không, quá đẹp, sẽ dễ dàng gây ra chuyện.

Lúc bữa tối, thái tử cũng chưa đến, chỉ phái công công bên người lại đây truyền lời, nói Thái Tử ăn ở trong thư phòng, tối muộn sẽ đến đây.

Ý tứ chính là, tự người ăn đi, ta đến nơi này chỉ vì muốn ngủ một giấc.

Ý nghĩ này vừa đi chuyển trong đầu, trong bụng Tần Xu không khỏi có một trận buồn nôn.

Vội vàng dùng qua bữa tối, lại lấy nước bạc hà súc miệng, vừa mới thu dọn xong, Ngân Hạnh lập tức chạy vào nói Thái Tử sắp đến đây.

Tần Xu đứng dậy, đến cửa nghênh đón, trong lòng thật sự có một loại cảm giác giống như cừu non đọi bị làm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thị Tẩm

Editor: Kyz

Tần Xu đứng dậy, tới trước cửa nghênh đón, trong lòng có một cảm giác son dương sắp bị làm thịt.

Một lát sau đã có thể thấy bóng dáng của Thái tử. Hắn vận một thân cẩm bào, phía sau có một tiểu thái giám đi theo, đi tới trước cửa.

Tần Xu đoan chính nhìn hắn, không nghĩ tới hắn lại nhìn qua nàng, bốn mắt nhìn nhau, Tần Xu sững sốt một chút, sau đó liền không chút dấu vết rời tầm mắt.

"Tiếp thỉnh an Điện hạ." Hắn càng tới gần, trong lòng Tần Xu càng khẩn trương, cũng may lúc trước được Tào mama chỉ dạy qua, quy củ nàng học được cũng tốt lắm, cho nên mặc dù trong đầu thập phần khẩn trương, vẫn là không có nửa điểm sơ sót.

Tần Xu nhún gối, hơi hơi cúi đầu, nàng có thể cảm giác được trên đỉnh đầu truyền đến ánh mắt một người, qua một hồi lâu mới nghe thấy thanh âm quen thuộc.

"Đứng lên đi."

Tần Xu từ lúc nhỏ đã có một bản lĩnh vô cùng cổ quái, chính là có thể đặc biệt nhớ rõ thanh âm người khác. Cho dù là nghe qua một lần, thời điểm sau đó đều có thể nghe ra là ai đang nói.

Cho nên, nghe thanh âm này, Tần Xu trong đầu khó tránh khỏi oán thán một câu, liệu có thể nào, hắn chỉ biết dùng loại giọng điệu này để nói chuyện?

Thời điểm nói lời này, Thái tử Sở Dục Trạch đã đi vào phòng trong, Tần Xu vội vã theo hắn đi vào, lại phân phó Ngân Hạnh dâng trà.

Rất nhanh, Ngân Hạnh đã bưng khay trà lên, Tần Xu đỡ lấy khay trà, chậm rãi tiến lên.

"Điện hạ." Lúc này, Sở Dục Trạch đang cầm lấy bản du ký* trên mặt bàn, tùy ý lẩm nhẩm vài tờ.

(*) Vì chỗ này không biết dịch sao nên mình để nguyên từ Hán Việt.

Nghe được thanh âm nói chuyện, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhưng cũng không tiếp chén trà trong tay Tàn Xu.

Tàn Xu theo bản năng liền sững sốt một hồi, nghĩ nghĩ mới nhỏ giọng giải thích: "Đây là mấy ngày trước Thái tử phi phái người đưa tới."

Tàn Xu nói xong lời này, liền đứng im không nói, kỳ thật, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Đều nói nữ tử không có tài mới là đức, nhưng có thể nào, Thái tử không thích nữ nhân đọc sách?

Tàn Xu trong lòng nghĩ, theo bản năng suy nghĩ của nàng thì nam tử này trước kia hình như không phải vậy.

"Ân." Đợi hơn nửa ngày, mới nghe được đối phương ừ một tiếng.

Tàn Xu phát hiện, có phải hay không nam nhân ở vị trí cao đều thích dùng một chữ "Ân" này biểu đạt ý tứ của chính mình.

Lúc trước ở đại điện, chính là Hoàng Thượng "Ân" một tiếng, mới làm cho nàng suýt chút nữa thì nhập Hậu cung.

Hiểu được ý tứ của Thái tử, Tàn Xu tiến lên một bước, đưa chén trà trong tay cho hắn: "Điện hạ tới đây một mạch, uống chén trà ấm áp thân mình đi."

Tuy rằng là ngày mùa hè, nhưng ban đêm không khí vẫn là hơi mát.

Thái tử nhìn nàng một cái, lúc này mới mở miệng nói: "Cô* không phải muốn hỏi người sách từ đâu tới."

(*) Ở đây mình cũng không biết dịch khác thế nào, tại trong Quick Trans ghi: "Cô là tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến".

Nghe Thái tử nói, Tàn Xu muốn phản đối mà hỏi lại, vậy người rốt cuộc muốn hỏi cái gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, đại khái trong ánh mắt liền lộ ra như vậy vài phần ý tứ, Sở Dục Trạch vẫn làm mặt lạnh, nhất thời trên mặt liền lộ vài phần ý cười, tựa tiểu phi tiểu* nhìn nàng.

(*)Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười.

Tàn Xu phục hồi tinh thần, vội nhún người: "Ti thiếp thất lễ, cthìnhr Điện hạ thứ tội."

Kỳ thật, Tàn Xu cũng không hiểu mình làm sai cái gì, chính là khi nhìn thấy hắn lộ ra bậc này tươi cười, trong đầu liền cảm giác...

Sở Dục Trạch không khó hiểu vì sao nàng vội vã thỉnh tội, dù sao, ngay cả phụ hoàng cũng đều khen ngợi nàng quy củ.

Mấy năm nay, phụ hoàng nhìn hắn làm gì cũng không tốt, nhìn Quách thị tự nhiên cũng sẽ không thích. Hắn thật không nghĩ tới, này âm kém dương sai, thế nhưng lại xuất hiện một người ngoại lệ.

Không biết, nếu ngày sau phụ hoàng thấy Tàn thị, còn có thể sẽ không thấy được con người quy củ khi xưa. Dù sao, đã là người của Đông cung, dù cho có làm tốt, hắn cũng có thể chỉ ra sai lầm của nàng.

Sở Dục Trạch nghĩ, khóe miệng hơi hơi lộ ra một ý cười lạnh như băng. Tuy rằng chỉ có trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Tàn Xu nhìn thấy, sau lưng nhất thời có cảm giác lạnh lạnh.

Lúc này, Tàn Xu quỳ ở đó, tuy rằng cực lực duy trì bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt vẫn đem theo một tia cẩn thận lẫn bất an.

"Không có việc gì, đứng lên đi." Sở Dục Trạch khôi phục sắc mặt, nhìn nàng cẩn thận như vậy, đột nhiên có vài phần thương tiếc.

Mấy năm nay, hắn cũng là thật cẩn thận lấy lòng phụ hoàng, nhưng dù hắn thật cẩn thận, cũng không khiến phụ hoàng hài lòng.

Nghe hắn nói xong, Tàn Xu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy, trong đầu cũng rút ra kết luận, nam nhân trước mắt nàng thật không dễ hầu hạ.

"Điện hạ, trà lạnh, ti thiếp đi đổi một ly." Tàn Xu nhẹ giọng nói.

"Không cần, bỏ đi." Sở Dục Trạch có chút đắm chiêu, liếc mắt nhìn Tàn Xu một cái, thuận miệng nói.

Tàn Xu trong ánh mắt hiện lên một mặt kinh ngạc, gật gật đầu, đem tách trà trên bàn bưng xuống.

Tàn Xu không biết, Sở Dục Trạch buổi tối không uống trà, bởi vì mấy năm nay giấc ngủ của hắn không tốt, nếu còn uống trà, có lẽ trắng đêm đều ngủ không yên.

Đương nhiên, chuyện này chỉ có thái giám bên người hắc biết, những người còn lại, bao gồm cả Thái tử phi, cũng đều không biết.

Tần Xu đem bỏ chén trà, chậm rãi đi tới, có chút không biết nên đối phó sự tình tiếp theo như thế nào.

Sắc trời đã tối, hiển nhiên là không thích hợp nói chuyện nói chuyện phiếm. Tự nhiên, nàng cùng vị Thái tử điện hạ này cũng không có cái gì có thể cùng nói.

Nàng không biết, mấy câu nói ngắn ngủi vừa rồi, đều cho thấy nàng đang đề phòng.

Nhìn ra sự khẩn trương của Tần Xu, Sở Dục Trạch đuôi lông mày hơi hơi giật giật. Nữ nhân...trong viện này, Tần thị quả là kẻ tối dạ nhất, nàng sao có thể nghĩ đến, đêm nay cứ như vậy đứng, có điều, so ra cũng tốt.

Sở Dục Trạch đột nhiên liền có cảm giác, nữ nhân tối dạ bậc này sao có thể tiến cung tuyển chọn, thế nhưng còn lưu lại bài tử.

Liệu có thể nào, là do nàng học được quy củ tốt?

Tần Xu không biết suy nghĩ của Sở Dục Trạch, nếu là biết được, nhất định không nhịn được mà quay lại hỏi hắc một câu: Người cho ta hi vọng, còn nhìn ra ta có tiềm chất tối dạ?

Sở Dục Trạch phát phát tay, cung nữ đứng trong phòng tất cả đều lui ra ngoài, thời điểm các nàng đi ra ngoài, còn hảo tâm cẩn thận đóng cửa lại.

Tần Xu đứng ở nơi đó, thực có chút khẩn trương đến hô hấp đều không thuận.

"Người tỉnh đứng ở đây cả đêm sao?" Sở Dục Trạch hiển nhiên là xem thường bản lãnh giả làm đa điều vui đầu trong cát của Tần Xu.

Tần Xu mở to hai mắt, ngẩng đầu lên, có chút mất tự nhiên bất an nói: "Điện hạ....."

Kỳ thật nàng chính là không biết, nên hầu hạ Thái tử thay quần áo theo lời Tào mama như thế nào, hơn nữa vị Thái tử điện hạ này bây giờ còn đang ngồi ở nhuyễn thất.

Chung quy không thể nào nàng lại tới phía trước hắc tán dóc.

Nếu là như vậy, nàng hiểu chính mình mạng nhỏ sẽ mất thời điểm không xa.

Sở Dục Trạch đã nhận định Tần Xu là kẻ ngờ ngác sẽ không bao giờ đi hầu hạ người khác, cho nên liền lập tức đứng dậy, tự cời bỏ nút thắt trên xiêm y.

Tần Xu thật hoảng sợ, xoay người lại, lúc này mới tiến lên phía trước.

Chính là, động tác của Sở Dục Trạch quá nhanh, nàng căn bản là không có thể theo kịp.

Tần Xu chỉ vừa cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, đã bị đối phương chặn eo ôm lấy, đặt ở trên giường. Ngay sau đó, thân mình thật mạnh mẽ đè nàng xuống.

Đón nhận được sự tình, liền thuận lý thành chương, tuy rằng dốc lòng, tần Xu vẫn như trước bị gây sức ép thâm hại.

Kỳ thật, nàng vẫn không biết quãng thời gian nàng đứng ở đó, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến thời gian ngủ của Thái tử điện hạ.

Cho nên, chặn eo, ôm lấy và vân vân, tuyệt đối là không tốn thời gian công phu.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Tần Xu liền tỉnh lại. Mới vừa mở to mắt, liền cảm giác được có vật nặng gì đè lên mình, sau đó, nàng liền nhìn thấy một cánh tay, nhưng lại là một cánh tay của nam tử.

Tần Xu suyết chút nữa thì kêu thảm thiết một tiếng, mạnh mẽ lắc đầu rồi mới nhìn tới nam nhân đang ngủ cạnh mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, mới nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra cái gì.

Trong lúc nhất thời, Tần Xu trong đầu có một tư vị không nói nên lời.

Sống hai kiếp, lần đầu tỉnh lại nhìn thấy bên cạnh có một loại sinh vật mang tên "nam nhân", nàng thật sự không biết nên miêu tả loại cảm giác này như thế nào.

Không đợi Tần Xu hiểu rõ chuyện gì, nam nhân bên cạnh mí mắt giật giật, sau đó, liền mở mắt. Khoảnh khắc hắc mở mắt, Tần Xu đột nhiên không biết nên làm gì.

May mắn, đối phương nhu liễu nhu ánh mắt, mở miệng hỏi: "Giờ nào?"

"Đã quá giờ Mẹo." Tần Xu nhẹ giọng trả lời.

Nghe Tần Xu thanh âm, Sở Dục Trạch gật gật đầu, hắc chưa kịp nói gì, chợt nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, còn có thanh

âm của thái giám truyền tiến.

"Điện hạ." Thanh âm của tiểu thái giám không lớn, tựa hồ sợ đánh thức người bên trong.

Tần Xu không khỏi cảm khái, hạ nhân hầu hạ chủ tử cũng thật khó, vừa muốn đem chủ tử đánh thức, lại vừa không thể nói to mà khiến chủ tử sinh khí.

Nếu gặp phải kẻ vừa rời giường tức giận, mới là thật tồi tệ, có thể dễ dàng liên quan đến mạng sống chính mình.

Bên ngoài, tiểu thái giám kêu lên hai tiếng, liền mở cửa, đi theo phía sau có vài tiểu thái giám khác, bưng nước ấm, cầm quần áo cùng bội sức.

Tần Xu y theo lời Tôn mama dạy dỗ, tự mình hầu hạ Thái tử rửa mặt thay quần áo, bởi vì là làm lần đầu, động tác của nàng có chút vụng về, tốt xấu, cuối cùng cũng hoàn thành.

Bị nàng hầu hạ như vậy, Tần Xu nhìn nam nhân trước mặt có chút không quen, quả nhiên, là từ nhỏ được người khác hầu hạ.

Thân phận giống như nàng, cho tới bây giờ sẽ không có mặc tận người, cơm đưa tận miệng. Nhập Đông cung, mới thoải mái hai ngày, lúc này sẽ lại hầu hạ người.

Được rồi, ai khiến ta vừa sinh ra đã nhập hoàng gia đâu? Loại chuyện so với trước kia đúng là không có biện pháp.

Thái tử đi rồi, Tần Xu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng nghĩ tiếp theo phải đi thỉnh an Thái tử phi, liền lại phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đúng Mục

Editor: Kyz

[Chính viện]

"Nương nương, lão nô hỏi thăm qua, tối hôm qua Điện hạ đến giờ Sứ mới đi tắm." Tôn mama từ bên ngoài tiến vào, tới phía trước Thái tử phi Quách thị nhỏ giọng nói.

Quách thị hơi hơi sùng sốt, nhu nhu thái dương một chút, mới mở miệng nói: "Có thể thấy được, Điện hạ cũng thích nàng."

Nghe lời này, Tôn mama cũng không dám nói đúng, trong đầu nhưng cũng hiểu nương nương nhà mình nói cũng không sai, Điện hạ không phải người thích gây sức ép *, tối hôm qua đến giờ Sứ mới đi tắm, có thể thấy được hẳn đối Tần thị có chút yêu thương.

(*) Ở đây, "gây sức ép" có nghĩa là "lấn qua lấn lại khi...". Không biết nên dịch sao cho thuần nên ta để nguyên Hán Việt.

Nghĩ vậy, Tôn mama nhịn không được nói: "Lần đầu đã như vậy, sau này....."

Nàng còn chưa nói xong, đã bị Quách thị ngắt lời: "Đừng nói lời vô dụng đó, điện hạ nếu không sùng ái, bản cung mới phải lo lắng."

Ở trong cung mấy năm nay, nàng đã sớm không cần để ý Điện hạ bên người có bao nhiêu nữ nhân, hẳn sùng ái người nào. Nàng chỉ biết, nàng là Thái tử phi. Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt này, nàng dĩ nhiên sẽ vui vẻ mà thành toàn tâm tư của Điện hạ.

Nhưng bây giờ, đột nhiên xuất hiện một Vương tài tử, nàng sao có thể không khấn trương.

Bất luận là gia thế hay tướng mạo, nàng ta đều hơn, ai nói nàng không phải là cháu gái ruột của Hoàng hậu. Nàng duy nhất so với nàng ta tốt hơn, chính là tình cảm mấy năm nay cùng với Thái tử. Nhưng đồ vật mang tên "tình cảm" này, có thể có thật sao, nói không có thì sẽ không có.

Trong cung, không hiếm nữ nhân một khi bị phé liền rơi xuống vực sâu không lối thoát.

Nàng không trông cậy Tần thị có thể đấu đá với Vương tài tử, chỉ là muốn lợi dụng nàng ta để phân sủng mà thôi.

Chỉ cần Vương thị không độc sủng, nàng còn có biện pháp đối phó nàng ta.

Tôn mama đương nhiên biết ý định của Quách thị, lập tức nói: "Điện hạ nếu thích, Tần thị kia đúng là có chỗ dùng đến."

Quách thị gật gù đầu, cầm lấy chung trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới đề thấp thanh âm nói: "Chuyện kia thế nào?"

Tôn mama chuyển tâm tư, nhỏ giọng nói: "Nương nương yên tâm, trong viện Vương tài tử có hai gốc cây thạch lựu, đồ vật kia liền chôn ở dưới gốc cây lựu cái."

Quách thị nghe xong, thở dài: "Hảo một nữ nhân, cố tình muốn từ Hoàng cung mà nhập Đông cung, cũng đừng trách bản cung độc ác."

Vì bảo trụ Thái tử phi vị, nàng chỉ còn cách khiến Vương tài tử không thể mang thai.

Tôn mama còn chưa nói xong, đã có cung nữ vén rèm xe đi đến.

"Khởi bẩm nương nương, Vương tài tử, Thường xuyên thị cùng hai vị Thục nữ lại đây thỉnh an."

Quách thị nghe xong, buông chung trà trong tay xuống, hướng về phía cung nữ kia nói: "Cho các nàng vào đi."

Cung nữ thưa vâng, rất nhanh liền bước ra ngoài.

Bởi vì Tần Xu mới tiến cung, địa vị đứng dưới những người này, cho nên, đi cuối cùng.

"Thiếp thân (ti thiếp) thỉnh an nương nương." Mọi người nhún nhún thân mình, cùng nói.

Quách thị quét mắt qua các nàng, lúc này mới cười nói: "Đều đứng lên đi." Nói xong lời này, liền nhìn Vương tài tử đang đứng ở đối diện, ôn hòa nói: "Người thân mình không thoải mái, như thế nào còn tới đây, không phải bản cung đã miễn người nghỉ ngơi mấy ngày?"

Vương Bội Huy nhún gót: "Nương nương hảo tâm, thiếp thân cũng không dám vi phạm quy củ, mong nương nương không lấy làm phiền lòng."

Lời này của Vương Bội Huy, dừng ở lỗ tai của Tần Xu, như thế nào nghe ra đều cảm thấy là lạ.

Nghe Vương Bội Huy nói, ý cười nơi khóe miệng Quách thị hơi sượng lại, cuối cùng không lưu tâm mà nói: "Người không phạm quy củ, bản cung sao lại trách người?"

Nói xong lời này, ánh mắt của Quách thị đã rời đến Tần Xu đang đứng nơi này, theo ánh mắt của nàng, mọi người đều nhìn về phía này. Tần Xu trong lòng có chút khẩn trương, chậm rãi đi đến đằng trước, quỳ trên mặt đất quy củ thi lễ: "Ti thiếp thỉnh an nương nương."

Quách thị cười gật gật đầu, cời vòng ngọc trên tay xuống: "Người tới Đông cung cũng đã nhiều ngày, bản cung cũng lại không quan tâm đến người, nay đem vòng ngọc này ban cho cho người."

Tần Xu nhìn vòng ngọc sáng bóng trên tay Quách thị, biết đó là vật tối quý giá, lập tức trên mặt có vài phần sợ hãi: "Ti thiếp không dám....."

Phân nửa sợ hãi của Tần Xu lần này là để cho Quách thị xem, một nửa là cho những người còn lại xem. Nàng vị phân thấp, chung quy vẫn là an phận thì tốt hơn.

Nếu lúc này nàng lộ ra thần sắc mừng rỡ, chính là tự mình rước phiền toái không đâu.

Nhìn thấy thần sắc của nàng, Quách thị cười cười: "Cầm đi."

Quách thị lên tiếng, Tần Xu làm sao còn dám chối từ, lập tức liền cúi đầu, cung kính nói: "Ti thiếp tạ ơn nương nương ban cho." Sau đó mới tiếp nhận vòng ngọc trong tay Thái tử phi, đoạn đứng dậy.

Thường xuyên thị ở một bên nhìn thấy, lại cười nói: "Tần muội muội thật là có phúc, nương nương thật ra đối với vòng ngọc này rất quý trọng, ta còn nghĩ sẽ bị Điều muội muội cầm, làm sao nghĩ đến, lại rơi xuống tay muội muội."

Thường xuyên thị nói xong, tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua Điều thực nữ.

Điều thực nữ tuy nói ngày thường cùng Thường xuyên thị không hợp, nhưng nghe lời này, sắc mặt còn có thể tốt sao?

Nàng thật không để ý vòng ngọc kia, nàng để ý chính là Thái tử phi lại cho Tần thị thể diện lớn như vậy. Vòng ngọc kia, chính là Thái tử phi thường dùng, cùng mấy vật tầm thường khác đem ban cho cũng không giống nhau.

Ngày thường đều là nàng ở trước mặt Thái tử phi được yêu thích chút, hiện giờ lại bị Tần thị này chiếm hết nổi bật.

Tần Xu đứng ở nơi đó, có thể cảm nhận một đạo ánh mắt dừng ở trên người mình, tràn đầy địch ý, không cần ngần ngại đầu lên cũng biết là Điều thực nữ.

Cũng phải, nàng trước kia có nghe Hồng Nhị nói qua, Điều thực nữ là người của Thái tử phi, như vậy địch ý rõ ràng là ở đây.

"Tốt lắm, đều ngồi đi." Quách thị nhìn Điều thực nữ đứng ở nơi đó liếc mắt một cái, đột nhiên mở miệng nói.

Nghe Quách thị nói, Tần Xu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhún nhún thân mình, lúc này mới ngồi xuống.

Cổ nhân trọng bên trái, Vương tài tử ngồi ở ghế đầu tiên bên trái, Thường xuyên thị ngồi ở dưới nàng.

Mà hai ghế dựa bên phải, tự nhiên chính là vị trí của Diêu thực nữ cùng tTần Xu.

Cũng may nơi này là Đông cung, nếu là ngày đó nàng thành nữ nhân của Hoàng Thượng, tới đâu cũng chỉ có thể đứng.

Tần Xu đột nhiên nghĩ đến, không biết Mục Cẩm Hoa bây giờ thế nào. Thân là Mỹ nhân của Hoàng Thượng, lại là thương nữ xuất thân, muốn được sủng ái hẳn là không dễ dàng.

Mới vừa ngồi xuống, đã có cung nữ dâng trà. Tần Xu bưng trà, nhẹ nhàng uống. Tần Xu thích uống trà, bất quá trong phòng nàng cũng không có trà tốt như vậy, nghe được mùi thơm ngát, uống lại ngọt lành hương thuần.

"Người thích uống trà này, lát nữa kêu Tôn mama đưa cho người mang về." Động tác của nàng làm sao tránh được ánh mắt của Quách thị.

Nghe Quách thị nói, Tần Xu vội đứng dậy, cười nói: "Đã để nương nương chê cười, trà ở chỗ nương nương quả là rất tốt, ti thiếp nhịn không được uống nhiều chút."

"Nhìn Tần muội muội miệng ngọt như vậy, trách không được nương nương thích." Diêu thực nữ nghe Tần Xu nói, lập tức liền châm chọc.

"Tỷ tỷ nói đùa, muội muội miệng lưỡi kém cỏi, nếu có gì đắc tội tỷ tỷ, còn thỉnh tỷ tỷ bỏ qua không trách tội muội." Tần Xu cũng không muốn cho người khác nghĩ nàng là kẻ đả đo, tính khí yếu đuối không chịu nổi, lập tức nói.

Diêu thực nữ ghen hòng, há miệng thở dốc, một chữ đều nói không được. Luận thân phận, nàng cùng Tần Xu giống nhau đều là Thực nữ, nào dám nói cái gì trách tội không trách tội.

Nàng thật không ngờ, ở mặt ngoài thoạt nhìn Tần thị kính cẩn nghe theo nhất gan, lại trước mặt Thái tử phi nói như vậy.

Không đợi Diêu thực nữ mở miệng, Tần Xu liền hướng Thái tử phi nhún mình: "Ti thiếp tạ ơn nương nương ban cho."

Nghe Tần Xu nói, Thái tử phi Quách thị vừa lòng gật gật đầu, Tần thị là con người đúng mực, vừa không yếu đuối, lại biết tiến lui. Còn hơn Diêu thị, nhất định không có nửa điểm mạnh mẽ.

Nghĩ vậy, ánh mắt Quách thị nhìn Diêu thực nữ đích liền dẫn theo vài phần lãnh ý.

Ngu xuẩn! Nếu không phải nàng trung tâm, nàng sao còn có thể lưu nàng ta đến lúc này.

Diêu thực nữ nhìn thấy hàn ý trong mắt Thái tử phi, hơi hơi co rúm lại, nàng biết là Tần Xu cho nàng đi xuống. Như vậy, sao có thể sáng khoái.

Từ sau lần sảy thai trước, Điện hạ liền rất ít đi tới chỗ nàng, chỉ vì nể mặt Thái tử phi, mới bắt đầu đi tới. Nếu để người biết, Thái tử phi đã muốn ghét bỏ nàng, sợ là ngay cả nô tài cũng không đem nàng để vào mắt.

Diêu thực nữ nghĩ, ánh mắt nhìn Tần Xu lại hơn vài phần kiêng kỵ.

Tần Xu ngồi ở ghế trên, dĩ nhiên sẽ không nhìn thấy mấy vị thị thiếp của Thái tử này.

Vương bội Huy trước kia nàng đã từng gặp qua, tướng mạo tốt, khí chất cũng tốt, chính là có chút cao ngạo. Mặc dù ở trước mặt Thái tử phi, cũng sẽ không nghĩ địa vị mình thấp một chút.

Thường tuyển thị cũng đích nữ nhân Giang Nam, da thịt trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, thanh âm cũng tốt. Trách không được trước kia là người được Thái tử tối sủng ái, mỹ nhân như vậy, nam nhân đều không thể kháng cự. Chính là từ khi có Vương Bội Huy, nàng đã bị vắng vẻ. Có thể nghĩ, đối với nam nhân mà nói, giang sơn mỹ nhân, vẫn là người trước quan trọng hơn một ít.

Mà Diêu thực nữ, tướng mạo cũng không xuất chúng, khí chất lại càng không so được với Vương Bội Huy cùng Thường tuyển thị. Hơn nữa nàng cũng phát hiện, tính tình của nàng có chút khản trương, cũng không phải kẻ thông minh.

Như thế nào Thái tử phi lại chọn nàng.

Tần Xu trầm nghĩ, liền hiểu được, Thường tuyển thị được sủng ái, tự nhiên cùng Thái tử phi là đối lập, còn lại cũng chỉ có Diêu thực nữ cùng vị kia thông phòng Cát thị. Nhưng Cát thị thân phận thật sự là quá thấp, hiển nhiên là không có gì để trọng dụng.

Tần Xu thu hồi tầm mắt, trong lòng âm thầm nghĩ, nàng cùng Vương Bội Huy gần nhất, Đông cung thế nhưng lại náo nhiệt.

Đại phương nhiều nữ nhân như vậy, vĩnh viễn cũng không thiếu chiến tranh.

Tần Xu ở trong lòng hơi hơi thở dài, đây thực không phải một chuyện có thể khiến người ta khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Đùng Sợ

Đi ra từ trong phòng Thái Tử Phi, Tần Xu liền một đường trở về chỗ ở.

Biết nàng được tự thân Thái Tử Phi thưởng cho vòng ngọc, trong ánh mắt Ngân Hạnh lập tức liền hiện lên một chút vẻ vui mừng.

“Như thế là Thái Tử Phi coi trọng chủ tử, là phúc của chủ tử.”

Tần Xu gật gật đầu, lấy tình cảnh hiện nay của nàng, có thể được Thái Tử Phi coi trọng, đúng là một chuyện đáng vui vẻ.

Bằng không, nàng là một Thục Nữ nhỏ nhỏ, sinh tồn ở trong Đông Cung, có thể nghĩ đến sẽ khó khăn cỡ nào.

Nàng sẽ không đơn thuần nghĩ đến tối hôm qua Thái Tử đến chỗ này của nàng, trong đó không có sự giúp đỡ của Thái Tử Phi.

Nhớ tới Thái Tử, cũng không biết làm thế nào trong đầu nàng liền dần dần hiện ra một màn cấp bậc hạn chế tối hôm qua kia, lập tức hiểu ra có chút không được tự nhiên.

“Chủ tử làm sao vậy?” Ngân Hạnh thấy nàng cúi đầu nửa ngày không nói lời nào, nhin không được mở miệng hỏi.

Lúc này Tần Xu mới ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi: “Tại sao không thấy nha đầu Hồng Nhị kia?”

Ngân Hạnh hơi hơi lặng đi một chút, sau đó mới trả lời: “Nàng ấy thấy chủ tử thích ăn Bạch Ngọc Cao, một mình đến phòng bếp nhỏ tự mình làm.” Ngân Hạnh nghĩ nghĩ, mới tiếp tục nói: “Tuy rằng tính tình của Hồng Nhị có chút nóng nảy, nhưng nếu ngày ấy nàng ấy đã ấn dấu vân tay, chắc chắn sẽ không dám lấy tính mạng của mình ra đặt cược.”

Nghe lời nói của Ngân Hạnh, Tần Xu dờ khóc dờ cười, nàng đang hoài nghi Hồng Nhị ở chỗ nào sao? Nếu theo như lời của Ngân Hạnh nói, một khắc kia, bắt đầu từ lúc Hồng Nhị ấn dấu vân tay, thân thể và tính mạng của Hồng Nhị cũng chỉ buộc ở trên tay một người là nàng.

Thấy chủ tử nhà mình như vậy, Ngân Hạnh mới hiểu được đây là do bản thân mình đa nghi.

Tần Xu nhấp một ngụm trà, cầm lấy vòng ngọc trên bàn kia ngắm nghía trong chốc lát, phản phó: “Lấy đi cất đi.”

Ngân Hạnh hơi hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ tiếp nhận vòng ngọc, lấy ra một hộp gỗ từ trong ngăn kéo tủ, sau đó thật cẩn thận bọc vải đỏ lại đặt vào.

Tần Xu ngồi ở chỗ kia nhìn, trong hộp kia chính là toàn bộ gia sản của nàng.

Mấy ngày trước đây, Thái Tử Phi theo lệ phái người đưa tới năm mươi hai bạc của tháng này, hơn nữa lúc trước nhận thưởng còn lại, trong hộp chỉ có chưa đến một trăm lượng bạc.

Tần Xu bĩu môi, lúc này nàng trôi qua thật đúng là nghèo nàn.

Cũng may, ăn mặc ở trong Cung không lo, nàng có thiếu bạc nữa cũng có thể tiếp tục trôi qua.

Thấy Tần Xu nhìn cái hộp này, Ngân Hạnh chỉ nhỏ giọng nói: “Chủ tử bớt buồn phiền một chút đi, chỉ cần chủ tử được Điện Hạ ân sủng, còn sợ không có ban thưởng sao?”

Nghe lời nói của Ngân Hạnh, Tần Xu nhất thời cảm thấy vị lê rất lớn.

Được rồi, vì để cho mình trôi qua được thoải mái một chút, nàng cũng muốn cố gắng ôm chặt đùi của vị Thái Tử Điện Hạ kia.

Tần Xu vừa mới nghĩ, chợt nghe một trận âm thanh nói chuyện ở bên ngoài.

“Đi ra ngoài nhìn xem, đã xảy ra chuyện gì.” Tần Xu liếc nhìn Ngân Hạnh một cái, phản phó.

Ngân Hạnh lên tiếng, liền xoay người đi ra ngoài, rất nhanh đã trở lại, sắc mặt nghiêm trọng.

“Chủ tử, Tô Chiêu Nghi mới được Hoàng Thượng sắc phong đã bị Tường quý phi sai người dùng trượng đánh chết nửa canh giờ trước.” Sắc mặt Ngân Hạnh cũng hơi hơi có chút trắng bệch, lúc nói lời này giọng nói đều đang run rẩy.

Tô Chiêu Nghi mới được sắc phong? Trong lòng Tần Xu lộp bộp một chút, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Tô Chiêu Nghi, Tô Nguyên Hương!

Thấy vẻ mặt chủ tử ngẩn ra, Ngân Hạnh nghĩ đến nàng bị dọa, vội nhỏ giọng kêu lên: “Chủ tử! Chủ tử!”

Tần Xu phục hồi tinh thần lại, trầm giọng nói: “Nói cho ta nghe một chút đi, rốt cuộc là sao lại thế này?”

Đang yên lành, làm sao Tô Nguyên Hương có thể bị Tường quý phi dùng trượng đánh chết.

Ngân Hạnh nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ nghe nói là Tô Chiêu Nghi không cẩn thận va chạm Quý Phi, mới khiến cho Quý Phi giận dữ, lập tức kêu người ra ngoài đánh chết.”

Tần Xu lắng nghe, lập tức cũng có chút sáng tỏ.

Va chạm, Tô Nguyên Hương là một Chiêu Nghi, làm sao dám va chạm với Tường quý phi, đơn giản là Tường quý phi tìm có thời.

Tần Xu cảm thấy trên người có chút rét run, trong đầu cũng sinh ra một loại sợ hãi nói không nên lời.

Dù gì Tô Nguyên Hương cũng là Chiêu Nghi được Hoàng Thượng sắc phong, lại bởi vì một câu nói của Tường quý phi liền mất mạng, lại chết thảm như vậy.

“Đi xuống đi, để một mình ta yên lặng một chút.” Tần Xu nhìn Ngân Hạnh đứng ở nơi đó một cái, mở miệng nói.

Ngân Hạnh mấp máy môi, còn muốn nói điều gì, lại chỉ phúc phúc thân mình, xoay người lui xuống.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Tần Xu.

Tần Xu cầm lấy trà nóng trên bàn uống vài hớp, sợ hãi trong đầu cũng chưa giảm bớt được một chút.

Tuy rằng lúc trước Tô Diệu Chi chết nàng cũng từng sợ hãi, nhưng cái loại sợ hãi này chính là sợ hãi đối với quy củ trong Cung.

Nhưng một trận này, Tô Nguyên Hương chết lại làm cho nàng cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là mạng như cỏ rác, Tô Nguyên Hương cũng đã là Chiêu Nghi của Hoàng Đế, còn có thể vì một câu nói của Tường quý phi mà chết thảm trong Cung.

Những chuyện này, Tần Xu không thể không sợ, nàng sợ chính mình cũng sẽ giống với Tô Nguyên Hương, không cẩn thận liền rơi vào kết cục như vậy.

Suốt nửa canh giờ, Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn塌 vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói chuyện quen thuộc: “Làm sao vậy, có tâm sự?”

Tần Xu ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn nam nhân đứng ở trước mặt mình, sững sốt một lát, lúc này mới đứng lên quỳ gối xuống.

“Điện Hạ thứ tội.” Trong lòng Tần Xu căng thẳng, vừa mở miệng chính là thỉnh tội, nàng không biết là hần vào lúc nào.

Sở Dục Trạch nhìn Tần Xu quỳ trên mặt đất một cái, nhắc tay, ý bảo nàng đứng dậy.

Thấy động tác của hần, lúc này Tần Xu mới đứng dậy, im lặng đứng ở nơi đó, khỏi phải nói có bao nhiêu quy củ.

Nếu như nói trong ngày thường Tần Xu đứng là quy củ, nhưng lúc này rõ ràng là Tần Xu quy củ có chút quá mức.

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, tiếng nói vô cùng dễ nghe: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.”

“.....” Tần Xu nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía Sở Dục Trạch.

Chần chờ một chút, lúc này mới ngắt quãng nói ra chuyện tình.

Nghe lời nói của Tần Xu, biểu hiện trên mặt Sở Dục Trạch vẫn thản nhiên như trước, nhìn không ra vui hay giận.

Tần Xu đứng ở nơi đó, trong lòng bất đầu bất an.

Sớm biết rằng như vậy, còn không bằng nàng không nói, nàng có thể trông cậy vào Thái Tử Điện Hạ cao cao tại thượng này hiểu sự sợ hãi của loại tiểu nhân vật như nàng sao?

“Cho nên, nàng đang sợ hãi.” Sở Dục Trạch nhìn Tần Xu đứng ở nơi đó, trên mặt cười như không cười.

Tần Xu cắn cắn môi, hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, không nói đúng cũng không nói không đúng.

Sở Dục Trạch cười nói: “Nàng như vậy, cô gia cũng không biết nên nói cái gì.”

Trên mặt Tần Xu không có biểu cảm gì, chỉ vụng trộm liếc nhìn Sở Dục Trạch một cái, chần chờ một chút, mới thấp giọng nói: “Điện Hạ có nguyện ý

nghe tỉ thiếp kể một chuyện.”

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Nói đi.”

Tần Xu nghĩ nghĩ, mới nhỏ giọng nói: “Lúc tỉ thiếp còn chưa tiến vào Đông Cung thì trong viện có một cô nương, vì giả bộ bệnh mà bị cô cô đuổi đến Hoán Y Cục, sau khi tiến bước đi, cô cô không tức giận, thậm chí ngay cả đề cập cũng đều không đề cập qua. Nhưng chỉ qua hai ngày, tỉ thiếp chợt nghe nói, cô nương kia sinh bệnh ở Hoán Y Cục, không chịu đựng được, cuối cùng chỉ dùng chiếu đưa ra bên ngoài, lúc ấy tỉ thiếp cảm thấy cô nương này là phạm vào quy củ, mới có được kết cục như vậy.”

Sở Dục Trạch ý bảo Tần Xu nói tiếp, lúc này Tần Xu mới nói tiếp: “Hôm nay, tỉ thiếp nghe được chuyện của Tô Chiêu Nghi, mới cảm thấy tuy là ngày đó cô nương kia tránh được một kiếp, ngày sau lúc nào cũng thời thời khắc khắc đều có thể bị nguy hiểm mà toi mạng.”

Tần Xu kể chuyện uyển chuyển, làm sao Sở Dục Trạch lại có thể không nghe ra nàng đang nói sinh mệnh trong Cung như cỏ rác, ngay cả thân phận và địa vị của Tô Chiêu Nghi như vậy đều cũng vì một câu của Trương quý phi mà bị mất mạng, nàng chỉ là một Thục Nữ nhỏ nhỏ, lại càng không cần phải nói.

Ánh mắt của Sở Dục Trạch dừng lại ở trên người nàng, chớp mắt một cái, thần nhiên nói: “Nàng có sợ hãi nữa, cũng không giúp được gì.”

Từ lúc hấn bắt đầu ghi chép, đã biết cái gì gọi là sợ hãi. Buổi tối mẫu phi sẽ ôm hấn khóc, hấn biết bà đang sợ hãi, bà sợ hãi không bảo vệ được hấn.

Vào lúc đó, hấn cũng sợ, thậm chí nghĩ tới, nếu chính mình không phải Hoàng Trưởng Tử, có thể cũng không cần sợ hãi như vậy hay không.

Nhưng dần dần, hấn đã không sợ, bởi vì hấn biết, sợ hãi là vô dụng.

Phụ hoàng không muốn giao ngôi vị Hoàng Đế cho hấn, vậy hấn liền tự mình đi đoạt, dùng phương thức của chính mình ngồi trên cái vị trí kia.

Mặt Sở Dục Trạch kéo căng không nói lời nào, chỉ vuốt nhẹ ngón cái, ngẩng đầu nhìn Tần Xu đứng ở nơi đó một cái, vẫy vẫy tay với nàng.

Tần Xu chần chờ một chút, lúc này mới đi tới.

“Đừng sợ, có cô gia ở đây, không ai dám động tới nàng.”

Tần Xu khiếp sợ không thôi, nàng chưa từng nghĩ tới người nam nhân trước mặt này sẽ nói ra lời nói như vậy.

Tuy rằng nàng biết lời này không phải thật, nhưng sống hai đời, đây là lần đầu có người nói lời như vậy với mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút chua xót.

Nàng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn nam nhân ngồi ở trên nhuyễn tháp: “Điện Hạ có thể nói như vậy, tỉ thiếp vô cùng cảm kích.”

Tần Xu không biết, lời này của nàng dừng ở trong tai Sở Dục Trạch lại thêm một tầng ý tứ, đó chính là: mặc dù Điện Hạ chỉ nói nói ngoài miệng, tỉ thiếp cũng không trách Điện Hạ.

Trong lúc nhất thời, Sở Dục Trạch cảm thấy nữ nhân trước mặt này là quy củ hạng nhất, bản lĩnh làm cho người ta tức giận cũng là hạng nhất.

Nàng cho rằng, hấn thân là Thái Tử, còn không bảo vệ nàng được?

Nghĩ như vậy, sắc mặt Sở Dục Trạch không khỏi trầm xuống.

Tần Xu đứng ở nơi đó, tự nhiên có thể cảm giác được hấn không vui. Lập tức, cũng có chút căng thẳng.

Nàng không biết mình đã làm gì đắc tội hấn, rõ ràng một câu trước còn dịu dàng, sao lập tức lại tức giận rồi.

Trong lòng Tần Xu hoang mang, đương nhiên cũng không dám mở miệng hỏi, sợ vừa hỏi liền khiến cho cơn tức của hấn đều vung đến trên người mình.

Bộ dạng này của nàng, ngược lại khiến cho Sở Dục Trạch dở khóc dở cười, nữ nhân này thật đúng là rất tri độn.

Xem ra, phải khiến cho người ta nhìn cho thật tốt, bằng không còn không chắc khi nào thì bị người ta giày vò.

Sở Dục Trạch cảm thấy, Tần Xu ngốc nghếch tri độn như vậy, một mình nàng cũng đều không đấu lại được nữ nhân nào trong hậu viện.

Nếu không thì sủng ái nàng nhiều chút, tránh cho nàng phải lo lắng đề phòng, mỗi giờ mỗi khắc đều sợ đánh mất tính mạng.

Tần Xu không biết Sở Dục Trạch đã đưa ra quyết định trong nháy mắt, nếu biết, nhất định sẽ vui tươi hơn hờ nháy dựng lên.

Dù sao, phạm vi hoạt động của nàng là ở Đông Cung, chỉ cần có chỗ dựa là Thái Tử, tính mạng luôn không lo.

Sở Dục Trạch ngồi lại ở trong phòng trong chốc lát, trong lúc đó uống hết một ly trà hoa quả do Tần Xu dùng hoa hồng, kim ngân, cầu kỳ (quả thanh yên) và hoa cúc phao ngâm thành, cảm thấy rất không tệ.

Tần Xu nghĩ hần tức giận, lập tức cũng quên sợ hãi lúc trước của chính mình, chỉ hao hết tâm tư muốn lấy lòng hần.

Cho nên, đợi đến lúc Sở Dục Trạch đi ra từ trong phòng, rất nhanh thái giám tổng quản Lục Thành liền phát hiện tâm tình của Điện Hạ nhà mình rất không tệ.

Lục Thành không dấu vết nhìn nhìn vào trong phòng, nghĩ rằng sau này cũng không thể sơ suất với Tần Thục Nữ.

Tuy rằng chỉ là một Thục Nữ nho nhỏ, nhưng nhìn bộ dạng này của Điện Hạ, rõ ràng là để ý.

Trong hậu viện có nhiều nữ nhân như vậy, cũng chưa từng thấy Điện Hạ đối xử để ý đến ai như vậy.

Vị Tần Thục Nữ này, sợ là người có phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ý Chỉ

Edit: V.O

Sở Dục Trạch đi ra từ chỗ của Tần Xu, một đường đi đến thư phòng.

Tổng quản Lục Thành đã sớm giải thích chuyện của Tô Chiêu Nghi rồi. Tường Quý Phi phát tác như vậy, chỉ bởi vì trong nửa tháng, Hoàng Thượng sủng hạnh Tô Chiêu Nghi bốn lần, cho nên, lúc này mới phải đưa tiền tính mạng của bản thân.

Lục Thành cong lưng, cảm thấy được trên người Điện Hạ nhà mình truyền đến hàn ý, trong lòng ít nhiều cũng đoán được ý nghĩ của Điện Hạ. Tường Quý Phi ngang ngược, nhưng chỉ cần Hoàng Thượng sủng ái bà ta thì ai dám làm gì bà ta?

"Thả ra tiếng gió đi, còn có, phải người nhìn chăm chăm Phủ Thượng Thư."

Tô Nguyên Hương là đích nữ của Hộ bộ thượng thư - Tô Bình Quảng, nữ nhi nhà mình mất mạng vô ích ở trong Cung, làm sao Tô Bình Quảng có thể nuốt xuống được con tức này.

Vừa nói chuyện, đã đi ra cửa thư phòng.

Lục Thành gật gật đầu: "Bây giờ nô tài đi làm." Nói xong lời này, cung kính khom người, liền xoay người rồi đi.

Tầm mắt của Sở Dục Trạch nhìn về hướng Hoa Khôn Cung, trong ánh mắt hiện lên một chút hàn ý.

Qua một ngày, phó lớn ngõ nhỏ trong Kinh thành đều truyền ra lời đồn đãi, nói nữ nhi Hộ bộ thượng thư tiến Cung chưa đến một tháng, đã bị Tường Quý Phi sai người dùng trượng đánh chết. Nghe nói, lúc chết, toàn thân không có chỗ nào là lành lặn, ngay cả mắt cũng không nhắm lại được.

Trong lúc nhất thời, tất cả trà phường tửu lâu trong Kinh thành, đều nghị luận Tường Quý Phi ngoan độc như thế nào, ý vào ân sủng của Hoàng Thượng, không để mạng người vào trong mắt.

Sau đó, không biết như thế nào, đã có người nói đến Nhị hoàng tử của Đường Kim Hoàng Thượng, cũng chính là nhi tử của Tường Quý Phi.

Nói Tường Quý Phi ngang ngược như vậy, có thể thấy được Nhị hoàng tử cũng là một người tàn nhẫn. Truyền đến truyền đi, liền truyền thành từ nhỏ Nhị hoàng tử đã gần nữ sắc, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng không biết đã làm nhục bao nhiêu cung nữ ở trong Cung.

Hiển nhiên là nẫu nào tất sẽ có từ nấy (ý nói mẹ như thế nào thì con thế nấy).

Tin tức rất nhanh liền truyền tới trong Cung, Tường Quý Phi đang uống trà, nghe được cung nữ bẩm báo, lập tức đã ném ly trà trong tay xuống đất.

"Hoang đường! Chỉ một Hộ bộ thượng thư nho nhỏ, dám....." Tường Quý Phi chưa nói hết lời, sắc mặt liền càng khó coi.

Một Hộ bộ thượng thư nho nhỏ, nào dám làm càn như vậy, chắc chắn sau lưng có người sai khiến.

Mà riêng bà ta, không cần nghĩ, cũng biết là vị kia Thái Tử Điện Hạ ở Đông Cung kia rồi.

Tường Quý Phi nghĩ, trong ánh mắt nhất thời liền hiện lên một chút hận ý.

"Đi, phải người nói cho Hoàng Thượng, nói Bồn cung bị bệnh." Tường Quý Phi nhú nhú mày, lạnh giọng phân phó cung nữ bên cạnh.

Cung nữ Từ Thư nghe lời Tường Quý Phi nói, vội vàng đáp vâng, xoay người ra khỏi Điện.

Tường Quý Phi ngồi vào trước bàn trang điểm, lấy một cái hộp nhỏ bằng gỗ Đàn Hương từ trong tráp ra, bà ta lấy ra một viên thuốc từ trong đó, chậm rãi đặt vào trong miệng, nuốt xuống.

Rất nhanh, sắc mặt của bà ta liền trở nên có chút trắng bệch.

Ngô ma ma thấy hành động của nương nương nhà mình, nhìn không được khuyên nhủ: "Thái y nói, uống thuốc này nhiều sẽ hại thân."

Nghe lời của Ngô ma ma, Tường Quý Phi cũng là không cho là đúng. Mặc dù thuốc này hại thân, nhưng hiệu quả lại vô cùng nhanh chóng.

Chỉ cần Hoàng Thượng đến đây, bà ta còn có thể nắm chắc lừa Hoàng Thượng ở lại.

Thấy bà ta cứ khẳng khái như thế, Ngô ma ma chỉ thờ dài trong đầu một hơi.

Mấy năm nay, nương nương độc sủng hậu cung, nhưng càng lộng quyền, trước kia Ngô ma ma nói một câu còn có thể nghe vào, nay ngay cả lời nói của ma ma như bà cũng không để ý.

Ngày ấy, nương nương sai người dùng trượng đánh chết Tô Chiêu Nghi thì Ngô ma ma cũng từng khuyên qua, nhưng nương nương đang tức giận, làm sao có thể nghe vào.

Như vậy, mới có chuyện ngày hôm nay.

Nói thật, Ngô ma ma cảm thấy tuy rằng nương nương rất được Hoàng Thượng ân sủng, làm chuyện gì cũng không nên không giữ lại một con đường sống như vậy, Ngô ma ma sống mấy năm nay, biết rõ nhất, nếu người không để lại một chút đường sống, cuối cùng cũng sẽ thật sự không còn biện pháp nào.

Nhìn ở bên ngoài, Ngô ma ma là nhũ mẫu của nương nương, nhưng trên thực tế, Ngô ma ma nhìn Tường Quý Phi lớn lên, trong lòng đã coi Tường Quý Phi như nữ nhi của mình.

Nhưng chủ tớ có khác, ngay cả trong lòng Ngô ma ma cũng đều hiểu được, có một số việc, bà cũng không thể nói.

Nói, sợ là nương nương sẽ trách tội.

Ngô ma ma đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó nghe tiếng thái giám hô lớn: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Ngô ma ma đỡ Tường Quý Phi đứng dậy, đến cửa nghênh đón.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Sắc mặt Tường Quý Phi tái nhợt, bước chân đều có chút trống rỗng.

Hoàng Thượng thấy bà ta như vậy, tức giận trong đầu sớm đã tiêu tan, lập tức liền tự tay đỡ bà ta đứng lên.

Tường quý phi cũng lui từng bước ra phía sau, quỳ trên mặt đất, đôi mắt liền đỏ lên trong phút chốc.

"Hoàng Thượng, nô tì đã vô tâm mà sai lầm, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Thấy bà ta như vậy, trong ánh mắt Hoàng Thượng hiện lên một chút kinh ngạc: "Có chuyện thì đứng lên nói, nàng làm cái gì vậy?"

Tường Quý Phi quỳ thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng đứng ở nơi đó một cái, lúc này mới mở miệng nói: "Nô tì biết Hoàng Thượng tức giận với nô tì, nhưng ngày đó quả thực nô tì chỉ là muốn giáo huấn Tô Chiêu Nghi một chút, làm sao nghĩ tới, bọn nô tài ở dưới sẽ không biết nặng nhẹ như thế."

Hoàng Thượng đứng ở nơi đó, nghe lời Tường Quý Phi nói chỉ hơi hơi nhú mày, lại giãn ra.

"Đứng lên đi, trẫm không trách nàng."

Quỳ lâu như vậy, sắc mặt Tường Quý Phi càng trắng bệch, nghe Hoàng Thượng nói, lúc này mới đứng dậy, có lẽ đứng dậy quá nhanh, thân mình không khỏi lắc lư, thiếu chút liền ngã nhào trên đất.

"Nương nương!"

Hoàng Thượng bước từng bước lên phía trước đỡ Tường Quý Phi, phân phó Ngô ma ma đứng ở nơi đó: "Còn không đi truyền Thái y?"

Ngô ma ma lên tiếng, gấp rút chạy ra bên ngoài, trên mặt vẫn có chút cứng ngắc như trước.

Lẽ ra Hoàng Thượng để cho bà đi truyền Thái y, nhất định sẽ không khiến cho nương nương tức giận. Nhưng cũng không biết vì sao, trong lòng Ngô ma ma luôn có loại cảm giác ần ần không yên.

Hoàng Thượng đối tốt với nương nương, nhưng như vậy có chút dung túng. Xảy ra chuyện như vậy, ngược lại Ngô ma ma thà rằng Hoàng Thượng tức giận, phát tiết nóng nảy một lần.

Ngô ma ma lắc lắc đầu, đề xuống không yên trong đáy lòng kia, bước nhanh đi đến Thái Y Viện.

Phượng Loan Cung

Hoàng hậu Vương thị ở phía trên từ từ nhắm hai mắt lại, nghe cung nữ bẩm báo, hơi hơi nhú mày, nhưng không có mở mắt ra.

Ngược lại Trương thị lại càng già bộ, tin tức vừa mới được truyền vào trong Cung, tiếp sau đó bà ta liền bị bệnh.

Nhưng chỉ cần Hoàng Thượng sẵn lòng tin tưởng thì bệnh già của bà ta cũng sẽ trở thành bệnh thật.

Những người đó ở Thái Y Viện, người nào mà không sáng suốt, rõ ràng.

"Nương nương." Cung nữ Lưu Quang cầm một ly trà, nhẹ nhàng kêu lên.

Vương thị mở to mắt, tự tay tiếp nhận ly trà trong tay Lưu Quang, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới phân phó: "Đỡ Bồn cung đến Thọ Khang Cung một chuyến."

Thọ Khang Cung là chỗ ở của Thái Hậu, chuyện của Trương thị, có lẽ cũng đã đến tai Thái Hậu.

Bà ta thân là chính cung Hoàng Hậu, dù sao vẫn nên đi dò xét ý tứ của Thái Hậu.

Lưu Quang là cung nữ bên người của bà ta, đương nhiên đoán ra được tâm tư của bà ta, lập tức nói nói: "Nay trong Kinh thành truyền ồ ào huyền ảo, Thái Hậu là một người thích thanh tĩnh, cho dù e ngại mặt mũi Hoàng Thượng, nhưng Thái Hậu đúng là vẫn còn là Thái Hậu."

Trong lời của Lưu Quang có ý, Vương thị nghe, chỉ mỉm cười, không nói gì.

.....

Thọ Khang Cung

"Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương đến thỉnh an." Đồng ma ma bên người Thái Hậu nói.

"Ừ, biết rồi." Thái Hậu mặc một thân thường phục rộng thùng thình, một bên xem kinh thư trong tay, một bên nói.

Xem trong chốc lát, mới ngẩng đầu nói với Đồng ma ma: "Đỡ cho nàng đi vào."

Đồng ma ma tuân lệnh, phúc phúc thân mình, bước đi ra ngoài.

Rất nhanh, liền dẫn Hoàng Hậu vào.

Thái Hậu nghe được tiếng bước chân, biết là Hoàng Hậu tới, liền hạ kinh thư trong tay xuống.

"Nô tì thỉnh an Thái Hậu." Hoàng Hậu Vương thị chậm rãi tiến lên, cung kính thỉnh an.

"Đứng lên đi." ánh mắt Thái Hậu nhìn thoáng qua ở trên người bà ta, chỉ nói: "Sớm như lời con nói, con còn trẻ, tội gì phải ăn mặc trắng trong thuần khiết như vậy."

Vương thị cười cười, trả lời: "Dù sao nô tì cũng không thích xa xỉ, một kiện xiêm y phô trương thanh thế, còn phải hao phí trước một tháng."

Trước đó vài ngày, Trương Quý Phi làm một bộ váy Vân Cẩm Thúy Văn (váy bằng gấm Vân Nam màu xanh phỉ thúy), trước trước sau sau trải qua gần trăm tay người, cái này có thể nói là hao phí lớn đến hoảng loạn.

Chuyện này Thái Hậu biết, nay nghe Hoàng Hậu nói như vậy, làm sao có thể không hiểu được ý của Hoàng Hậu.

"Con là người có hiểu biết, ai gia biết."

Thái Hậu nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Ai gia nghe nói, lúc này Hoàng Thượng đã đến nơi đó của Trương Quý Phi."

Vương thị chần chờ một chút, mới trả lời: "Trương Quý Phi bị bệnh, vì vậy Hoàng Thượng mới....."

Không đợi Hoàng Hậu nói xong, Thái Hậu liền cắt ngang lời nói của bà ta: "Được rồi, đừng dùng người kia đến lừa gạt ai gia, làm sao ai gia có thể không biết tâm tư của người?"

Thái Hậu nhìn thoáng qua Vương thị đứng ở nơi đó, mới mở miệng nói: "Việc này có thể có Thái Từ tham dự vào trong đó không?"

Nghe lời nói của Thái Hậu, ánh mắt Vương thị co rúm lại một chút, nếu bà ta nói không có, ngay cả mình cũng sẽ không tin, tuy rằng, việc này, một chữ Thái Từ cũng chưa từng tiết lộ với bà ta.

Mấy năm nay, thái tử cũng có thành tựu, rất nhiều chuyện, bà ta cũng không thể làm chủ.

Nhưng như vậy thì sao, mặc dù không phải Thái Từ, người bên ngoài cũng chỉ nghĩ là Thái Từ làm.

Hoàng Thượng nghĩ như vậy, đám triều thần cũng sẽ nghĩ như vậy.

Đạo lý kia, Thái Từ sẽ không thể không biết.

Cho nên, đều là không đúng, thì lại có gì khác nhau?

Thấy Hoàng Hậu không nói lời nào, Thái Hậu cũng hơi hơi thở dài một hơi: "Hoàng Thượng là một người bất công, Thái Từ trôi qua ngày ngày cũng không tốt."

Vương thị nghe, ngoài miệng cũng không thể nói gì, Hoàng Thượng là nhi tử của Thái Hậu, người bất công chỉ có Thái Hậu mới có thể nói, người bên ngoài không dám tùy ý nghị luận.

"Quên đi, truyền ý chỉ của ai gia, Quý Phi Tường thị xử sự không thỏa đáng, mệnh lệnh ở trong viện của mình, không có ý chỉ của ai gia, không thể ra cửa Cung nửa bước."

"Hoàng hậu, ai gia xử trí như vậy, con cảm thấy có được không?" Thái Hậu nhìn thoáng qua Vương thị đứng ở nơi đó, mở miệng hỏi.

Vương thị phúc phúc thân mình, liền nói ngay: "Thái Hậu xử trí, đương nhiên là vô cùng tốt." Hoàng Hậu chần chờ một chút, mới lên tiếng: "Nhưng Hoàng Thượng ở đó....."

"Yên tâm, trong mắt Hoàng Thượng vẫn còn có ai gia."

"Vâng" nghe Thái Hậu nói như vậy, Vương thị thấp giọng đáp.

"Ai gia nghe nói, Hoàng Thượng chỉ cho Thái Từ hai người hầu hạ?" Thái Hậu đột nhiên dõng dè tài đi, mở miệng hỏi.

"Vâng, Tài Từ mới được đề cử là chất nữ nhà mẹ đẻ nô tì, Hoàng Thượng thấy bên cạnh Thái Từ có ít người hầu hạ, lại chỉ định thêm một Tàn Thực Nữ đi qua."

"Ừ" Thái Hậu gật gật đầu: "Cũng là chất nữ của con, liền nói thêm nhiều điều chút, đừng đến lúc đó lại tạo ra sự cố gì."

Nghe lời nói của Thái Hậu, Vương thị phúc phúc thân mình, đồng ý.

Tất nhiên Hoàng Hậu biết Thái Hậu rất rõ ràng chuyện chất nữ nhà mình, hôm nay hỏi như vậy, có lẽ là có lời khác muốn nói.

Vương thị vừa mới nghĩ tới, chợt nghe Thái Hậu nói: "Cung phi bị bệnh vài ngày, có thể có chuyển biến tốt không?"

Nghe lời nói của Thái Hậu, trong đầu Vương thị lộp bộp một chút, vội vàng nói: "Bẩm Thái Hậu, nô tì đã hỏi Thái y, Thái y nói, Cung phi chỉ bị chút phong hàn, thân thể của bản thân lại yếu, cho nên mới kéo dài thời gian như vậy."

"Chỉ cần cố gắng điều dưỡng, làm sao còn có thể không tốt."

Thái Hậu gật gật đầu, ý tứ hàm xúc nói: "Đã có chuyển biến tốt, để cho Thái Từ Phi bớt thời giờ đi thỉnh an, bà tức (ý nói mẹ chồng, nàng dâu) hai người gặp mặt, nói ra suy nghĩ của mình, Hoàng Hậu, con cảm thấy chủ ý này của ai gia có được không?"

Mặc dù trong đầu Vương thị có chút không được tự nhiên, nhưng nào dám nói nửa chữ không được.

Suy cho cùng, Thái Từ là từ trong bụng Cung phi mà ra, Hoàng Hậu lại là đích mẫu (mẹ cả), có như thế nào cũng không thể sánh bằng mẹ đẻ Cung phi này.

Nghe lời nói của Vương thị, Thái Hậu cười gật gật đầu: "Ừ, nếu con cũng thấy được, ai gia cũng yên tâm"

.....

Ý chỉ của Thái Hậu giống như sét đánh ở trên đỉnh đầu của Tường Quý Phi, một chút huyết sắc cuối cùng trên mặt đều tuột hết.

Hoàng Thượng nhìn Tường Quý Phi một cái, sai người đỡ bà ta đứng lên.

"Nếu mẫu hậu đã có ý chỉ, bản thân nàng cứ ở trong Cung suy nghĩ lỗi lầm đi."

"Hoàng Thượng....." Tường Quý Phi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra một chút khiếp sợ.

"Chủ tử nhà ngươi bị bệnh, chiếu cố cho tốt." Hoàng Thượng lưu lại một câu, liền lập tức đi ra khỏi Điện.

"Hoàng Thượng!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cấm Túc

Editor: Kyz+V.O

"Hoàng Thượng!" Tường Quý Phi quả thật không ngờ lần này Thái hậu sẽ ra tay với bà ta, càng không nghĩ tới, Hoàng Thượng cũng không thay bà ta nói một câu.

Tường Quý Phi quỳ trên mặt đất, hai tay nắm thật chặt, bà ta gất gao cắn môi, trong ánh mắt hiện lên một chút căm hận.

"Nương nương." Hoàng Thượng vừa đi, tất cả cung nữ, thái giám hầu hạ trong điện đều không ngừng thay phiên nhau đi ra ngoài, thứ nhất là sợ nương nương nhà mình giận chó đánh mèo lên người mình, thứ hai là biết điều trong lòng nương nương nhà mình không muốn nhất là để cho người ngoài nhìn thấy bộ dạng này của bà ta. Cho nên trong Điện chỉ còn lại một mình Ngô ma ma.

Tường Quý Phi nhìn thoáng qua Ngô ma ma đang quỳ ở trước mặt, không nhìn được bắt lấy tay áo của Ngô ma ma.

"Ma ma, Hoàng Thượng đã thay đổi." Năm nay, Tường Quý Phi cũng từng làm qua chuyện càng quá đáng hơn, phi tần trong hậu cung này, chỉ cần có địa vị thấp hơn một chút, sống chết còn không phải là dựa vào một câu nói của bà ta.

Nhưng lần này, Hoàng Thượng cũng ngầm đồng ý với cách xử lý của Thái Hậu.

Trong ánh mắt Tường Quý Phi có một chút bất an, loại bất an này vừa xuất hiện liền phóng đại đến vô hạn, làm cho Tường Quý Phi cảm thấy một loại sợ hãi mơ hồ.

Nghe lời nói của Tường Quý Phi, Ngô ma ma nhẹ nhàng thở dài một hơi, miệng cũng khuyên: "Nương nương đừng đa tâm, dù sao Thái Hậu cũng là thân mẫu (mẹ đẻ) của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sao có thể vì nương nương mà bỏ đi mặt mũi của Thái Hậu."

Ngô ma ma không còn gì để nói, hống chi, cũng không phải chỉ là một câu phân phó của Thái Hậu, mà là hạ ý chỉ.

Mặc dù lúc này Hoàng Thượng và Thái Hậu có chút hiềm khích, nhưng suy cho cùng Hoàng Thượng cũng là một người hiếu thuận. Hôm nay nếu đối lại là người ngoài, sợ sẽ không chỉ đơn giản là cấm túc như vậy.

Tường Quý Phi nghe xong, cảm thấy hơi bình tĩnh, tùy ý để Ngô ma ma đỡ dậy.

Tường Quý Phi ngờ ngác đứng ở trong Điện, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Nhất thời cảm thấy Hoàng Thượng đi ngược lại với lời hứa ngày đó, nhất thời lại cảm thấy mình thật sự không phải chỉ có một chút quá phận.

Ngày ấy, lúc sai người dùng gậy đánh chết Tô Chiêu Nghi, trong nháy mắt, Tường Quý Phi cũng từng có do dự như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến Hoàng Thượng liên tiếp triệu Tô Chiêu Nghi thị tẩm, ghen tị và chua xót dưới đáy lòng Tường Quý Phi liền không khống chế được mà tuôn ra.

Chẳng qua cũng chỉ là một Chiêu Nghi, chết rồi còn không phải là hết chuyện sao.

Nhưng Tường Quý Phi thật không ngờ, mọi chuyện lại phát triển tới tình cảnh ngày hôm nay, lời đồn đãi vô căn cứ truyền ra khắp Kinh thành chỉ trong chớp lát. Nói Tường Quý Phi ngang ngược, tàn nhẫn, nói Tường Quý Phi cứng rắn đoạt mất tính mạng của Tô Chiêu Nghi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân.

Cung nữ Từ Thư tiến vào từ ngoài điện, đi đến bên cạnh Tường Quý Phi, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ phái người đi hỏi thăm, nghe nói là Hoàng Hậu nương nương vừa mới đến Thọ Khang Cung."

Từ Thư nói xong, liền cúi đầu đứng ở nơi đó, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Sắc mặt Tường Quý Phi trầm xuống, mạnh mẽ hít chung trà trên bàn xuống mặt đất, nước trà văng khắp nơi.

"Vương thị, Bốn Cung vẫn đánh giá thấp bà ta!"

Tướng Quý Phi gọi Hoàng Hậu là Vương thị, vốn là phạm vào kiêng kị, nhưng trên mặt Ngô ma ma và Từ Thư đứng ở đó không có một chút kinh ngạc, hiển nhiên là đã quen.

"Sao bà ta lại phải hao tâm đến vậy, Thái Từ cũng đâu phải là chui từ bụng bà ta ra."

Mấy năm nay, Tướng Quý Phi độc sủng hậu cung, tự nhiên không coi Vương thị thân là Hoàng Hậu vào trong mắt. Nhưng chỉ cần một ngày Vương thị còn là Hoàng Hậu, thì một ngày Tướng Quý Phi đành phải đứng dưới Vương thị.

Có thể nghĩ, Tướng quý phi đã nghĩ nhiều ngoại trừ đề cho thống khoái về sau. Chỉ tiếc, bà ta mưu tính mấy năm nay, đều thua kém Vương gia phía sau Vương thị, Vương gia có công giúp Hoàng Đế đi lên ngôi vị, được Tiên Đế cực kỳ coi trọng, cho dù là Hoàng Thượng cũng phải kiêng kị vài phần.

Cho nên, mấy năm nay, Tướng Quý Phi lao lực tâm tư, cũng chưa thể loại bỏ Vương thị. Chỉ có thể trở mặt nhìn Vương thị mưu tính cho Hoàng Trưởng Tử, nhìn Hoàng Trưởng Tử từng bước một ngồi lên ngai vàng Thái Từ.

Tướng Quý Phi nghĩ, ánh mắt đều có chút đỏ hồng.

Một ngày nào đó, bà ta sẽ thay thế được vị trí của Vương thị, để cho nhi tử của bà ta thuận lý thành chương trở thành đích tử (con trai trưởng).

Ngô ma ma đứng ở nơi đó, nhìn thấy biểu hiện trên mặt nương nương nhà mình, liền hiểu rõ Tướng Quý Phi đang nghĩ cái gì.

Nhưng tính toán cho ngày hôm nay là quan trọng nhất, chính là nghĩ cách nhanh chóng giải trừ cảm tức này.

Theo ý chỉ của Thái Hậu, chỉ nói là đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, cũng không nói là thời gian bao lâu. Cái này chứng tỏ lần này Thái Hậu thật sự muốn xử lý nương nương nhà mình.

Trong hậu cung này, nữ nhân là không thiếu nhất, giống như người hoa xinh đẹp, thay đổi một lần lại một lần.

Nếu mấy tháng nương nương cũng không thể gặp Hoàng Thượng, còn không biết Hoàng Thượng lại sủng ái người nào, trong Cung đúng là có rất nhiều nữ nhân có dung mạo xinh đẹp giống Tô Chiêu Nghi. Ngổ nhờ Hoàng Thượng bị bắt mất tâm, vậy thì tình cảnh của nương nương nhà mình sẽ không tốt.

Ngô ma ma nghĩ nghĩ, đã nói lời này ra.

"Cũng không biết Thái Hậu tính toán cảm tức nương nương bao lâu, chúng ta nên nghĩ lại biện pháp, sớm đi giải trừ cảm tức."

Tâm tư của Ngô ma ma tự nhiên cũng là tâm tư của Tướng Quý Phi, nhưng độc sủng mấy năm nay, Tướng Quý Phi mới đột nhiên phát hiện, người mình có thể dựa vào chỉ có một mình Hoàng Thượng, thứ duy nhất bà ta có thể dựa chính là sự sủng ái của Hoàng Thượng.

Giống như bây giờ, Hoàng Thượng không giúp bà ta, bà ta đã không nghĩ ra đường ra khác.

Nghĩ đến chuyện này, Tướng Quý Phi cảm thấy phía sau lưng chảy ra một mặt hàn ý nồng đậm. Bà ta độc sủng hậu cung ở trong Cung, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên đám mây rơi vào vũng bùn.

"Nương nương, người làm sao vậy?" Thấy nương nương nhà mình ngần ngại ở đây, nửa ngày cũng không nói chuyện, Ngô ma ma vội vàng mở miệng hỏi.

Tướng Quý Phi nhìn Ngô ma ma đứng ở nơi đó một cái, lắc lắc đầu, nói: "Đi lấy chút giấy đến cho Bôn Cung."

"Nương nương muốn?" Lời nói của Ngô ma ma còn chưa nói xong, liền lập tức hiểu được ý của nương nương nhà mình.

Biện pháp này của nương nương thật ra có thể thực hiện được, nếu Hoàng Thượng là người niệm tình cũ, nhìn chữ của nương nương viết, tất nhiên có thể nghĩ đến những điều tốt trong ngày thường của nương nương.

Nhưng nếu cứ như vậy, sẽ đắc tội với Thái Hậu nương nương ở Thọ Khang Cung càng sâu. Những chuyện sau này, sẽ có thể.....

Ngô ma ma mấp máy môi, muốn nói cái gì, cuối cùng cũng nuốt xuống.

Ngô ma ma biết, mặc dù chính mình có nói, lúc này nương nương cũng không nghe vào, ngược lại chọc cho nương nương tức giận.

Thôi, đi từng bước tính từng bước, nếu Hoàng Thượng có thể tha thứ cho nương nương, mọi chuyện coi như là có cơ hội để xoay chuyển.

Tướng Quý Phi bị một đạo ý chỉ của Thái Hậu cấm túc ở trong Cung Điện của chính mình, không đến nửa canh giờ, tin tức này liền truyền khắp cả hậu cung.

Mọi người kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng mơ hồ có chút sáng khoái.

Trong ngày thường, Tướng Quý Phi ngang ngược, ý vào ân sủng của Hoàng Thượng nên không đặt ai ở trong mắt. Hôm nay, có thể bởi vì ghen tị liền dùng gậy đánh chết Tô Chiêu Nghi, ngày mai người có thể chết ở dưới gậy của bà ta chính là bản thân mình.

Cho nên, Tướng Quý Phi bị cấm túc, trong hậu cung, ngoại trừ mấy người ngày thường hay tăng bốc, nịnh hót, mọi người còn lại đều vui vẻ cười nhạo Tướng Quý Phi.

Tin tức Tướng Quý Phi bị cấm túc cũng rất nhanh đã rơi vào trong tai Tần Xu, Tần Xu nghe xong, mặc dù có một chút ngạc nhiên, lại lập tức liền lấy lại bình tĩnh.

Nàng biết rõ, nữ nhân trong hậu cung được sủng ái và thất sủng chỉ là chung một con đường.

Hôm nay được sủng ái, ngày mai không chắc còn có thể được sủng ái.

Tuy rằng mấy năm nay Tướng Quý Phi độc sủng hậu cung, ai có thể dám cam đoan có thể Hoàng Thượng sẽ sủng bà ta cả đời?

Cái này không chỉ là một ý chỉ của Thái Hậu, nhưng ngay cả cầu xin giúp Hoàng Thượng cũng không làm, trực tiếp cấm túc Tướng Quý Phi.

Dù sao, người ta mới là mẩu tử, mà Tướng Quý Phi, nói nghe không hay thì chỉ là thiếp thất được sủng ái, nếu luận loại tình cảm phu thê, sợ còn không tới phiên Tướng Quý Phi.

"Điều này cũng tốt, trong ngày thường Quý Phi nương nung tàn nhẫn, hiện giờ....." Hồng Nhị không nhịn được nói.

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Tần Xu cắt ngang.

"Được rồi, chuyện của Quý Phi nương nung làm sao có thể là chuyện mà người và ta có thể nghị luận, để chuyện truyền tới trong tai của người bên ngoài, còn tưởng rằng mọi người ở Đông Cung không hiểu quy củ."

Từ lúc vào Cung, Tần Xu vẫn đều rất cẩn thận, sợ vô ý một chút, ngay cả tính mạng của đều phải bồi thường vào.

Cho nên, nàng không cho phép nô tỳ bên người nói năng không che đậy như vậy.

Nha đầu Hồng Nhị kia, tính tình cũng có chút quá hấp tấp.

Tần Xu nhìn Hồng Nhị đứng ở nơi đó một cái, trong ánh mắt hiện lên một mặt nhàn nhạt không hài lòng.

Thật ra Hồng Nhị cũng là một người có ánh mắt hiểu biết, thấy nàng không vui, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

"Chủ tử thứ tội, đều là nô tỳ không tốt, nô tỳ cũng không dám nữa."

Tần Xu nhìn Hồng Nhị một cái, cầm lấy ly trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới nói: "Được rồi, biết sai rồi thì sau này hãy sửa lại, mặc dù tính tình của ta tốt, nhưng cũng không chấp nhận được người không có quy củ."

Hồng Nhị nghe xong, vội vàng đồng ý, nhưng trong lòng cũng sợ hãi một lúc.

Lúc trước mới thấy chủ tử, Hồng Nhị vẫn cảm thấy tính tình của chủ tử tốt, nói chuyện cũng ôn hòa, không phải là loại người lợi hại như thế này.

Nhưng ở chung lâu, Hồng Nhị mới phát hiện, mặc dù tính tình của chủ tử tốt, nhưng cũng là người có chủ ý trong đầu.

Hiểu được điểm này, Hồng Nhị cũng không dám có tâm tư khác. Huống chi, Hồng Nhị thấy mấy ngày nay, dường như là Thái Tử Điện Hạ dùng tâm để đối xử với chủ tử nhà mình.

Ngày hôm qua còn đặc biệt đến đây ngồi một lát, tuy rằng Hồng Nhị không biết Điện Hạ và chủ tử nói cái gì, nhưng Điện Hạ có thể đến đây, cho dù cái gì cũng không nói, cũng là một chuyện làm cho người ta vui vẻ.

Tiếp vài ngày trôi qua, Sở Dục Trạch cũng không đến nơi này của Tần Xu, mà là ngủ qua đêm ở tại nơi đó của Vương Tài Tử.

Chuyện này cũng khó trách, bản thân Vương Tài Tử là chất nữ của Hoàng Hậu, bao giờ cũng càng coi trọng hơn chút.

Đối với việc này, Tần Xu cảm thấy chính mình không cần thiết phải để ở trong lòng, dù sao đi nữa chính mình cũng chỉ là một Thục Nữ nhỏ ở Đông Cung, không có cách nào cùng người ta tranh đoạt cái gì. Huống chi, nàng cũng không có tâm tư này.

Ở trong Cung, thân phận địa vị sẽ quyết định giá trị đấu tranh của người, nếu nàng chỉ là nữ nhi của một tri huyện, nên an phận chút mới có thể sống được lâu dài.

Cho nên, chỉ cần mỗi buổi sáng Tần Xu đứng lên đi đến Viện Chính thỉnh an Thái Tử Phi, sau đó chính là thời gian thuộc về chính mình.

Nàng cho rằng, những ngày như vậy sẽ kéo dài thật lâu.

Làm sao nghĩ đến, ngày hôm đó sau khi thỉnh an, Thái Tử Phi lên tiếng, nói muốn dẫn nàng và Vương Bội Huy đi thỉnh an Cung phi nương nung.

Tuy rằng biết chắc chắn chính mình hơn một nửa là vật làm nền, nhưng dù sao Cung phi nương nung cũng là thân mẫu của Thái Tử, sao Tần Xu có thể

không hồi hộp?

Không biết, Cung phi nương nương là một người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cung Phi

Ngày thứ hai, mặt trời mới vừa lên, Tần Xu đã thức dậy rửa mặt thay quần áo, ăn vài hóp cháo Ngân Nhĩ, sau đó đi đến chỗ của Thái Từ Phi.

Lúc nàng đến, ma ma nói Thái Từ Phi vừa mới rửa mặt xong, vào lúc này vẫn còn đang dùng đồ ăn sáng, bảo nàng chờ.

Vì vậy, Tần Xu liền đợi ở trong sân một lúc lâu, mới thấy ma ma bên người Thái Từ Phi ra ngoài, nói Thái Từ Phi dùng hết đồ ăn sáng rồi, gọi nàng đi vào.

Tần Xu gật đầu một cái, lúc này mới đi vào.

"Tỳ thiếp thỉnh an nương nương." Tần Xu phúc phúc thân, cung kính mở miệng nói.

Thái Từ Phi mặc một thân cung trang màu xanh nhạt, đang ngồi ở trên nhuyễn tháp uống trà, thấy nàng đi vào chỉ cười nói: "Tuy là mùa hè, buổi sáng cũng có chút lạnh, uống chén trà ấm áp thân thể đi."

Lời của Thái Từ Phi vừa mới nói xong, thì có cung nữ bưng lên một chén trà Hạnh Nhân tới, nghe có mùi hương sữa nhàn nhạt.

Tần Xu tạ ơn, lúc này mới ngồi xuống cầm trà Hạnh Nhân lên để trên miệng nhỏ uống.

Mùi trà Hạnh Nhân rất không tệ, nồng đậm mùi Hạnh Nhân, sau khi uống xong thì có chút đắng, nhưng trong đắng lại có ngọt, có mùi vị khác biệt.

Tần Xu cũng không dám uống nhiều, chỉ dùng tay kéo chén trà, thỉnh thoảng uống một hóp.

Thái Từ Phi thấy nàng như vậy, tất nhiên hiểu tâm tư của nàng, chỉ cười nói: "Chỉ khi người bên ngoài vào Hoàng Gia vinh hoa phú quý này, vậy mà quy củ trong cung này không biết phải nhiều hơn bao nhiêu so với nơi khác, ngay cả hóp trà cũng không dám uống nhiều."

Nghe lời nói của Thái Từ Phi, Tần Xu cũng không biết nên nhận thế nào, thật may là lúc này có cung nữ từ bên ngoài đi vào, đi tới bên tai Thái Từ Phi nhỏ giọng nói câu gì đó.

Cũng không biết nàng nói cái gì, khóe miệng đang vui vẻ của Thái Từ Phi hơi cứng một chút.

"Bốn Cung biết, người lui xuống đi."

"Vâng." Cung nữ kia phúc phúc thân mình, lúc này mới lui xuống.

Trong lòng Tần Xu đang suy nghĩ, liền nghe Thái Từ Phi nói: "Điện Hạ và Vương Tài Nhân đã đến trước cửa, chúng ta đi qua đi."

Nghe lời nói của Thái Từ Phi, trong lòng Tần Xu hơi ngạc nhiên, cửa trong miệng của Thái Từ Phi, hiển nhiên là cửa lớn Đông Cung.

Không trách được sắc mặt Thái Từ Phi mới vừa rồi có chút khó coi, bất kể là cố ý còn là vô ý, hành động lần này của Thái Từ Phi chính là nói cho người từ trên xuống dưới Đông Cung, Vương Tài Tử được sủng ái bao nhiêu.

Tần Xu theo sau lưng Thái Từ Phi đi ra ngoài, rất nhanh đã đến cửa, thấy Thái Từ và Vương Bội Huy chờ ở nơi đó.

"Thiếp thân gặp qua Điện Hạ." Thái Từ Phi phúc phúc thân mình, trên mặt có nụ cười không thể xoi mói. Tần Xu đi theo sau lưng Thái Từ Phi, quy củ hành lễ.

"Đứng lên đi, cô gia lên triều trước, nàng và Vương thị đi qua đi." Sở Dục Trạch nhấc tay lên, phản phó nói.

"Vâng, Điện Hạ yên tâm." Thái Từ Phi đáp một tiếng, trên mặt hoàn toàn không có một chút không thích.

Sở Dục Trạch gật đầu một cái, tầm mắt dừng lại một giây ở trên người Tần Xu sau lưng Thái Từ Phi, cũng không nói gì, rồi rời đi.

Trái ngược với Vương Bội Huy được Thái Từ quan tâm, Tần Xu hoàn toàn bị hấn không thêm chú ý đến.

Đối với những thứ này, Tần Xu hoàn toàn không có cảm giác gì, Thái Tử Phi và Vương Bội Huy ở đây, làm sao Thái Tử có thể chú ý tới nàng.

"Không còn sớm, chúng ta mau chóng đi qua đi." Thái Tử Phi nhìn Vương Bội Huy và Tần Xu đứng ở phía sau, phân phó nói.

Từ Đông Cung đến Cảnh Nghi Cung cách nhau gần nửa canh giờ, một đường Tần Xu đi theo sau lưng Thái Tử Phi và Vương Bội Huy, đi qua mấy Cung Điện thật dài và đường nhỏ đá vụn, lại đi qua một hành lang dài, liền đến Cảnh Nghi Cung.

Mới vừa vào viện, thì có cung nữ đi vào thông báo, rất nhanh lại đi ra, nói dẫn các nàng đi vào, nương nương đã chờ từ sáng sớm.

Thái Tử Phi cười cười, bận rộn dẫn hai người đi vào.

Tần Xu vào cung cũng chưa được mấy tháng, mặc dù cũng có rất nhiều nơi chưa từng đi qua, nhưng nguyên tắc còn là có thể nhìn thấy ở bên ngoài, bày biện bên trong Cảnh Nghi Cung này cũng không tốt chút nào, chỉ có gốc cây Hồng San Hồ trên bàn kia dường như còn quý giá một chút.

"Nhi tức thỉnh an mẫu phi." Thái Tử Phi cung kính thỉnh an.

"Đứng lên đi."

Tần Xu vẫn cúi đầu, vào lúc này mới nghe được giọng nói của Cung phi nương nương trong lỗ tai. Nghe giọng nói, chắc là loại người có tính tình rất ôn hòa.

Sau khi Thái Tử Phi đứng dậy, Vương Bội Huy bước lên vài bước hành đại lễ, thỉnh an Cung Phi.

"Bên cạnh Dục nhi có một người tri kỷ, Bồn cung cũng yên tâm. Lần trước Dục nhi tới đây, còn nói con là người hiểu chuyện." Cung Phi kéo tay của Vương tài nhân, dịu dàng nói.

Tần Xu đứng ở nơi đó, nhìn Vương Bội Huy hơi có vẻ ngượng ngùng, nghĩ thầm quả nhiên bối cảnh cường đại nên cái gì cũng không sợ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tần Xu cảm thấy Cung Phi nương nương cũng không thích Vương Bội Huy, mặc dù cũng thân thiết hỏi cuộc sống của Vương Bội Huy ở trong cung trôi qua như thế nào, có thích ứng được không, cuối cùng còn ban thưởng cho Vương Bội Huy một cây trâm, nhưng dù sao Tần Xu vẫn có thể nghe ra một chút bài xích mơ hồ từ trong giọng nói của Cung Phi.

Cảm giác của nàng, luôn luôn là vô cùng chuẩn.

Tần Xu cảm thấy, có lẽ bởi vì nguyên nhân Vương Bội Huy là chất nữ của Hoàng Hậu nương nương.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu đổi lại là người bên cạnh, sớm nên đến đây thỉnh an, nhưng hết lần này tới lần khác, Vương Tài Tử đã đi đến nơi đó của Hoàng Hậu đầu tiên, cách nhiều ngày thế này, mới đến Cảnh Nghi Cung, tính tình Cung Phi có tốt hơn nữa, trong lòng cũng không dễ chịu.

Lúc đến lượt Tần Xu, cũng là bài kiến quy củ, nhưng hiển nhiên thân phận của nàng thấp, Cung Phi không cần phải nói gì với nàng, chỉ gật đầu một cái, sai người ban thưởng đồ.

Lúc này Tần Xu mới đứng dậy, không dấu vết quan sát Cung Phi mấy lần. Thật ra thì, tướng mạo Cung Phi chỉ có thể nói là thanh tú, đặt vào Hậu cung, sợ là bất kỳ một phi tần cũng có thể hơn được bà.

Cũng không trách được, nhiều năm như vậy cũng không được sủng ái, thân là mẹ đẻ của Thái Tử, vẫn là vị trí của một Phi như cũ.

Tần Xu có thể nhìn ra được, Cung Phi là loại người chỉ sống vì nhi tử. Ở trong mắt bà, có lẽ chỉ có Thái Tử mới là quan tâm duy nhất của bà. Còn lại, cho dù là Hoàng Thượng ân sủng, bà cũng sẽ không để ở trong lòng.

Tần Xu đứng ở nơi đó, nghe Thái Tử Phi và Cung Phi nói chuyện, thỉnh thoảng cũng nghe được Vương Bội Huy nói một câu, chỉ có lúc hỏi đến nàng, nàng mới đáp lại. Nàng biết, mình ở trong mắt bất kỳ ai, chỉ sợ sẽ là loại người quy củ không có tương lai.

Nhưng nếu nàng phải lấy lòng Cung Phi nương nương ngay trước mặt Quách thị và Vương Bội Huy, thật sự là nàng không làm được.

So với lấy lòng Cung Phi, nàng quan tâm cái nhìn của Thái Tử Phi đối với nàng hơn.

Dù sao, quan huyện không bằng hiện quản (ý nói người trực tiếp quản lý), lúc này Thái Tử Phi là người lãnh đạo trực tiếp của nàng, quản lý cuộc sống hậu viện ở Đông cung, cho nên, ở trong mắt Thái Tử Phi, nàng nhất định phải là một người an phận.

"Thân thể Mẫu phi có chút không khỏe, Điện Hạ vô cùng lo lắng." Thái Tử Phi lo lắng nói.

"Chỉ là bị chút phong hàn, vốn cũng không ngại." Cung phi liếc mắt nhìn Thái Tử Phi ngồi ở chỗ đó, thuận miệng hỏi: "Thân thể Diêu thị thế nào?"

Tần Xu đứng ở nơi đó, cũng sững sờ một chút giống như Thái Tử Phi, một lúc lâu mới hiểu được ý của Cung Phi.

Mấy tháng trước Diêu thị đẻ non, đây là Cung Phi nương nương đang hỏi chuyện con nối dõi.

Nụ cười trên mặt Thái Tử Phi cứng đờ, bận rộn đứng dậy xin tội.

Không đợi Thái Tử Phi mở miệng, Cung Phi đã nói: "Không phải là Bồn cung đang trách con, chẳng qua là những năm này, dưới gối Dục nhi chỉ có một nữ nhi, nó lại là Thái Tử, làm sao Bồn cung có thể không nóng nảy. Chuyện này, con cũng nên để ý chút."

Thái Tử Phi kính cẩn nghe theo đáp lại một tiếng ‘vâng’, trong lòng khó chịu, trên mặt cũng không dám lộ ra.

Chuyện này, làm sao Thái Tử Phi sẽ không để trong lòng. Nhưng nàng thân là Thái Tử Phi, làm sao có thể nhìn người khác sinh trường tử cho Điện Hạ.

Gần như Cung Phi cũng nhận ra tâm tình của Thái Tử Phi, nhìn Thái Tử Phi một cái, nói: "Mấy ngày trước đây Bồn cung đi thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu cũng hỏi tới chuyện này, nói con là người hiểu biết, biết nên làm như thế nào."

Tần Xu đứng ở nơi đó, nhìn mặt Thái Tử Phi vì câu nói này mà hơi tái nhợt, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần cảm khái.

Lời này của Thái hậu, rõ ràng là chứa thâm ý. Sống hơn nửa đời người ở trong cung, đương nhiên Thái Hậu không tin chuyện Điều thị đẻ non là ngoài ý muốn, cho dù không phải là Thái Tử Phi làm, Thái Hậu cũng sẽ cho là lỗi ở trên người của Thái Tử Phi.

"Sau lần tuyển chọn này, người của Đông Cung cũng không coi là ít. Các con còn trẻ, hãy là lưu tâm, làm sao có thể không có được. Ngàn vạn lần, đừng tự tìm phiền phức cho mình."

Nghe lời nói của Cung Phi, Thái Tử Phi vội vàng cúi đầu nhận dạy dỗ, trong lòng biết rõ lời nói này của Cung Phi là đang mỉa mai mình.

Lại nói một lát, Cung Phi chỉ nói một môi, để cho các nàng lui xuống.

Từ Cảnh Nghi Cung ra ngoài, Tần Xu nhìn thấy sắc mặt Thái Tử Phi vẫn luôn không tốt.

Dọc theo đường đi, người nào cũng không nói gì, trở về Đông Cung, từng người lại trở về phòng của mình.

Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn tháp, ăn một đĩa điểm tâm, lại uống hai chén trà, lúc này mới cảm thấy trong bụng không trống rỗng.

Thỉnh an này hoàn toàn chính là đang chịu tội, thân phận nàng thấp cho nên chỉ có thể quy củ đứng ở nơi đó.

Không thể uống trà, điểm tâm càng không có.

Chỗ thật sự tốt nhất, chính là không cần suy nghĩ vấn đề phải ứng phó với đối phương như thế nào.

Suy nghĩ một chút, Thái Tử Phi này cũng rất không dễ dàng. Hai bà bà, một là Hoàng Hậu, một là Cung Phi, còn có một cặp tiểu thiếp.

Cuộc sống này trôi qua, hoàn toàn là sốt ruột không chịu được. Nếu đổi lại là nàng, có lẽ ngay cả một nửa của Thái Tử Phi cũng kém hơn.

Có lẽ là buổi sáng dậy quá sớm, có lẽ là thời gian kéo dài như vậy nên có hơi mệt chút, Tần Xu nằm ở trên nhuyễn tháp, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, nghe được có tiếng người quý xuống đất thỉnh an: "Nô tỳ thỉnh an Điện Hạ."

Sau đó, bên tai liền truyền giọng nói của Ngân Hạnh: "Chủ tử, chủ tử!"

Tần Xu mở choàng mắt, ngồi dậy, có lẽ là động tác quá nhanh, lúc đứng dậy, cánh tay không cẩn thận đụng vào trên bàn.

Tần Xu cũng hít một hơi khí lạnh, che cánh tay bị đụng vào xuống.

"Tỳ thiếp thỉnh an Điện Hạ."

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, cười như không cười hỏi: "Suy cho cùng nàng cũng không có bao nhiêu hải lòng đối với cô gia, mỗi lần cô gia tới đây đều xảy ra sự cố."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nói Thật

Edit: V.O

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, cười như không cười hỏi: "Suy cho cùng nàng cũng không có bao nhiêu hải lòng đối với cô gia, mỗi lần cô gia tới đây

đều xảy ra sự cố."

Nghe hần nói như vậy, Tần Xu cũng cảm thấy có chút lúng túng, cúi đầu thật lâu cũng không nói lời nào.

"Được rồi, đứng lên đi." Sở Dục Trạch cũng không tiếp tục hỏi nữa, đi thẳng tới trước nhuyển tháp ngồi xuống.

Lúc này, Tần Xu mới thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho Ngân Hạnh, sai nàng đi dâng trà.

Ngân Hạnh đáp một tiếng, bận rộn đi ra ngoài, trong lòng cũng rất muốn thay chủ tử nhà mình vuốt mồ hôi lạnh, ai cũng không nghĩ tới, Điện hạ lại không nói một tiếng mà cứ thế tới đây.

Tần Xu đứng ở nơi đó, không dấu vết xoa xoa cánh tay bị đung vào.

Mới vừa rồi thật sự là bị đung, đến bây giờ cũng chưa trở lại được bình thường.

Nàng len lén liếc nhìn nam nhân ngồi ở chỗ đó một cái, nghĩ thầm sau này cũng nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng nên để xuất hiện lại chuyện như ngày hôm nay.

Cũng may Thái Tử cũng không trách cứ, không cảm thấy nàng không hiểu quy củ, nếu không, cho dù Thái Tử không trách phạt nàng, truyền tới trong lỗ tai của Thái Tử Phi, nàng cũng không chiếm được điều tốt.

Tần Xu vừa mới suy nghĩ tới, đã thấy Ngân Hạnh bưng trà đi vào.

Nàng thuận tay nhận lấy ly trà trong tay Ngân Hạnh, chậm rãi đi tới.

"Điện hạ."

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, lúc này mới nhận lấy ly trà nàng đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhíu mày: "Trà này..."

Tần Xu bận rộn giải thích: "Là trà được Thái Tử Phi ban thưởng trước đó vài ngày."

Sở Dục Trạch không nói gì, trong lòng cũng đang suy nghĩ, nữ nhân này vẫn không đề phòng một chút nào, những thứ Quách thị ban thưởng nàng cũng dám dùng?

Thật ra thì, cũng cũng không phải là Tần Xu không đề phòng, mà là nàng cảm thấy Quách thị sẽ không ra tay với nàng nhanh như vậy, huống chi, Thái Tử Phi là một người thông minh, ban thưởng trà này cho nàng trước mặt mọi người, dù sao vẫn sẽ không có vấn đề gì.

Sở Dục Trạch nhấp một ngụm, liền đặt lên bàn không uống.

Mỗi một lần Sở Dục Trạch tới đây, Tần Xu cũng sẽ cẩn thận quan sát một phen, cho nên, dần dần nàng đã phát hiện, hình như là hần không thích uống trà, nhất là lúc đến tối, tuyệt đối sẽ không dùng.

Nhưng mỗi lần nàng vẫn chuẩn bị nước trà, có câu không nói thật sự là có phải là tốt, biết càng nhiều, người sẽ chết càng nhanh.

Sở Dục Trạch là Thái Tử, mỗi một nhược điểm của hần cũng sẽ khiến cho người ta thừa dịp cơ hội.

Tần Xu không thông minh, nhưng cũng sẽ không ngốc đến ngay cả cái này cũng không hiểu.

"Trông Mẫu phi có khỏe không?" Đột nhiên, Sở Dục Trạch mở miệng hỏi.

Tần Xu có thể được coi là phản ứng nhanh, nghe nói như thế chỉ ngạc nhiên trong nháy mắt, liền lập tức trả lời: "Điện hạ yên tâm, tỳ thiếp nhìn thấy, khí sắc của nương nương cũng không tệ lắm."

Thật ra thì, hần hỏi như vậy, nàng cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Người ở trong Cung, bị bệnh thì sẽ được điều dưỡng tốt, có thể uống nhiều thuốc hơn nữa cũng không trị được tâm bệnh. Cung phi nương nương vừa nhìn chính là loại người không thích đi lại, nếu trong lòng không thoải mái, không có cách nào mà giải sầu, thời gian lâu dài, thân thể cũng sẽ yếu đi.

Nghe lời nói của Tần Xu, Sở Dục Trạch 'ừ' một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Tần Xu thật sự không cảm nhận được như thế nào, người như Sở Dục Trạch, có thể nhắc tới Cung phi với nàng cũng đã rất bất ngờ.

Nhìn biểu hiện trên mặt hần, Tần Xu không khỏi có chút xúc động, làm Thái Tử thật là một chuyện cực khổ.

Ngay cả mẫu thân ruột thịt của mình bị bệnh, cũng không thể thường xuyên đi xem.

Nàng đã sớm nghe nói từ trong miệng Hồng Nhị, hần cũng không thường đến Cảnh Nghi Cung, ngược lại sẽ thường thường đến Phượng Loan Cung thỉnh an.

Ngay cả Cung phi nương nương, cũng rất ít ban thưởng thứ gì để bày tỏ sự thân thiết.

Có lẽ, đây cũng là đạo lý chung sống giữa mẫu tử bọn họ.

Nhìn tâm tình của Sở Dục Trạch không tốt, Tần Xu cũng không tiện cứ đứng như vậy, chần chờ một chút vẫn mở miệng nói: "Nếu Điện hạ buồn phiền, không bằng cắn một ít hạt dưa giải sầu."

Lời vừa mới nói xong, Tần Xu liền hối hận.

Đây coi là cái gì, mời hân cần hạt dưa sao?

Tần Xu cảm thấy, hình như trí thông minh của mình khi đối mặt với nam nhân này thật sự không đủ dùng.

Nhưng nàng cũng không thể nói, không bằng trò chuyện với thiếp đi? Nàng cảm thấy, nàng vẫn không có bộ mặt lớn như vậy.

Azi, làm tiểu lão bà (vợ bé) của Thái Tử thật là khó khăn, làm một tiểu lão bà không được Thái Tử sủng ái là khó khăn càng thêm khó khăn.

Sau khi nghe được lời nói của Tần Xu, khoe miệng Sở Dục Trạch rõ ràng co rút, nhưng vẫn đón nhận lời đề nghị của Tần Xu.

Nhìn nam nhân trước mặt vươn tay lấy một hạt dưa, sau đó từng bước từng bước cắn ăn, Tần Xu cũng có chút mơ hồ.

Cứ thế này cho tới trưa, Tần Xu đã nhìn thấy Sở Dục Trạch cắn xong một đĩa hạt dưa, sau đó lại uống mấy ly trà lại nàng ngâm, cuối cùng, còn nhân tiện ăn một ít mứt hoa quả Tần Xu đặt ở trên bàn.

Tần Xu vừa nhìn vừa nghĩ, trước đây nàng đã gặp qua Thái Tử Điện hạ, rõ ràng, là một cật hóa(*) sao.

(*)Cật hóa: Là từ chỉ những người thích ăn uống

Ăn nhiều như vậy, Tần Xu cũng phát hiện sắp đến buổi trưa, không biết hân ở lại chỗ này dùng bữa hay là trở về chỗ ở của hân.

Nhiều lần nàng cũng muốn mở miệng hỏi, nhưng khi nhìn nam nhân ngồi ở chỗ đó nhắm mắt nghỉ ngơi, lời nói đến khoe miệng lại nuốt xuống.

Cái khác Tần Xu không có, chứ chút bản lĩnh nhìn sắc mặt người này thì vẫn phải có.

Vì vậy, Tần Xu liền phân phó Ngân Hạnh đến thiện phòng (phòng ăn) lấy chút món ăn ngon đến, dĩ nhiên, muốn ăn ngon, không thiếu được phải đưa chút bạc.

Tần Xu nhìn trong hộp lại ít đi không ít bạc, trong lòng khổ sở.

"Ít bạc như vậy?" Không biết Sở Dục Trạch đã đứng ở phía sau của nàng từ lúc nào.

Tần Xu nghe được giọng nói, hoảng sợ đến thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng.

Tại sao nam nhân này luôn xuất quỷ nhập thần như thế, không biết lúc nào thì đột nhiên nhô ra.

Phát hiện tầm mắt của Sở Dục Trạch rơi vào những thỏi bạc ít ỏi trong hộp, Tần Xu hận không thể vươn tay khép cái hộp lại.

Nhưng trước mặt Sở Dục Trạch, lại không thể làm như vậy.

Cho nên, lần này mặt Tần Xu lập tức đỏ lên.

Mà Sở Dục Trạch, cũng rất hăng hái đếm bạc trong hộp, tổng cộng còn còn dư lại chín mươi lăm lượng.

Tần Xu đứng ở nơi đó, rất muốn rất muốn ném nam nhân lộn xộn đến tiền tài của người khác này ra ngoài.

Sở Dục Trạch nhìn một lúc lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Cô gia nghe nói phụ thân nàng là Tri huyện."

Lời nói của Sở Dục Trạch uyển chuyển, nhưng Tần Xu cũng không phải là người ngu, làm sao có thể nghe không hiểu.

Nhưng sự thật chính là, cha nàng là Tri huyện, trong nhà vẫn có chút tiền dư, nhưng có tiền nữa thì cũng không có một nửa quan hệ tiền bạc cái lông gì với một nữ nhi không được sủng ái.

"Tỷ thiếp có một tỷ tỷ ruột thịt, mẫu thân chiếu cố tương đối nhiều đối với tỷ tỷ." Tần Xu suy nghĩ một chút, mới đáp lại ngắn gọn.

Sở Dục Trạch nghe nói như thế cũng là sững sờ đứng ở nơi đó, vẻ mặt có chút âm trầm.

Tần Xu là người tương đối nhạy cảm, hân ở bên này đối sắc mặt, nàng cũng lập tức có thể nhìn ra được.

Trong lòng không khỏi lộp bộp một chút, có phải nàng đã đâm đến chỗ đau của hắn hay không.

Nàng không được sùng ái, hần thân là Thái Tử Điện hạ cũng không được Hoàng thượng sùng ái.

Chân Tàn Xu mềm nhũn, liền quỳ ở trên mặt đất.

"Điện hạ thứ tội, tỳ thiếp lỡ lời." Trong lòng nàng sợ muốn chết, hận không thể đánh mình một bạt tai, tại sao nói chuyện lại không chịu động não trước.

Thật lâu, cũng không nghe được đối phương nói chuyện.

Trong lòng Tàn Xu thầm nói không tốt, xong rồi, có phải lúc này nàng sẽ phải giao phó cái mạng nhỏ này của nàng hay không.

"Nàng nói nàng, cần gì phải thỉnh tội với cô gia?" Sắc mặt Sở Dục Trạch không được tốt, dường như là cố ý làm khó dễ Tàn Xu, cho nên gay gắt hơn rất nhiều đối với vấn đề này.

Làm cho người ta không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng vậy, nàng nói nàng, tại sao phải thỉnh tội.

Tàn Xu tiến thoái lưỡng nan, cũng không biết nói gì mới tốt, suy nghĩ kỹ nửa ngày mới dứt quãng nói: "Tỳ thiếp... Tỳ thiếp không nên..."

Không đợi Tàn Xu nói xong, lại nghe hắn hỏi: "Đích tỳ kia của nàng thế nào rồi?"

Tàn Xu ngạc nhiên một chút, mới trả lời: "Bẩm Điện hạ, gia tỳ gả cho công tử Ngô gia, người trong phủ đều nói là một nhân duyên tốt."

Sở Dục Trạch cười như không cười nói: "Nàng cảm thấy nàng tốt phúc, thì trường tỳ của nàng tốt phúc sao?"

Lúc nói lời này, ánh mắt Sở Dục Trạch rất sáng, giống như có thể nhìn thấy tận sâu trong lòng người.

Nghe lời nói này, trong lòng Tàn Xu lộp bộp một chút, lại không dám lộ ra một chút vẻ mặt khác thường.

Nàng suy nghĩ một chút, mới trả lời: "Tỳ thiếp có thể vào Cung hầu hạ Điện hạ, chính là tạo hóa cực kỳ tốt."

Sở Dục Trạch cười, nhìn vào trong hộp bạc, không nói tốt, cũng không nói không tốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trở nên có chút kỳ dị.

"Cô gia thích nghe lời nói thật lòng." Sở Dục Trạch đẩy cái hộp lại 'ba' một tiếng, tầm mắt có vài phần uy nghiêm rơi vào trên người Tàn Xu.

Tàn Xu quỳ ở nơi đó, vô cùng căng thẳng.

Chần chờ một chút, mới nhỏ giọng trả lời: "Mặc dù người trong phủ đều nói, gia tỳ gả cho công tử Ngô gia là một nhân duyên tốt. Nhưng tỳ thiếp từng ở xa xa nhìn qua công tử Ngô gia một lần, chỉ cảm thấy mặc dù người này lớn lên không tệ, có thể tưởng tượng người đọc sách luôn cổ hủ, đã phát hiện ra nhân duyên này thì có cái gì tốt."

Không phải cổ nhân luôn nói, trăm điều không có một chỗ đúng chính là thư sinh.

Nam nhân như vậy, cho không nàng, nàng cũng không muốn.

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, ý bảo nàng nói tiếp.

Trong lòng Tàn Xu hiểu, nếu như lần này vẫn không thể khiến cho hắn hài lòng, về sau chỉ sợ cũng sẽ thật sự bị thất sủng.

Tàn Xu nhìn Sở Dục Trạch một cái, mới tiếp tục nói: "Sau khi tỳ thiếp vào Cung cũng nghe nói một ít chuyện, đương nhiên trong lòng cũng có chút lo lắng, người sinh ra động lòng người luôn phải gánh chịu nguy hiểm, nếu cho tỳ thiếp lựa chọn, tỳ thiếp vẫn nguyện hầu hạ ở sau Hậu điện."

Nói xong lời này, ánh mắt Tàn Xu nhắm lại, một bộ dạng chờ bị xử trí.

Thật lâu, mới nghe đối phương nói: "Đứng lên đi, nếu thiếu tiền như vậy, về sau cô gia sẽ thưởng thêm cho nàng vài thứ."

Tàn Xu đứng dậy, đầu gối vẫn còn đau, vào lúc này nào còn quan tâm đến ban thưởng cái gì.

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, trong mắt có mấy phần sâu sắc: "Lúc nàng ở nhà, có từng cảm thấy bị ủy khuất không?"

Tàn Xu sững sờ một chút, sau đó mới lắc đầu một cái: "Không có, nếu không có người quan tâm đến mình, thì ủy khuất để cho ai nhìn?"

Chỉ có tự mình nghĩ thông suốt, mới không phải chịu nhiều ủy khuất hơn nữa.

Chương 14: Nhi Tử

Edit: V.O

Vào buổi tối, Sở Dục Trạch thật sự ở lại nơi này của Tần Xu.

Một đêm này, Tần Xu bị hấn dẫn vật rất thảm. Đợi đến lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau, ngay cả cánh tay cũng hoàn toàn không nhấc lên được.

Có lẽ Sở Dục Trạch biết tối hôm qua có chút quá đáng, hấn rất rộng lượng để cho nàng nghỉ ngơi, còn nói nếu thân thể khó chịu, sáng nay không cần phải đi thỉnh an Thái Tử Phi.

Mặc dù hấn nói như vậy, Tần Xu nào dám nhận lời, cố chấp chống đỡ mặc quần áo từ tể tiến bước Sở Dục Trạch, lại nằm một chút, sau đó lập tức dẫn theo Hồng Nhị đi thỉnh an Quách thị.

Lúc nàng đến, Thường Tuyền Thị và Điều Thực Nữ đã chờ ở trong sân. Thấy nàng đi vào, tầm mắt cũng nhìn sang nàng bên này.

Tần Xu từ từ tiến lên, hơi phúc phúc thân mình với Thường Tuyền Thị: "Tỳ thiếp ra mắt tỳ tỷ."

Thấy nàng như vậy, Thường Tuyền Thị gật đầu một cái, cười nói: "Đứng lên đi, muội muội không cần đa lễ."

Thường Tuyền Thị vừa dứt lời, Điều Thực Nữ đứng ở một bên liền không nhịn được chen miệng nói: "Cũng không đứng rồi, muội muội là người quy củ, đây là đang ở trong viện của Thái Tử Phi, muội muội hành lễ làm gì."

Lời nói này của Điều Thực Nữ rõ ràng là đang cố ý tìm ra gốc rễ, Tần Xu nhìn nàng ta một cái, cười tiếp lời: "Lời này không đúng rồi, địa vị thấp nhìn thấy địa vị cao, dĩ nhiên là nên hành lễ. Chẳng lẽ, ngày thường tỳ tỷ thấy Thường tỳ tỷ cũng không hành lễ."

Mặc dù tính tình Tần Xu nhu nhược, cũng tuyệt đối không phải là loại người bị người ức hiếp trên đầu mà vẫn còn vâng vâng dạ dạ.

Nghe lời nói của Tần Xu, nhất thời, Điều Thực Nữ cũng sững sờ đứng ở nơi đó, không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng ta không nghĩ tới, Tần thị nhìn yếu đuối, mà cũng nói như vậy.

Cuối cùng, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Tần Xu: "Muội muội mở miệng, coi như là ta được lĩnh giáo, lời nói chân thật."

Tần Xu cười cười, không đáp lại nữa, chỉ thu hồi tầm mắt đứng chờ ở nơi đó.

Người lương thiện bị người ức hiếp, vào lúc này nếu nàng để cho người ta ức hiếp, về sau sợ là ngay cả nô tài cũng dám cho nàng nhìn sắc mặt.

Đợi một lúc lâu, Tôn ma ma bên cạnh Thái Tử Phi mới ra ngoài, nói cho phép các nàng đi vào.

Tần Xu đi theo sau lưng mấy người Thường Tuyền Thị đi vào, thấy Thái Tử Phi Quách thị, cùng quỳ gối vấn an, kêu lên: "Tỳ thiếp thỉnh an nương nương."

Tầm mắt Thái Tử Phi quan sát một lần ở trên người mấy người, hiển nhiên phát hiện Vương Tài Tử còn chưa tới, nụ cười trên mặt cứng đờ, sau đó mới dịu dàng nói: "Đứng lên đi."

diendanlequydon.com - V.O

Tần Xu đứng ở nơi đó, đương nhiên trong nháy mắt đó cũng phát hiện Thái Tử Phi không thích, trong lòng ít nhiều gì cũng hiểu là có liên quan với Vương Tài Tử.

"Tạ nương nương." Mọi người tạ ơn, lúc này mới đứng dậy, ngồi xuống.

Không đợi Thái Tử Phi mở miệng, liền nghe một loạt tiếng bước chân ở bên ngoài, Vương Tài Tử vén rèm lên đi vào, có vài phần xin lỗi nói: "Thiếp thân đến chậm, kính xin tỳ tỷ đừng trách tội."

Tần Xu ngồi ở chỗ đó, nhìn Vương Bội Huy đứng ở cách đó không xa, nghĩ thầm, tâm tư của nữ nhân này cũng thật là không có gì để nói.

Vốn Đông Cung cũng không lớn, vào lúc này Vương Tài Tử nói đến chậm, hiển nhiên là cố ý.

Nếu không, cũng sẽ không đến vào đúng lúc này. Mặc dù đã muộn, nhưng cũng chỉ là mới muộn một lát. Cho dù Thái Tử Phi có ý kiến gì, cũng không tiện trách tội.

Quách thị nhìn Vương Bội Huy một cái, cười nói: "Đứng lên đi, Bôn cung nghe Điện hạ nói, mấy ngày nay thân thể của ngài không tốt, ngủ nhiều thêm một chút cũng tốt."

Vương Tài Tử như có điều suy nghĩ nhìn Quách thị một cái, lúc này mới ngồi xuống.

"Hôm qua, Hoàng Hậu nương nương ban thưởng mấy thất vải, một mình Bôn cung cũng không dùng được, các ngài cũng đi chọn đi, thích cái nào thì một lát cầm về trong phòng mình là được." Đột nhiên Quách thị mở miệng nói.

"Tạ nương nương." Mọi người đứng dậy, cùng kêu lên.

Vải trong Cung vô cùng tốt, mềm mại, trơn bóng, màu sắc cũng vô cùng thích hợp, vải tốt như vậy, đương nhiên Tần Xu chưa bao giờ dùng qua.

Mấy người đứng ở nơi đó, từng người chọn, nhưng vì phân quan hệ địa vị, dĩ nhiên là Vương Tài Tử và Thường Tuyền Thị chọn trước.

Lúc đến Tần Xu, màu sắc cũng có chút tầm thường, chỉ chọn một chất vải màu lam nhạt.

Cũng may, những thứ nạm viền vàng trông quý giá kia, dựa vào thân phận của nàng cũng không mặc được.

Chờ mấy người chọn xong, lại tán gẫu với Thái Tử Phi một lát, dường như Thái Tử Phi có ý thân thiết với nàng, lúc nói chuyện, ánh mắt cũng tràn đầy nụ cười nhìn nàng.

Những điều này, đương nhiên có thêm mấy phần ý tứ ở trong mắt người ngoài.

Ai cũng biết Tần thị có chỗ dựa là Thái Tử Phi.

Từ trong viện ra ngoài, Tần Xu đi theo sau lưng Thường Tuyền Thị.

Đột nhiên, Diêu Thục Nữ ở sau lưng vươn tay ra đánh một bạt tai vào trên mặt Hồng Nhị.

"Không có quy củ gì hết, chỉ bằng ngài cũng dám can đảm đường của ta."

Tần Xu nghe được âm thanh xoay người lại, đúng lúc thấy Hồng Nhị lao đảo, bị Diêu Thục Nữ đánh ngã trên đất.

"Muội muội, cung nữ này của muội cũng quá không hiểu chuyện, tỷ tỷ đã thay muội dạy dỗ." Diêu Thục Nữ nhìn Hồng Nhị quỳ trên mặt đất, gò má nửa khuôn mặt vô cùng sưng đỏ, đắc ý nói.

Mới vừa rồi, Thái Tử Phi coi trọng Tần thị như vậy, nàng ta hận không thể tiến lên xé nát Tần thị.

Tần Xu đứng ở nơi đó, không đáp lời, nhìn Hồng Nhị, trầm giọng nói: "Đứng lên."

Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh có một loại rét lạnh không thể nghi ngờ, Hồng Nhị do dự một chút, vội vàng đứng dậy.

"Người bên cạnh ta, không nhọc tỷ tỷ quản giáo."

Không đợi Diêu Thục Nữ mở miệng, Tần Xu đã nhếch môi, giọng nói mềm mại rất nhiều: "Nếu tỷ tỷ có tâm tư này, không bằng dành ở trên người Điện hạ, hoặc là đi phục vụ Thái Tử Phi nương nương. Muội muội cảm thấy, chuyện này so với ức hiếp một cung nữ thì có ý nghĩa hơn nhiều. Hay là tỷ tỷ cảm thấy, mình chỉ có thể làm chút chuyện này mà thôi?"

"Ngươi..." Diêu Thục Nữ giận dữ, đưa tay chỉ Tần Xu, sắc mặt cũng trắng đến đỏ bừng.

Làm sao nàng ta có thể nghe không hiểu, Tần Thị đang châm chọc nàng ta không chiếm được ân sủng của Điện hạ, ngay cả Thái Tử Phi cũng không xem trọng nàng ta.

Không đợi Diêu Thục Nữ mở miệng, Tần Xu liền xin lỗi: "Nhìn muội này, đang nói gì vậy chứ. Vốn định khuyên tỷ tỷ nên để dành tâm tư ở trên người Điện hạ, nhưng lại khiến cho tỷ tỷ tức giận."

diendanlequydon.com - V.O

Nàng vừa dứt lời, Thường Tuyền Thị liền không nhịn được bật cười 'xi' một tiếng, quay đầu nói với cung nữ sau lưng: "Còn không nhanh chút đi, đừng không cẩn thận nói lời công đạo, uống phí một bàn tay của ai kia."

Sắc mặt Diêu Thục Nữ lúc đỏ lúc trắng, trợn mắt nhìn Tần Xu một cái, liền dẫn cung nữ của mình xoay người rời đi.

Tần Xu hoàn toàn không sợ đắc tội đến nàng ta, dù sao, nàng và Diêu Thục Nữ cũng cùng một địa vị, ai sợ ai đây?

"Chủ tử thứ tội, là do nô tỳ không tốt." Thấy người đã đi, vành mắt Hồng Nhị đỏ lên, quỳ xuống thỉnh tội.

Nếu không phải là bởi vì mình, chủ tử cũng sẽ không đến nỗi phải đắc tội Diêu Thục Nữ.

Tần Xu nhìn Hồng Nhị: "Đứng lên đi, người không làm chuyện gì. Nếu nàng ta đã có ý định, tự nhiên có thể tìm ra một trăm sai lầm của người."

Đúng là như vậy, những năm Hồng Nhị vào Cung này, cũng có nhiều hiểu biết, làm chủ tử thì dễ, làm nô tài thì khó.

Nghe lời nói của Tần Xu, lúc này mới đứng dậy.

Chuyện xảy ra ở nơi này, đương nhiên không thể nào lừa gạt được ánh mắt của Thái Tử Phi.

Không qua bao lâu, Tôn ma ma liền nói việc này cho Thái Tử Phi nghe.

Quách thị nghe, chỉ cười cười: "Đi, đưa cây trầm Ngọc Bích kia qua cho Tần Thị, cứ nói là Bồn cung thưởng cho nàng ta."

"Có phải hơi quá quý trọng rồi hay không?" Tôn ma ma mở miệng nói chuyện, Tần thị chỉ là một Thục Nữ nhỏ, làm sao có thể nhận được ban thưởng tốt như vậy.

"Đúng là phải quý trọng một chút." Quách thị cầm chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, mới lên tiếng.

Dù sao cũng chỉ là một món đồ, Quách thị vẫn tặng được.

Nhưng nếu Tần thị thật sự là một người có phúc khí, có thể sinh nhi tử thay Điện hạ, lại nuôi ở bên cạnh Quách thị.

Cây trầm Ngọc Bích kia, cũng không coi là quý trọng.

Lúc Tần Xu nhận được ban thưởng, cũng có chút sợ hãi giống như thần đến cửa.

Cây trầm Ngọc Bích này, thật sự là quá quý trọng.

Nếu nói vô công bất thụ lộc (không có công thì không dám nhận thưởng), Tần Xu cảm thấy Thái Tử Phi này ban thưởng cho cũng có chút quá lớn, khiến cho trong lòng nàng có chút không yên.

"Nương nương nói, vật này người đeo đẹp mắt, sai cho lão nô đưa tới cho người." Tôn ma ma thấy Tần Xu ngây ngốc, ngăn người ở đó, còn tưởng rằng nàng vui mừng. Nghĩ thầm cũng đúng, một nữ nhi của Tri Huyện, sợ là từ chưa từng thấy qua đồ tốt như vậy.

Nghe Tôn ma ma nói như vậy, Tần Xu mới xoay người lại, nàng liếc nhìn cây trầm Ngọc Bích trong hộp, không biết là nên cười hay là nên khóc.

Quách thị tặng đồ quý giá như vậy cho nàng, tính để cho nàng dùng cái gì tới trả lại đây?

Cho đến khi Tôn ma ma rời đi, Tần Xu đều đang suy nghĩ đến chuyện này, nhưng nghĩ như thế nào, cũng cảm thấy không có đầu mối.

Chỉ phân phó Ngân Hạnh cẩn thận cất kỹ cây trầm Ngọc Bích kia.

Cây trầm quý giá như vậy, nàng vẫn không nên đeo.

Mặc dù Tần Xu cũng rất thích trầm bảo thạch gì đó, nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy được vật này mà không có gì nguy hiểm.

Cũng giống như, nếu là Sở Dục Trạch ban thưởng cho nàng, nàng sẽ yên tâm thoải mái nhận lấy.

Dù sao, hân thân là Thái Tử, đồ tốt cũng nhiều, đưa cho tiểu lão bà của mình một cái cũng cũng coi như bình thường.

Nhiều nhất, thì sẽ bị người ta hâm mộ, ghen tỵ.

Nhưng hôm nay, người tặng nàng cây trầm chính là Quách thị, khiến Tần Xu trực tiếp suy nghĩ về âm mưu bên trong, chuyện này càng suy nghĩ trong đầu lại càng kiên định.

Tần Xu ngồi ở trên nhuyễn tháp, vẫn suy nghĩ, cho đến khi tổng quản thái giám - Lục công công bên cạnh Sở Dục Trạch đến đây.

Nhìn một ngàn lượng bạc được đặt trong khay, Tần Xu trầm nghĩ hôm nay là ngày mấy, người nào cũng cho nàng tiền.

Lục công công đưa đồ tới, ngoại trừ một ngàn lượng bạc, còn có một hộp trân châu, mặc dù không phải là rất lớn, nhưng ánh nhuận sáng bóng, tuyệt đối là đáng tiền.

Tần Xu nhìn những thứ này, hô hấp cũng cảm thấy có chút không thông thuận.

Không phải nàng vui vẻ, mà là lo lắng không yên.

Thái Tử và Thái Tử Phi, thật sự không phải phu thê bọn họ có suy nghĩ liên thủ tính toán nàng sao?

Lần đầu tiên Tần Xu cảm thấy, nhận được ban thưởng còn phải lo lắng đề phòng như vậy.

"Nếu Thục Nữ không có phân phó gì khác, nô tài xin cáo lui trước." Lục Thành nhìn về mặt trên mặt Tần Xu, đương nhiên nhìn thấu được sự lo lắng của nàng, thật sự coi trọng vị Tần Thục Nữ này thêm mấy phần.

Nếu người bên cạnh nhận được ban thưởng như thế này, cũng không biết sẽ mừng rỡ đến mức nào.

Tần thị lại hết lần này tới lần khác, quả đúng là một người yên tĩnh.

Nữ nhân ở Đông Cung, loại người có tính tình này cũng không thấy nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mang Thai

Editor: Kyz

Chuyện Tần Xu được Thái tử và Thái tử phi ban thưởng được truyền khắp Đông cung rất nhanh.

Mọi người vừa hâm mộ, đồng thời lại thập phần ghen tị Tần Xu số tốt.

Ngẫm lại người ta vừa tiến cung không được bao lâu, chỉ là một Thục nữ nhỏ nhỏ, lại có thể được cả Thái tử và Thái tử phi coi trọng.

Chỉ có thể nói, là đời trước đốt cao hương, bây giờ mới có vận khí tốt như vậy.

Thời điểm Vương Bội Huy nghe tin tức này, chẳng qua là hơi kinh ngạc, quả không có bao nhiêu cảm giác ghen tị.

Nàng thấy, cho dù là Thái tử phi ban cho trân ngọc bích kia hay Điện hạ xuất một ngàn lượng bạc kia, cũng không biểu lộ điều gì.

Thân phận của Tần thị, đã quyết định vận mệnh của nàng ta.

Cũng giống như nàng, nàng chỉ cần có Hoàng hậu nương nương là chỗ dựa, Điện hạ sẽ không lạnh nhạt nàng, Quách thị cũng phải nhường nàng vài phần.

Vương Bội Huy ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung mạo trong gương, khuôn mặt thoáng lộ ý cười.

Sau giờ Ngọ, Tần Xu nằm ở nhuyễn塌 trong chốc lát, thời điểm tỉnh lại có hơi nóng liền sai Ngân Hạnh mang nước ô mai lên.

Ngân Hạnh vừa đưa nước ô mai cho nàng, vừa nói: "Nước ô mai ngày tuy giải nhiệt tốt, chủ tử cũng đừng uống quá nhiều."

Tần Xu nghe xong thoáng cười, nghĩ thầm, làm sao có thể hơn, có Ngân Hạnh chăm sóc, mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ có thể uống một chén.

"Nếu chủ tử thấy nóng, để nô tỳ quạt cho ngài." Thấy nàng không nói chuyện, Ngân Hạnh gọi chuyện.

Nghe Ngân Hạnh nói, Tần Xu lắc đầu, trời nóng như vậy, nàng không muốn dày vò người khác.

Hơn nữa, quạt đi quạt lại toàn là gió nóng, tay ngừng lại liền cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Nha đầu Hồng Nhị kia đâu?" Tần Xu không thấy Hồng Nhị, thuận miệng hỏi.

"Ở phòng bếp nhỏ làm chút điểm tâm, nếu chủ tử có chuyện, để nô tỳ gọi nàng tới."

Tần Xu lắc lắc đầu: "Không cần, chỉ là ta thuận miệng hỏi thôi."

"Nô tỳ quả là có phúc khí mới có thể ở lại hầu hạ bên cạnh chủ tử." Ngân Hạnh dĩ nhiên có nghe nói chuyện Hồng Nhị bị đánh.

Tần Xu liếc mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, cười nói: "Các người đều là người bên cạnh ta, mặc dù là vì chính ta, cũng không thể để các người chịu ủy khuất. Chính là chủ tử nhà người thân phận thấp kém, nhiều chuyện chưa thể xử lý chu toàn."

Tỷ như chuyện Diêu thực nữ đánh Hồng Nhị này, nàng có thể cùng nàng nói vài câu, nhưng trên thực tế, cũng không hề gì.

Chung quy không thể tới chỗ Thái tử phi nói, thân phận của nàng hiện giờ, còn chưa đủ tư cách.

Nếu tùy tiện đi, sẽ chỉ khiến Thái tử phi nghĩ nàng thị sủng mà kiêu.

Ngày kế tiếp, Tần Xu đến thỉnh an Thái tử phi như thường ngày, bởi vì Sở Dục Trạch thường xuyên đến chỗ nàng, trừ bỏ Vương thị, nàng nghiễm nhiên trở thành người được sủng ái nhất.

Cho nên, không tránh khỏi việc nghe được những lời ghen tỵ.

Chẳng qua, nghe mấy lời này nhiều quá cũng thành thói quen.

Một ngày, Tần Xu mới dùng xong bữa trưa, Hồng Nhị đã khăn trương tiến vào.

"Chủ tử, không tốt, nửa canh giờ trước Thường tuyền thị té xỉu ở trong phòng. Thái tử phi sai người truyền Thái y, Thái y nói, nói là Thường tuyền thị đã mang thai được nửa tháng."

Nhìn Hồng Nhị đang thở hổn hển, hiển nhiên là mới nghe xong tin tức từ bên ngoài thì trở về bẩm báo.

Tần Xu hơi kinh ngạc một chút, nói: "Nàng có thai, nhất định điện hạ đang rất cao hứng."

Hồng Nhị nghe lời của nàng, có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái.

Chủ tử, tại sao không tức giận?

Tần Xu ngồi ở chỗ kia, cầm lấy chén trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sao nàng lại không nhìn thấy khó hiểu trong mắt Hồng Nhị.

Chính là, nàng thực sự không có cảm giác này.

Đồng cung có nhiều nữ nhân, Sở Dục Trạch cũng không ở duy nhất chỗ của nàng, cho nên, có người có thai là chuyện rất bình thường.

Không có, mới làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

"Được rồi, đừng đứng đi ra ngoài làm việc đi." Tần Xu phân phó.

"Chủ tử....." Hồng Nhị vẫn duy trì tư thế vừa rồi, vẫn không nhúc nhích đứng ở đó.

Tần Xu nhìn nàng một cái, bật cười: "Thường tuyền thị có thai, phải quan tâm cũng nên là Thái tử phi quan tâm, như thế nào cũng không tới phiên chủ tử nhà ngươi."

Đạo lý này Hồng Nhị đương nhiên cũng hiểu được, nàng chỉ là không hiểu, tại sao chủ tử một chút cũng không tức giận.

.....

[Chính viện]

Thái tử phi Quách thị sắc mặt xanh mét ngồi trên nhuyễn thấp, lạnh lùng nói: "Không phải Điện hạ chỉ đi chỗ nàng vài lần sao, như thế nào lại có bầu?"

Tôn mama đứng gần đó, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng hoảng sợ.

Tuy Thường tuyền thị không phải mới tiến cung, nhưng phụ tử thang, thứ này không thể trực tiếp đưa cho nàng uống.

Nhưng vấn đề là, Thường tuyền thị tiến cung mấy năm nay, cũng không có bầu.

Còn tưởng rằng nàng không thể sinh, làm sao nghĩ đến, bây giờ nàng lại có bầu.

Thái tử phi lần này thật sự có chút lo lắng bối rối.

Thường thị không phải người dễ bắt nạt, thời điểm nàng được sủng ái trước kia đã không đem Thái tử phi là nàng đặt trong mắt. Nếu còn để cho nàng sinh ra con trưởng cho Điện hạ, sợ là sau này, không biết nàng còn ương ngạnh đến đâu đâu.

Nhưng là, có Cung phi nương nương và Thái hậu cảnh cáo trước kia, nàng không thể động thủ diệt trừ.

Thái tử phi hơi ngọt ngào ngồi yên lặng, dần dần cân nhắc hơn nửa ngày mới nói: "Sai người đến chỗ Hoàng hậu nương nương và Cung phi nương nương báo tin, nói Thường thị đã có thai."

"Nương nương." Tôn mama do dự một chút, cuối cùng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Trước mắt tình cảnh của nương nương không tốt lắm, chuyện Thường tuyền thị có thai đối với nương nương mà nói, là chuyện tốt.

Tối thiểu, có thể nói rõ với Cung phi và Thái hậu.

Trước khi trời tối, cả hậu cung đều biết Thường tuyền thị bên cạnh Thái tử có thai.

Thái tử chưa có con, cho nên cái thai của Thường tuyền thị này thật làm người ta chú ý. Hoàng hậu và Cung phi đều ban cho đồ vật này nọ, nhất thời, Thường tuyền thị ở Đông cung nổi bật vô cùng.

"Tốt lắm, được Hoàng hậu cùng Cung phi nương nương ban cho đồ vật này nọ, muối muối người phải sinh dường thật tốt." Thái tử phi Quách thị nói.

Thường tuyền thị nằm ở trên giường, trên mặt mang theo ý cười, sờ sờ bụng, đáp: "Đa tạ nương nương quan tâm."

Thường tuyền thị trong đầu tự nhiên cao hứng, từ khi tiến cung, nàng đã muốn vì điện hạ sinh con trai, nhưng vẫn chưa có. Làm sao nghĩ đến, bây giờ lại có bầu.

Nàng có dự cảm, cái thai này nhất định là con trai.

Thường tuyền thị nghĩ vậy, ý cười trong mắt càng nồng đậm.

Quách thị thấy nàng như vậy, cái gì cũng không nói, chỉ là đẩy mắt lên một mặt khinh thường.

Hoài thai mười tháng, ngày tháng sau này còn dài, cái thai này có được sinh ra hay không còn chưa nói trước được.

Nếu nói trước kia nàng còn muốn giữ lại cái thai của Thường thị, bây giờ nhìn thần sắc của Thường thị, đáy lòng nghĩ, bất luận như thế nào, cũng không thể để Thường thị hạ sinh đứa nhỏ.

Bằng không, nếu thật sự là con trai, sau này Thái tử phi nàng đây quả là có nhiều lo lắng.

"Hầu hạ chủ tử nhà các người cho cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì, bản cung nhất định không tha cho các người." Quách thị liếc mắt nhìn hai cung nữ đang đứng, trầm giọng nói.

"Vâng, chúng nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ chủ tử."

Quách thị gật gù đầu, còn chưa nói gì, đã chợt nghe cung nữ bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, điện hạ lại tới đây."

Nghe cung nữ kia nói, Quách thị vội tự mình tới cửa nghênh đón, vừa vặn thấy Sở Dục Trạch dẫn Lục công công đi tới chỗ này.

"Thiếp thân thỉnh an Điện hạ."

Sở Dục Trạch đỡ cánh tay nàng, trên mặt mang theo một mặt vui mừng: "Đứng lên đi, Thái tử phi không cần đa lễ."

Nhìn Thái tử khoe miệng tràn ý cười, Quách thị trong lòng sao không chua xót, cũng chỉ có thể cười, ôn nhu nói:

"Điện hạ cùng Thường muội muội trò chuyện, thiếp thân về trước."

Sở Dục Trạch gật gù đầu, lập tức đi vào bên trong.

Lúc này, Thường tuyền thị đã đi ra đón hân.

"Ti thiếp....." Không đợi Thường tuyền thị quỳ xuống, Sở Dục Trạch đã đỡ nàng đứng dậy.

Cung nữ hầu hạ trong phòng rất tinh ý lui xuống hết.

Khoe miệng Thường tuyền thị hơi nhếch lên, mỉm cười nói: "Thiếp thân ngày ngày khẩn cầu ông trời, hôm nay rốt cục cũng được toại nguyện."

Sở Dục Trạch cười cười, cũng không có nói gì.

Thường tuyền thị biết tính tình của hân, lập tức tiến đến ôm chặt cánh tay Sở Dục Trạch, làm nũng nói: "Ti thiếp mặc kệ, đêm nay điện hạ nhất định phải ở cùng ti thiếp. Bằng không, ti thiếp không chịu."

Sở Dục Trạch hơi cau mày, trong lòng hơi không thích lời nói của Thường thị.

Chẳng qua nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nàng, nói: "Ừ, vậy cô ở lại."

Sở Dục Trạch ở lại phòng của Thường tuyền thị. Ngày tiếp theo, không đợi Thường tuyền thị tỉnh lại đã rời đi.

Hắn không quen nhìn bộ dáng không đứng đắn của Thường thị, cả buổi tối đều ôm cánh tay hắn, chẳng lẽ nàng nghĩ, có đứa nhỏ của hắn, nàng có thể không hiểu quy củ sao?

Trước kia Sở Dục Trạch nghĩ, Thường tuyển thị bộ dạng không tồi, lại hiểu chuyện. Trải qua đêm nay, hiểu ra, trước kia là mình nhìn lầm rồi.

Nữ nhân không đứng đắn như vậy, tuyệt đối không phải người mình thích.

Thường tuyển thị căn bản không biết, trong một buổi tối ngắn ngủi, cái nhìn của Sở Dục Trạch với nàng đã thay đổi.

Thời điểm nàng tỉnh lại, nghe cung nữ hầu hạ nói Điện hạ sáng sớm thì rời đi, còn phân phó không cần đánh thức nàng, khiến nàng ngủ nhiều một chút.

Nghe lời này, Thường tuyển thị cười đặc biệt ngọt ngào.

Quả nhiên, mang thai không giống mấy chuyện kia.

Thời điểm điện hạ sủng ái nàng trước kia, cũng sẽ không săn sóc nàng như vậy.

Tay Thường tuyển thị đặt trên bụng khẽ vuốt ve, trên mặt không dấu được ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hứa Hẹn (1)

Editor: Kyz

Cuộc sống thường ngày vẫn như thế trôi qua, điều duy nhất khác biệt là, bởi vì Thường tuyển thị có thai, không khí Đông cung trở nên khác biệt.

Mọi ánh mắt đều chú ý đến bụng Thường tuyển thị, trong lòng suy đoán rốt cuộc là nữ hài hay là nam hài.

Nếu là nam hài, thân phận của Thường tuyển thị sau này quả là nước lên thì thuyền lên.

Ngay cả Quách thị, tuy thời điểm nàng nhìn Thường tuyển thị lời nói vẫn ôn nhu nhỏ nhẹ, nhưng đáy mắt bất an cùng vội vàng kia đã bán đứng nàng.

"Người đang có thai, so với người khác quan trọng hơn, sau này huyết yến ở Đông cung, sẽ đem hết cho người, bồi dưỡng đứa trẻ trong bụng thật tốt mới là quan trọng nhất."

Tần Xu ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy Quách thị tỏ ra rộng lượng hiền lương như vậy, thật sự thấy một mối thay nàng.

Có thể, làm chính thất phải như thế, không chỉ phải hầu hạ trượng phu cho tốt, còn phải chiều cố tốt thiếp thất cùng đứa con của trượng phu thật tốt.

Nghe Quách thị nói như vậy, Thường tuyển thị dĩ nhiên cực kỳ vui mừng.

Mấy năm nay, nàng và Quách thị ngầm tranh chấp, tuy rằng Quách thị là Thái tử phi, nhưng không có sủng ái, cho nên đôi khi nàng cũng không đặt Thái tử phi trong mắt.

Chẳng qua là mấy ngày này, nàng thất sủng, ngày càng chật vật, không thể không ở trước mặt Quách thị cúi đầu làm thiếp.

Cũng may, ông trời có mắt, khiến cho nàng có đứa con này, dù cho Quách thị nhìn nàng không quen mắt, cũng không thể làm hại nàng.

Không chỉ như vậy, còn phải chiều cố nàng thật tốt.

"Nương nương chăm sóc, tỉ thiếp thụ sủng nhược kinh. Quy củ trong cung, huyết yến này cũng không phải tỉ thiếp có thể hưởng dụng được." Lại càng không nói, là cho một mình nàng dùng.

Trước kia, thời điểm nàng được sủng ái, cũng chưa từng dùng qua huyết yến.

Huyết yến trong cung vốn là không nhiều lắm, Thái hậu, Hoàng hậu, Tương quý phi, còn có các phi tần được sủng ái khác, chia đến Đông cung, cũng chỉ có một mình Thái tử phi có tư cách dùng.

Các nàng phân vị thấp, dùng nói không được dùng, ngày thường cũng là hiếm thấy.

Nghe lời của Thường thị, Quách thị cười nói: "Đừng lo, con nối dòng của hoàng gia, từ trước đến nay vẫn là quan trọng nhất. Đừng nói là huyết yến, sau

này người muốn ăn cái gì, cứ nói phòng ăn làm, cũng đừng lo lắng quy củ trước sau, trước tiên phải bồi bổ cho người trước đã.

Quách thị nói xong, tầm mắt dừng lại trên người mọi người một chút, nói: "Ý của bản cung, chắc các người đều hiểu rõ."

"Dạ, tỳ thiếp nhất định nghe theo nương nương phân phó." Mọi người đứng dậy, cùng cúi đầu lên tiếng, trong lòng ghen tị lẫn hâm mộ, nhiều nhất vẫn là bất bình.

Dựa vào cái đồ tốt ở Đông cung đều cho một mình nàng dùng.

Nếu lấy thân phận của Vương Tài tử làm như vậy còn được, nhưng nàng chỉ là một Tuyên Thị, như vậy không phải quá cất nhắc rồi sao?

Tần Xu cùng các nàng cúi đầu, nhìn thấy Thường tuyên thị ngồi ở kia như trước vẫn cười, trong đầu âm thầm thay nàng thấp một cây nến.

Quách thị là người lợi hại như vậy, ung dung tự nhiên thay Thương tuyên thị tìm thêm biết bao địch nhân, khiến nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hứa Hẹn (2)

Editor: Gray (Kyz)

Thường tuyên thị ngày này sau nhất định được cất nhắc coi trọng, chỉ là không biết nàng có đủ phúc khí để hưởng hay là không.

"Ừ, đều ngồi đi, mấy chuyện khác bản cung cũng không nói nhiều, Điện hạ dưới gối không có con cái, Thái hậu và Hoàng hậu nương nương đều đã vô cùng sốt ruột. Các người đừng quá lo lắng đến sai lầm, làm ra loại chuyện gì không nên làm." Quách thị lạnh lùng nói.

"Nương nương nói phải." Mọi người lại cúi đầu thưa vâng, sau đó mới ngồi xuống.

Quách thị cuối cùng cũng nở nụ cười, quay lại nhìn Thường tuyên thị nói: "Dưỡng thai cho tốt, chỉ cần người sinh con trai cho Điện hạ, bản cung nhất định xin Hoàng hậu nương nương đồng ý cho người phân vị Tài tử."

Quách thị vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phân vị Tài tử, so với Thái tử phi chỉ thấp hơn một bậc. Theo quy củ trong cung, Tài tử bên người Thái tử chỉ có hai vị.

Nếu Thường tuyên thị thật sự trở thành Tài tử, sau này các nàng càng không có hi vọng.

Thường tuyên thị cũng ngăn cả người, nhanh chóng đứng dậy, thật sự không nói nên lời: "Nương nương...."

Nàng không thể tin được những điều nàng nghe là sự thật.

Thấy nàng như vậy, Quách thị cười cười, ý bảo nàng ngồi xuống.

"Người tiến cung đã nhiều năm, Điện hạ cũng sủng ái người, bản cung sớm đã có quyết định này. Chỉ là, chưa có mở miệng cầu xin Hoàng hậu nương nương. Hiện giờ người có có bầu, nếu thật có thể sinh con trai cho Điện hạ, vì Điện hạ phân ưu, bản cung tự nhiên thành toàn cho người." Quách thị cười đến ôn nhu, ánh mắt nhìn Thường tuyên thị càng chân thành.

Tần Xu ngồi đó, nghe giọng điệu ôn hòa của Quách thị, sống lưng tự nhiên lạnh toát.

Lần đầu tiên nàng thấy, Quách thị là người tâm kế như vậy.

Nói mấy chuyện chưa rõ, có thể khiến Thường tuyên thị trở thành cái gai trong mắt người khác, nhưng lại vẽ trước mặt Thường tuyên thị một cái bánh ngọt lớn như vậy.

Khiến cho Thường tuyên thị dù nghi ngờ, nhưng đứng trước hấp dẫn bậc này, không thể cự tuyệt.

Ánh mắt của Tần Xu dừng lại trên người Thường tuyên thị, quả nhiên thấy trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Nếu vừa nãy huyết yển chỉ là vật không đáng kể, thì nay phân vị đã khiến nàng thật sự vui mừng.

Tài tử sinh con trai cho Điện hạ, sau này, ở Đông cung chắc chắn không có ai dám coi thường.

Tần Xu không khỏi cảm thán tâm kế của Thái tử phi Quách thị, gia thế Quách thị không tính là hiển hách, dung mạo cũng không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, chắc chắn, thứ khiến nàng kiêu ngạo như vậy, chính là tâm kế và trí tuệ của nàng.

Tần Xu cảm thấy thật may mắn, bởi vì người Quách thị tính kế không phải nàng.

Bằng không, nàng chắc chắn "tử trận" trong giây lát.

Các nàng nói chuyện với Quách thị thêm một lát, mới lui ra.

Vì Thường tuyền thị có thai, Quách thị còn cố ý phân phó Tôn mama ra ngoài tặng quà, từng món, từng món đều khiến người khác ghen tỵ.

Thường tuyền thị đang mang hoàng tử, khiến cho nàng nghĩ. Dù Thái tử phi không phân phó, Tôn mama cũng phải tặng quà cho nàng.

Trong bụng nàng, chính là đứa con của Điện hạ.

Thường tuyền thị một vừa mỉm cười, vừa liếc mắt nhìn Vương tài tử đi phía trước mình.

Thốt lên một tiếng: "Tỷ tỷ."

Vương tài tử nghe thấy giọng nói, quay đầu lại, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ôn hòa đoan trang.

"Tiếp cận hiện giờ có thai, cả cả ngày ở trong phòng nhất định buồn chết, nếu tỷ tỷ không chê, sau này nhất định phải đến chỗ tỷ tỷ."

Có lời hứa hẹn của Thái tử phi, đột nhiên Thường tuyền thị hiểu ra, khoảng cách giữa nàng và Vương thị cũng không xa lắm.

Dù sao, sau này nàng đã định sẽ là Tài tử. Thậm chí, bên người còn có đứa nhỏ duy nhất của Điện hạ.

Có thể nói, thân thế của nàng so với Vương thị còn cao hơn một chút.

Thường tuyền thị cảm thấy, chỗ của Vương tài tử, cũng là lựa chọn không tồi. Mà Điều thực nữ và Tần thực nữ, tự nhiên không xứng nói chuyện với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hứa Hẹn (3)

Editor: Yên Nặc (Kyz)

Nghe nàng nói như vậy, trên mặt Vương tài tử lộ vẻ kinh ngạc, nàng thật không ngờ Thường tuyền thị lại nói như vậy.

Quả thực, nàng chưa từng gặp người nào mặt dày đến vậy.

Vương tài tử nghĩ, chỉ cười cười: "Muội muội muốn đến, ta mong còn không được, nhưng mà bây giờ muội muội thân mình bất tiện, không nên đi lại."

Vương tài tử còn chưa nói xong, Thường tuyền thị đã nói tiếp: "Chẳng lẽ tỷ tỷ coi thường muội muội, nếu là như vậy, muội muội không dám quấy rầy."

Khóe miệng Vương tài tử hơi co rút, ôn nhu nói: "Nói gì vậy, muội muội nếu muốn đến, bất cứ lúc nào cũng có thể đến."

Tần Xu đứng xa xa, nhìn thấy biểu tình muốn giận lại không thể giận của Vương tài tử, không nhịn cười được.

Thường thị này, cũng quá vội vàng rồi.

Chẳng qua bây giờ chỉ là một Tuyền thị, chẳng qua là trong bụng có thêm một cục thịt, tâm tư liền biến đổi.

Tần Xu biết, sớm muộn cũng có một ngày Thường thị hại chết chính cô ta.

Nghe được Vương tài tử nói vậy, Thường tuyền thị cũng không tiếp tục đứng ở đây nữa, dẫn cung nữ của mình bỏ đi.

Trầm mama đi theo sau Vương tài tử, không nhịn được nói: "Thường tuyền thị này cũng không xem lại thân phận của mình đi, mong chờ lại gần chủ tử, nương nhờ, nàng xứng sao!"

"Xứng hay không xứng không phải người hay ta nói được, là Điện hạ và Thái tử phi định đoạt."

Trầm mama lập tức nói: "Đây không phải chuyện tốt, Thường thị bây giờ đã không tự trọng như vậy, nếu sau này nàng thật sự ngồi ăn cùng chủ tử, càng không phải chuyện tốt."

Vương tài tử cười cười, không cho là đúng, nói: "Phải xem nàng có phúc khí đó không đã, thật sự có thể sinh con trai cho Điện hạ."

Sao nàng dám khẳng định, cục thịt trong bụng nàng, nhất định là con trai.

Nếu là con gái, chỉ e Điện hạ liếc mắt cũng không muốn.

Trầm mama còn chưa nói, Vương tài tử lại nói tiếp.

"Yên tâm, còn có bác ở đây, cả đời này nàng cũng chỉ có thể an phận thỏa đáng làm Tuyền thị của nàng." Hoặc là, ngay cả làm Tuyền thị cũng không được.

Vương tài tử cười cười, nữ nhân sinh con cả cho Điện hạ, không chỉ có Thái tử phi không để nàng sống, sợ là bác, cũng không yên tâm để nàng còn sống.

Nếu nàng còn sống, mình phải làm thế nào?

Chẳng lẽ, sau này Điện hạ đăng cơ, nàng phải đứng dưới một Tuyền thị?

Trầm mama cân nhắc lời này một chút, tự nhiên cũng hiểu được.

Đúng vậy, nếu Thường thị thực sự sinh con cả cho Điện hạ, người không chấp nhận nàng cũng không chỉ có một mình Thái tử phi.

Có Hoàng hậu ở đây, xử trí một Thường tuyền thị nhỏ nhỏ, chẳng qua chỉ là một câu nói thôi.

....

Tần Xu trở về từ chỗ Thái tử phi, ngồi ở trên tháp đọc vài cuốn sách, lại ăn chút điểm tâm, nô tài bên Thái tử đến đây truyền lời, nói một lát nữa Điện hạ tới đây dùng bữa.

Tần Xu nghe xong, khẽ cười cười, sai người thưởng cho hán chút bạc, sau đó phân phó Ngân Hạnh và Hồng Nhị chuẩn bị một chút.

Mấy ngày nay, Sở Dục Trạch vẫn lại đây dùng bữa, hoặc là ngủ lại, từ lâu nàng đã coi là thói quen.

Mặc kệ ai nói như thế nào, nàng là một Thục nữ, có thể được đến như vậy, cũng coi như là được sủng ái.

Những ngày như vậy, Tần Xu cảm thấy, cũng vừa lòng.

Tần Xu chỉ không ngờ, khi đến đây, Sở Dục Trạch còn đem theo vài đồ vật.

Nhìn bao trà Lư Sơn Vân Vụ * trước mặt, trên mặt Tần Xu lộ ra một vẻ ngọt ngào vô cùng.

Nàng nhớ rõ, nàng hình như đã nói nàng thích uống trà, nhưng không nghĩ được hán sẽ đặt ở trong lòng.

"Điện hạ sao vẫn nhớ rõ?"

*Lư Sơn Vân Vụ trà 庐山云雾茶 là một trong thập đại danh trà của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiểu Điêu (*) [1]

Editor: Kyz

(*) Mình có tra wiki và thấy "điều" có thể là điều hâu hoặc kên kên. Nhưng theo mình, ở ngữ cảnh này thì chắc "điều" là chim điều hâu.

Nàng nhớ, hình như có nói mình thích uống trà, nhưng thật sự không ngờ hán lại nhớ!

"Điện hạ sao vẫn nhớ rõ?" Tần Xu nghĩ trong lòng, vô thức nói ra.

Nghe Tần Xu nói như vậy, Sở Dục Trạch hơi sững sốt, nhìn nàng một cái, cười khẽ, không nói gì.

Thấy hần như vậy, Tần Xu không tiện hỏi lại, pha một chén trà hoa quả đưa cho Sở Dục Trạch.

"Tì thiếp để hạ nhân ướp chút hương vị quất da, Điện hạ nếm thử xem, mùi vị rất được."

Tần Xu biết Sở Dục Trạch cảm thấy rất hứng thú với trà hoa quả này, cho nên tự mình lén lút tìm hiểu thật nhiều bí pháp. Lúc này trời nóng, trong trà bỏ thêm quất da, uống vào còn có thêm hương vị tươi mát.

Sở Dục Trạch nghe Tần Xu nói xong, cầm lấy chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, gật gật đầu: "Không tồi, cô chỉ nghĩ là nàng thích uống trà, không nghĩ đến nàng lại là người am hiểu về trà."

Tần Xu nghe lời này, ngượng ngùng cười: "Điện hạ khen trật rồi, tì thiếp cũng chỉ là mới hiểu một chút, điện hạ bắt giắc tì thiếp hồ nháo thì tốt rồi."

Thật ra, Tần Xu sao có thể thông thạo về trà, nàng thích uống trà đơn giản là vì thích hương trà thanh đạm tươi mát, lại không ngọt đến khiến người ta chán ghét.

Về phần trà hoa quả này, cũng có căn nguyên từ kiếp trước.

Sở Dục Trạch nghe lời của nàng, bắt giắc bật cười. Nữ nhân này chính là trời sanh tính nhát gan, mỗi lần hần khen nàng, nàng đều thật cẩn thận không tiếp nhận.

Nếu đổi lại là người khác, chắc là đã rất vui vẻ tiếp nhận rồi.

Sở Dục Trạch lại uống mấy ngụm trà, mới thuận miệng hỏi: "Đã nhiều ngày, thân mình Thường thị còn tốt?"

Nghe ra ý tứ trong lời của hần, Tần Xu vội vàng trả lời: "Điện hạ yên tâm, sáng nay khi đi thỉnh an Thái tử phi nương nương, tì thiếp cũng thấy Thường tỷ tỷ, khí sắc của tỷ tỷ vô cùng tốt."

"Ừ." Sở Dục Trạch nghe xong, chỉ ừ một tiếng, cũng không nói tốt hay không tốt.

Tuy rằng hần coi trọng đứa nhỏ trong bụng Thường thị, nhưng không có nghĩa là cũng sẽ để tâm đến Thường thị này.

"Thái tử phi có nói gì không?" Trầm mặc trong chốc lát, Sở Dục Trạch đột nhiên hỏi.

Tần Xu nghĩ, do dự một chút, mới trả lời: "Nương nương nhận lời Thường tỷ tỷ nếu có thể sinh hạ đứa nhỏ cho Điện hạ, nương nương sẽ đi cầu Hoàng hậu nương nương cho tỷ tỷ phân vị Tài Tử."

Lời này Tần Xu nói rất cẩn thận, nàng không biết việc này Sở Dục Trạch đã biết hay là chưa.

Nếu đã biết, vì sao hần còn hỏi. Nếu như không biết, sao hôm nay lại cố tình tới đây hỏi nàng việc này.

Tần Xu nghĩ trong lòng, lén nhìn thoáng qua Sở Dục Trạch đang ngồi trên nhuyễn tháp, thấy sắc mặt hần bình tĩnh, không có một chút kinh ngạc nào, có lẽ hần đã sớm biết chuyện này, cho nên mới không giật mình.

Khóe miệng Sở Dục Trạch hơi cong lên, nhìn thoáng qua Tần Xu đang đứng: "Chuyện này, nàng thấy thế nào?"

"Tì thiếp. . . ." Tần Xu thật sự không ngờ, Sở Dục Trạch lại hỏi nàng như vậy, một Thục nữ nhỏ nhỏ như nàng, thấy thế nào cũng không quan trọng chứ.

Sở Dục Trạch nhận ra người Tần Xu hơi cứng lại, trên mặt cũng mang theo chút khẩn trương, trong đầu hiểu ra nàng đang sợ hãi.

Hần nhìn nàng một cái, trên mặt mang theo vài phần ý cười: "Nói đi, nói sai rồi cô cũng sẽ không trách tội nàng."

Tần Xu oán thầm trong lòng, loại vấn đề này, thấy thế nào, chẳng lẽ còn có đúng với sai sao?

Tần Xu cúi đầu, suy nghĩ một lát, mới nói khẽ: "Nếu Thường tỷ tỷ có thể sinh con trai cho Điện hạ, đó chính là phúc khí của tỷ tỷ, phân vị Tài tử, có lẽ tỷ tỷ sẽ đảm nhận tốt được."

Sở Dục Trạch cười cười, hơi không vừa lòng nói: "Cô lại không biết, nàng cũng học được mấy lời dễ nghe này khi nào đấy."

Nghe ra sự không thích trong giọng nói của hần, Tần Xu lập tức quỳ xuống. Ai, sao nam nhân này có thể như vậy, nàng không nói dễ nghe, chẳng lẽ nói thật ra vợ lớn nhà người muốn hại tiểu lão bà của người sao?

Tần Xu nhận ra, nam nhân trước mắt nàng đây càng ngày càng khó hầu hạ.

Đáng thương thay, nàng vốn không thể tức giận, nói một câu, lão nương ta không hầu hạ.

Tần Xu quỳ, lại cúi đầu, nhìn xuống đất, trên mặt mang theo vài phần bất an cùng khản trương.

Tần Xu cứ nghĩ rằng, nàng tỏ ra yếu kém như vậy, Sở Dục Trạch chắc sẽ không làm khó nàng đâu. Làm sao biết được, nàng vừa mới nghĩ, trên đỉnh đầu lập tức truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Nói đi, trong lòng nghĩ cái gì đều nói đi, nhưng, đừng nói dối, nếu không cô sẽ rất tức giận."

Nghe Sở Dục Trạch nói như vậy, Tần Xu đúng là không muốn sống nữa. Nam nhân này có phải chuyên môn tới đây để điều tra hay không, sao nàng lại không biết, hẳn là con giun trong bụng nàng, nàng nghĩ cái gì hẳn đều có thể biết.

Tần Xu do dự một chút rồi mới ngẩng đầu lên.

Không đợi nàng mở miệng, chợt nghe Sở Dục Trạch hỏi: "Nàng có muốn Thường thị sinh hạ đứa con cả của cô không?"

Nghe hắn nói vậy, Tần Xu ngẩn người một lát, mới trả lời: "Điện hạ mình giám, tì thiếp đương nhiên muốn."

Có lẽ, nàng là người duy nhất trong Đông cung hy vọng Thường thị sinh hạ đứa nhỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu Điều (2)

Editor: Kyz

Mấy ngày nay, Sở Dục Trạch đúng là rất sủng ái nàng, thường xuyên tới đây, buổi tối, lúc lẫn qua lẫn lại còn rất lâu. Cứ như vậy, sớm muộn gì nàng cũng có thai.

Đến lúc đó, nếu đã có Thường thị sinh con cả trước, nàng chẳng sợ sinh con trai, ghen tị và chú ý chắc chắn không bằng Thường thị.

Tần Xu biết, ý nghĩ như vậy rất ích kỷ, nhưng sao bây giờ, nếu nàng sinh ra đứa con cả của Sở Dục Trạch, hiện tại tất cả nguy hiểm Thường thị gặp phải, chắc chắn sẽ đến nàng đối mặt.

Tần Xu hiểu, chính mình không thể ứng phó Thái tử phi Quách thị kia, còn Hoàng hậu, còn nhiều nữ nhân trong Đông cung như vậy nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, lúc nói ra lời này trông nàng vô cùng thành khẩn, không hề nói cho có lệ hay giả tạo.

Ánh mắt Sở Dục Trạch, đành phải rơi xuống bản thân, mặt không chút thay đổi nói: "Đứng lên đi."

Tần Xu nghe thế, cuối cùng thở phào một hơi.

Đứng dậy, chợt nghe Sở Dục Trạch nói thêm một câu: "Trà hoa quả này không tì, nàng chuẩn bị một chút, lát nữa để Lục Thành đem theo."

Tần Xu, ==

Điện hạ, thật sự không phải người đang đùa giỡn với ta?

Nàng không nhịn nổi nhất, chính là Sở Dục Trạch một khắc trước còn cười đến là dịu dàng, ngay sau đó lập tức khiến người ta đoán không được, sau đó lúc nàng đang lo lắng đề phòng, lại xoay chuyển đề tài, giống như từ này đến giờ hắn không hề để ý chuyện này.

Tần Xu thở dài một hơi trong lòng, nàng chắc chắn nếu sau này vẫn như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng tâm thần phân liệt.

Tần Xu nghĩ trong lòng, mềm mỏng đáp: "Vâng, bây giờ tì thiếp đi chuẩn bị."

Nàng thực sự không muốn, ở chung với nam nhân này thêm một khắc đồng hồ nào nữa, xem như nàng mới phát hiện ra, tính tình Sở Dục Trạch như vậy, tuyệt đối có thể bức tử nàng trong một khắc.

Tần Xu đi từ phòng trong ra, Ngân Hạnh thấy vẻ mặt nàng hiện rõ bốn từ "trăm mối ngổn ngang", vội vàng hỏi: "Chủ tử, ngài làm sao vậy?"

Tần Xu cười cười: "Không có gì, đi bao nhiêu bao trà hoa quả, giao cho Lục công công."

Nghe lời của Tần Xu, Hồng Nhị liền vui sướng nói: "Vẫn là chủ tử lợi hại, điện hạ lại thích uống trà do ngài chuẩn bị."

Lục công công là thái giám tổng quản bên người Điện hạ, cảm cho hấn, tự nhiên là ý tứ của Điện hạ.

Nhìn thấy vui mừng không che giấu được trong mắt Hồng Nhị, Tần Xu lại thở dài một hơi trong lòng.

Được rồi, các nàng mấy nha đầu này, sao có thể biết được sau lưng Sở Dục Trạch giầy vò nàng như thế nào.

Điều các nàng thấy, chính là nàng càng ngày càng được sủng ái, Thái tử điện hạ cũng càng ngày càng để ý nàng. Đến cả trà cũng phải chuẩn bị riêng.

Chỉ Tần Xu hiểu ngày hôm đó khô không thể nói ra.

Khi Tần Xu trở lại thư phòng, Sở Dục Trạch đang ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, là sách ngày thường nàng đọc để giết thời gian, trước đó vài ngày, quách thị lại phái người tặng thêm vài cuốn. Có lẽ là biết được mỗi ngày nàng đều ở trong phòng, lo nàng khó chịu.

Quyển sách này là tiểu thuyết thoại bản, bên trong nói về chuyện của tiểu thư thế gia vọng tộc và tú tài.

Mở đầu cũ rích, kết thúc cũ rích, thật sự là không có điểm nào hấp dẫn người đọc.

Chẳng qua, đọc để giết thời gian cũng không tồi. Thật ra, Tần Xu muốn biết tiểu thư khuê các rốt cuộc lòng ngóng vọng về đến mức nào.

Được rồi, nàng thừa nhận nàng hơi xem nhẹ tố chất của nữ nhân thời này.

Hiển nhiên Sở Dục Trạch không có gì hứng thú với sách này, chỉ nhìn vài tờ, lập tức quăng đi.

"Sách lung tung, sau này cũng đừng xem nữa."

Tần Xu nhìn hấn một cái, dịu dàng nói: "Ti thiếp cũng thấy không tốt, chẳng qua cũng giết thời gian đủ rồi."

Nghe Tần Xu nói vậy, Sở Dục Trạch cũng không tức giận, cười nói: "Ngày thường nàng đều làm gì để giết thời gian?"

Tần Xu vội trả lời: "Ti thiếp xem sách, phao trà, có khi chơi cờ."

Nói xong lời cuối cùng, Tần Xu hơi xấu hổ.

Nam nhân thời này, thật sự rất đơn điệu, chủ yếu là cuộc sống nữ nhân thời này không thể nào phong phú hơn được.

Không thể đi ra ngoài, ở trong phòng càng không có gì để làm.

Nhìn vẻ ngoài đáng thương của Tần Xu, Sở Dục Trạch cười cười, kêu Lục Thành đang chờ bên ngoài đi vào, phân phó.

Trong mắt Lục Thành hiện lên một mảng kinh ngạc, chẳng qua sau đó liền che giấu rất nhanh, liếc mắt nhìn Tần Xu một cái, xoay người lui ra ngoài.

Tần Xu không biết Sở Dục Trạch muốn làm gì, chỉ thấy Lục Thành mang một cái lồng sắt tinh xảo đi vào, trong lồng sắt có một con vật nhỏ xù lông màu trắng bạc.

Ánh mắt Tần Xu lập tức sáng lên.

Phàm là nữ nhân, sao không thích động vật nhỏ cho được, mềm mềm nhỏ nhỏ, khiến trái tim các nàng rung lên.

Tần Xu đứng trước lồng sắt, mới phát hiện bên trong lồng là một con điều nhỏ màu trắng bạc, chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, xù lông, lúc này đang ngủ.

Tần Xu vươn tay, sờ sờ tiểu điều trong lồng sắt, mềm mềm, lòng bàn tay nàng cũng trở lên ấm áp.

Tiểu điều đáng yêu như vậy, dĩ nhiên là Sở Dục Trạch đưa đến cho nàng.

Ý tưởng này mới thoáng hiện ra, Tần Xu lập tức phát hiện hình như mình bỏ quên kim chủ ở sau đầu.

"Đa tạ điện hạ." Trên mặt Tần Xu mang theo ý cười, ôn nhu tạ ơn.

"Không cần." Sở Dục Trạch ngồi trên nhuyễn tháp, nghiêm trang nói hai từ.

Phút chốc Tần Xu hiểu ra, luận khôi sát phong cảnh (*), thật sự là không ai có thể so sánh được với Thái tử điện hạ của chúng ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phạt Bổng

Sở Dục Trạch dùng com ở chỗ nàng xong, thì rời đi.

Tần Xu có được tiểu điều, tâm tình không tệ, cả ngày trên mặt đều có ý cười, trêu đùa với tiểu điều trong ngực.

Ngân Hạnh thấy nàng như vậy, chỉ cười cười, cũng không khuyên can. Chủ tử nhà mình trước kia luôn trầm lặng, cũng không thích nói chuyện, Điện hạ tặng tiểu điều này, quả nhiên là tặng đúng rồi.

"Mang một chén nước tới đây." Tần Xu thấy tiểu điều liếm môi, nghĩ nó khát nước, vội phân phó Ngân Hạnh.

Ngân Hạnh gật đầu, trong lòng cũng rất yêu thích tiểu điều này, vội mang một chén nước tới.

"Tới rồi, ngoan, uống nước đi." Tần Xu sờ sờ đầu nó, để bát nước gần miệng của nó.

Tiểu điều chít chít một tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Xu một cái, vươn một móng vuốt dò xét trên tay Tần Xu, sau đó, rút trở về rất nhanh, trộm nhìn Tần Xu.

Thấy nó lén lút, Tần Xu hiểu ra tiểu điều này đúng là lưu manh tới cực điểm rồi.

"Ng ngoan, lại đây uống nước."

Đối với động vật nhỏ đáng yêu như vậy, nữ nhân đều không có sức chống đỡ, thấy tiểu điều nhìn nàng dè phòng, Tần Xu không nhịn được tới gần nó, hôn lên thân mình.

Vừa tới gần, lập tức ngửi được một mùi hương quen thuộc.

Hình như tiểu điều thấy được kinh ngạc trong mắt nàng, đặc ý rũ mình.

Sau đó, một mùi hương quen thuộc truyền vào trong mũi.

Chít chít..... Chít chít.....

Tần Xu nhận ra, trong mắt tiểu điều này còn mang theo vài phần đắc ý.

"Đây rốt cuộc là cái giống gì, thông thái như vậy." Tần Xu nghĩ, chẳng qua ngẫm lại, đồ vật trong tay Sở Dục Trạch, tự nhiên rất tốt.

Tần Xu nghe tiếng kêu chít chít của tiểu điều, sờ sờ đầu nó, hỏi: "Có uống hay không, không uống ta sẽ đem đi đổ."

Tần Xu nói xong, làm bộ cầm chén nước đi, tiểu điều trong lòng lập tức lại gần, miệng chít chít vài tiếng, đôi mắt to đáng thương nhìn nàng.

Rõ ràng là một con điều mới sinh ra chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, Tần Xu lại có linh cảm sau này sẽ bị nó gắt gao trêu chọc.

Tiểu điều tiến đến trước cái chén, đầu tiên là cúi đầu ngửi, lúc sau mới vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Sau đó, vừa lòng thét lên một tiếng.

Rất nhanh, chén nước chỉ còn thấy đáy. Tiểu điều uống xong, lắc đầu chặc lưỡi, hài lòng chít chít hai tiếng.

Thấy nó như vậy, trong đầu Tần Xu chỉ có một suy nghĩ, tiểu điều này, thật sự không phải là người biến thành chứ?!

Suy nghĩ này chỉ vừa xuất hiện, đã bị Tần Xu ép xuống, loại chuyện này sao có thể.

Tiểu điều này, hẳn là có linh tính, trên đời này, luôn có rất nhiều động vật có linh tính như vậy đấy.

Nhưng mà, tiểu điều có linh tính như này, đúng là lần đầu Tần Xu thấy.

Tiểu điều này còn quá nhỏ, nên Tần Xu phân phó Ngân Hạnh chuẩn bị một cái ổ nhỏ, là một cái lồng nhỏ làm từ gỗ, bên trong lót tơ lụa thật dày, bày hai cái bát, một cái dùng để đựng nước, một cái đựng com.

Có ổ nhỏ, xem như tiểu điều ăn cư ở chỗ Tần Xu.

Đến tối, Sở Dục Trạch tới đây, thấy cái ổ nhỏ, cười ý vị thâm trường (1) cười đến mức Tần Cùng mất tự nhiên.

(1) Ý vị thâm trường: hứng thú, thú vị.

Có phải nâng sai người chuẩn bị ổ nhỏ này rất đơn sơ hay không?

Nhưng thân phận cùng năng lực của nàng có hạn, chỉ có thể chuẩn bị đến vậy, chung quy cũng không thể đưa châu ngọc với gấm vân cho nó.

Mấy thứ kia, đến nàng còn chưa có đâu.

"Không tồi." Sở Dục Trạch nhìn ổ nhỏ trong góc, nói một câu, liền đi về phía nhuyển tháp.

Tần Xu đi theo phía sau hắn, không rõ đây có phải khích lệ hay không.

Thời gian còn sớm, tiểu điều còn chưa ngủ, vẫn đang tác oai tác quái trong ổ. Tần Xứ sai người làm một quả bóng vải nhiều màu, để cho nó vui đùa với bản thân.

Sở Dục Trạch ngồi trên nhuyển tháp, vô cùng kiên nhẫn chơi đùa với tiểu điều, cầm lấy bóng vải, ném tới trước mặt tiểu điều, sau đó khi nó sắp bắt được thì đoạt lấy.

Tiểu điều bị trêu chọc trở nên nóng nảy, chít chít hai tiếng, rất là bất mãn nhảy lên.

Tần Xu đứng xa xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Sở Dục Trạch, nam nhân trước mắt nhất định không phải nam nhân nàng biết trước kia.

Chít chít.....

Tiểu điều bị Sở Dục Trạch lừa một hồi, giương đôi mắt to ngập nước lên, đáng thương nhìn hắn.

Tần Xu chưa từng thấy tiểu điều ủy khuất, bước đến cười nói: "Nó đáng thương như vậy, Điện hạ đừng trêu nó."

Nói xong lời này, Tần Xu mới nhận ra đầu óc mình chắc chắn là hỏng rồi.

Sao nàng có thể nói với Sở Dục Trạch những lời như vậy.

May mắn là Sở Dục Trạch không tức giận, chỉ cười cười, sau đó nhìn nàng một cái: "Nàng đúng là rất thích động vật nhỏ này."

Thấy hắn không tức giận, Tần Xu chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: "Sao điện hạ có được tiểu điều này, thật có linh tính."

Có thể là tiểu điều biết nàng giúp nó, lại gần cọ bộ lông của nó vào lòng bàn tay nàng, vừa ngứa vừa ấm áp.

"Là cô săn được ở Tây uyển." Sở Dục Trạch vỗ đầu tiểu điều, thuận miệng nói.

Tần Xu "Vâng" một tiếng, không có tiếp tục hỏi.

Sở Dục Trạch cũng nói tiếp: "Nếu nàng thấy buồn, thì nuôi nó cho tốt đi."

Tần Xu gật gật đầu, không cần hắn nói, nàng cũng sẽ nuôi thật tốt.

Sắc trời dần dần tối, tần xu phân phó Hồng Nhị đi phòng ăn chuẩn bị bữa tối, lại sai Ngân Hạnh đi phòng bếp nhỏ chuẩn bị hai loại điểm tâm, một đĩa bánh bột lọc phù dung, một đĩa bánh đậu xanh. Tần Xu thấy, hình như Sở Dục Trạch rất thích ăn hai loại điểm tâm này.

Qua một lúc lâu, Hồng Nhị mới trở về, khoe mắt hồng hồng giống như phải chịu ủy khuất.

Tần Xu hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn trộm Sở Dục Trạch một cái, thấy hắn không chú ý mới đi tới cửa, thấp giọng hỏi nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Sở Dục Trạch đang ở trong phòng, Hồng Nhị ép giọng xuống: "Chủ tử, lúc nô tỳ đi, bà tử ở phòng ăn nói phải tăng cường đồ ăn cho Thường tuyền thị, nói không có thời gian."

"Người chưa nói Điện hạ ở đây?"

"Nô tỳ có nói, nhưng các nàng không tin, nói vừa rồi cung nữ của Thường tuyền thị tới đó, nói Điện hạ sẽ tới chỗ các nàng, sai người chuẩn bị thêm nhiều đồ ăn." Hồng Nhị nói xong, giọng nói càng bất bình.

Tần Xu liếc mắt nhìn cặp lông trong tay nàng, thấp giọng nói: "Vậy người đang cầm thứ gì?"

"Nô tỳ nói một hồi, các nàng mới đưa cho nô tỳ mấy đồ ăn chay, thứ này, sao có thể đưa cho Điện hạ dùng?"

Tần Xu nghe nàng nói, không khỏi nhíu mày. Thường thị này, cũng quá ngang ngược rồi.

Không đợi Tần Xu mở miệng, liền có một cung nữ hoảng hốt chạy đến, Tần Xu nhận ra nàng, là cung nữ thân cận bên người Thường tuyền thị.

Cung nữ kia thấy Tần Xu, lễ phép nhún người: "Tần chủ tử, Điện hạ ở bên trong sao ạ?"

Tần Xu hơi gật đầu, dường như hơi dăm chiêu nhìn nàng.

Nhận ra ánh mắt của nàng, cung nữ kia hơi co người lại, lên tiếng: "Tần chủ tử, chủ tử của nô tỳ đau bụng, sai nô tỳ tới tìm Điện hạ."

Tần Xu chưa nói, chợt nghe giọng nói của Sở Dục Trạch truyền đến.

"Xảy ra chuyện gì?"

Cung nữ kia nghe vậy, liếc Tần Xu, bước vào trong phòng, kích động nói: "Điện hạ, không ổn, chủ tử của nô tỳ đang rất đau bụng."

Sở Dục Trạch nghe xong, giật mình: "Hay lắm, sao lại đau bụng?"

"Điện hạ thứ tội, chủ tử nói phải chờ Điện hạ tới đây, liền đứng chờ trước cửa sổ hóng chút gió, thân mình liền không thoải mái." Nghe Sở Dục Trạch nói, cung nữ kia hơi ưỡn khuất đáp.

Tần Xu và Ngân Hạnh cùng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên một vẻ "quả như vậy".

Chiều tối như vậy Thường thị lại có thể dùng, bản thân có thai lại đứng trước cửa sổ hóng gió, nói lời này, sẽ có ai tin chứ? Tám phần, là muốn dùng việc này làm cái cớ để Sở Dục Trạch tới chỗ nàng.

Tần Xu nghĩ, không tránh được, nghiêng đầu nhìn Sở Dục Trạch.

Chỉ thấy hắn nghiêm mặt, nhìn cung nữ kia, nói: "Không thoải mái thì truyền thái y đi."

"Điện hạ..." Hình như cung nữ kia không nghĩ Sở Dục Trạch sẽ có thái độ như vậy, nàng vốn tưởng rằng, Điện hạ sẽ vội vàng đi theo nàng.

Dù sao, trong bụng chủ tử còn có cốt nhục của Điện hạ.

Sở Dục Trạch không nhìn nàng ta thêm lần nào nữa, cúi xuống sờ bộ lông của tiểu điều, trầm giọng nói: "Đi xuống đi."

Giọng của cung nữ kia hơi run rẩy: "Điện... Điện hạ..."

Cứ trở về như vậy, chủ tử không lột da của nàng mới là lạ.

"Cô đói bụng, dâng thiện đi." Lời này, là nói với Tần Xu.

Nghe lời này, Tần Xu hơi khó xử nhìn hắn.

Hai đĩa thức ăn chay, còn có hai đĩa điểm tâm.

Mấy thứ này, nàng nào dám để Sở Dục Trạch dùng.

Không nghe Tần Xu đáp lại, Sở Dục Trạch nhú nhú mày, ngẩng đầu lên.

"Còn không mau đi."

Tần Xu khó xử đứng im, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Thấy nàng như vậy, thần sắc Sở Dục Trạch trở nên âm trầm.

Tần Xu kêu khổ trong lòng, chân cũng không bước thêm một bước.

Hình như Sở Dục Trạch nhận ra có gì không đúng, đứng dậy, đi đến trước bàn, mở cặp lồng, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, vung tay hất đổ cặp lồng.

Tần Xu thấy động tác của hắn, lập tức quỳ xuống.

"Điện hạ thứ tội, đều là tì thiếp không tốt."

Thấy cảnh này, cung nữ kia dĩ nhiên đoán được đã xảy ra chuyện gì, chân run run, lập tức cả người ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, một câu cũng nói không ra.

Sở Dục Trạch cười lạnh: "Nói cho cô nghe một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

"Điện hạ thứ tội, nô tỳ theo lời chủ tử phân phó đến phòng ăn, nhưng quản sự của phòng ăn nói không có thời gian rảnh rồi làm, còn bận làm mơ khô cho Thường chủ tử. Nô tỳ nói Điện hạ ở đây, nhưng bọn họ cũng không tin, nói cung nữ bên người Thường chủ tử vừa tới đây, nói buổi tối Điện hạ sẽ tới chỗ Thường chủ tử, sai người chuẩn bị thêm nhiều đồ ăn."

Hồng Nhị thông minh, lúc nói chuyện, giọng nói mang theo vài phần ủy khuất, không có một chút bất bình lẫn uất hận.

"Người đâu!" Sở Dục Trạch lạnh lùng cười, giương giọng nói.

Rất nhanh, Lục Thành bên ngoài điện đi vào.

"Điện hạ." Thấy người đang quỳ trong phòng, còn có một đồng đồ ăn hỗn độn, ánh mắt Lục Thành hơi hơi căng thẳng.

"Trọng tể quân sự của phòng ăn, Thái tử phi sơ xuất, phạt bổng nửa năm!"

Nghe lời này của Sở Dục Trạch, Tần Xu không tự chủ rút cổ lại, việc này có quan hệ gì với Thái tử phi.

Phạt Thái tử phi, chẳng lẽ Sở Dục Trạch không sợ Thái tử phi ghi hận chuyện này lên Thường thị?

Dù sao, việc này là do Thường thị làm.

(*) Mình xin lỗi vì đã dịch nhầm từ "điều" ở chương trước. Tại mình chỉ tra wiki nên nghĩ điều sẽ là một loài chim. Hôm nay edit chương này thấy có các từ "miệng", "chít chít" nên mình tra lại từ điển Hán Nôm và thấy điều thực chất là thú. Từ điển Thiều Chửu viết về "điều":

① Một loài chuột to như con rai cá, đuôi to lông rậm dài hơn một tấc, sắc vàng và đen, sinh ở xứ rét, da nó làm áo mặc rất ấm, nên rất quý báu. Lối phục sức nhà Hán, mũ của quan Thị-trung thường-thị đều cắm đuôi con điều, đức con ve vàng đeo vào cho đẹp, vì thế gọi các kẻ quyền quý là nhị điều 珥貂, hoạn quan gọi là điều đang 貂璫.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thỉnh Tội

Editor: Kyz

Lục Thành nghe mệnh lệnh của Điện hạ nhà mình, trong mắt hiện lên một mặt kinh ngạc, nhưng cũng chỉ vâng một tiếng.

Tần Xu ngẩng đầu lên, không thấy ánh mắt Sở Dục Trạch nhìn về phía này, nhớ tới dáng vẻ tức giận vừa nãy của hắn, không khỏi cúi đầu.

Quả nhiên, mặc dù là Thái tử không được coi trọng, lúc nóng giận cũng không phải ai cũng đối phó được. Một câu vô cùng đơn giản, lập tức lấy đi một tính mạng.

"Đứng lên đi." Sở Dục Trạch đi đến trước mặt nàng, vươn tay ra, giọng nói minh mẫn truyền đến tai nàng.

Thấy động tác của hắn, ánh mắt Tần Xu lộ ra một mặt khiếp sợ, do dự một chút, sau mới chậm rãi vươn tay lên, đặt bàn tay vào trong tay hắn.

Tay hắn rất lớn, mang theo chút cảm giác mát, dĩ nhiên Tần Xu thấy rất thoải mái.

"Không phải nàng sai, sau này cũng đừng tùy tiện quỳ."

Tần Xu đột nhiên mở to mắt, căn bản không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy.

Quả thực việc này không phải nàng sai, nhưng lúc hắn tức giận đập đồ đạc, cung quy nàng cũng không thể chỉ đứng đó nhìn.

Trong tiềm thức, có lẽ nàng vẫn sợ hắn.

"Cô thực sự đáng sợ như vậy?" Sở Dục Trạch nhìn nét mặt của nàng, nhếch môi, mở miệng hỏi.

Tần Xu nhìn sắc mặt hắn đã dịu đi rất nhiều, giọng nói cũng không mang theo tức giận, lúc này mới nuốt nước bọt, cười nói: "Điện hạ uy nghiêm, sao tì thấp lại không sợ?"

Bỗng dưng Sở Dục Trạch nắm chặt tay nàng, tầm mắt dừng trên người nàng, nhìn đến Tần Xu hơi căng thẳng, muốn cử động cũng không được.

Ý cười nơi khóe miệng Sở Dục Trạch càng thêm đậm, nhìn nàng cười hứng thú, lời kéo nàng đến nhuyễn thấp.

Nhận thấy được ánh mắt kinh ngạc truyền từ bốn phía đến, về mặt Tần Xu hơi mất tự nhiên, nghĩ thầm, sao nam nhân này lại như vậy, vừa mới bốc hỏa một trận, trong nháy mắt liền âm thầm thay đổi.

Chẳng qua, Tần Xu hiểu hấn không tức giận, bằng không, nàng phải tìm cách để hấn vui vẻ lại.

Nhưng trong lòng nàng hiểu được, nếu nam nhân này chán ghét mình, nàng có tìm cách nào cũng là uống phí công sức.

Cho nên, Tần Xu biết, nam nhân trước mắt này vô cùng tinh tường, lại vô cùng biết kiềm chế.

Tần Xu thấy Sở Dục Trạch ngồi trên nhuyễn tháp, vội mở miệng nói: "Điện hạ có muốn uống chút trà không?"

Sở Dục Trạch nhìn nàng một cái, không lắc đầu, Tần Xu lập tức đi xuống chuẩn bị.

Rất nhanh, mang lên một chén trà hoa quả.

Có lẽ trà này rất hợp khẩu vị, khí thế uy nghiêm xung quanh Sở Dục Trạch bớt đi một chút, uống mấy ngụm trà, liếc mắt nhìn cung nữ đang quỳ gối.

"Trở về đi, hầu hạ chủ tử nhà ngươi cho tốt."

Nàng cung nữ kia sớm đã bị dọa cho tái mặt, sợ Điện hạ tiếp tục truy cứu, ngay cả nàng cũng mất mạng. Lúc này nghe Sở Dục Trạch nói thế, sao dám nhiều lời, chỉ dập đầu, khi đứng dậy thì nhanh chóng đi ra ngoài.

Đợi sau khi rời khỏi đây, mới lo lắng xem nên giải thích với chủ tử nhà mình ra sao.

Tần Xu nhìn nàng bối rối rời đi, hơi hơi lắc đầu, thờ dài một hơi trong lòng.

Muru kẻ nữ nhân chẳng qua cũng chỉ đến bậc này, thực ra, điều quan trọng chính là tâm tư của nam nhân.

Nếu nam nhân đặt tâm tư ở chỗ người, tin tưởng điều người nói là thật, mọi chuyện mới có thể tiếp tục diễn biến.

Hiển nhiên, Sở Dục Trạch không có đủ kiên nhẫn với Thường tuyển thị, thật không giống như trong lời đồn, trước kia hấn sủng ái nàng bao nhiêu.

Bằng không, hôm nay sẽ không tức giận như vậy.

Lục Thành rời đi không lâu, nhanh chóng trở lại, phía sau còn có mấy thái giám đi theo, trong tay bưng cặp lồng, một đám người sắc mặt trắng bệch, lúc đi vào, thân mình đều run rẩy không thể khống chế.

Không cần phải nói, cũng biết là vừa nhìn thấy trận đồ máu kia.

Sở Dục Trạch thấy bọn họ, buông chén trà trong tay xuống, không nói gì.

"Điện hạ nói dối bụng, nô tài sai phòng ăn chuẩn bị chút đồ ăn." Lục Thành bước lên vài bước, khom lưng nói.

Sở Dục Trạch "Ừ" một tiếng, thái giám lập tức bước lên dọn một bàn đồ ăn, một bàn đầy ắp đồ ăn, lấy phẩm cấp của Tần Xu, hấn là không thể có.

Nhìn thấy một bàn đồ ăn này, ác cảm đối với người của phòng ăn trong đầu Tần Xu bớt đi vài phần, trong tình cảnh này, làm ra một bàn đồ ăn như thế nào.

Nô tài, chỉ cần làm việc không tốt một chút, không cẩn thận một chút đã đánh mất tính mạng.

"Điện hạ, không còn sớm, dùng bữa thôi." Tần Xu lên tiếng nhắc nhở.

Tần Xu nói vậy, Sở Dục Trạch mới đứng dậy, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Lục Thành dùng ánh mắt ngăm bảo nô tài đang quỳ đi ra ngoài, xem như là lượm được mạng mang về.

Trên dưới Đông cung đều biết, Điện hạ rất ít khi phát hỏa, nhưng không có nghĩa là, Điện hạ sẽ không tức giận. Một khi tức giận, nhất định phải có kẻ vong mạng. Lần này, chính là rơi xuống phòng ăn bọn họ.

Xét đến cùng, đều là Thường tuyển thị kia gây chuyện.

Tần Xu ngồi trước bàn, nâng tay gấp một miếng măng đặt vào trong bát Sở Dục Trạch.

"Điện hạ, dùng chút măng non đi."

Trời nóng, lại vừa phát hỏa, dĩ nhiên không có ai lại đi ăn đồ dầu mỡ.

Sở Dục Trạch nhìn đĩa măng, cười cười.

Sau đó, cũng gấp một miếng măng vào bát Tần Xu.

"Xu nhi cũng ăn một chút đi." Không chỉ Tần Xu, ngay cả Ngân Hạnh và Hồng Nhị đang đứng hầu hạ gần đó cũng mở to mắt.

Không phải vì cử chỉ gấp đồ ăn kia, mà là vì hai chữ "Xu nhi" này.

Khi nào thì, Điện hạ có quan hệ tốt với chủ tử nhà mình thế.

Tần Xu cả kinh, hơi hé miệng, quá nửa ngày mới hồi phục tâm trạng.

Xu nhân, Xu nhân, mấy năm nay, còn chưa có ai gọi nàng như vậy.

Tần Xu quay sang nhìn Sở Dục Trạch, hình như đối phương cho rằng chưa xảy ra chuyện gì, động tác tao nhã ăn đồ ăn trong bát.

Bữa cơm này, Tần Xu ăn thật không yên lòng, sau khi ăn xong, lại uống một chén nước ô mai.

Lúc sau hai người rửa mặt ngâm mình, nằm lên giường.

Không biết bởi vì trong lòng còn tức giận hay do nguyên do khác, Sở Dục Trạch lần này dày vò nàng đúng là đặc biệt kịch liệt. Tần Xu thật không dám chắc, cứ lần qua lần lại như vậy, bản thân có còn hơi sống nữa không.

Nhưng sự thật nói lên rằng, loại chuyện này, người phải chịu đựng rất là gian khổ, đến sau cùng, Tần Xu mệt đến chẳng thể nhấc nổi ngón tay. Chỉ nhắm mắt lại, tùy hỷ lần qua lần lại.

"Nhìn cô!" Nghe giọng nói quen thuộc bên tai, Tần Xu theo thói quen trừng mắt, nhưng chẳng còn sức mà nhấc mí mắt.

Bên này Tần Xu lăn lộn quá nửa đêm, bên đó chỗ Thái tử phi, sau khi Lục Thành tới, không khí ngưng trệ.

Phật bóng nửa năm, xử phạt không tính là nặng, nhưng mà đánh vào thể diện của Thái tử phi nàng.

Tôn ma ma trở về từ bên ngoài, trên mặt mang theo một mặt ngưng trọng.

"Thế nào, nghe ngóng được gì không?"

Đang tốt đẹp, sao Điện hạ lại tức giận, nói phòng ăn xảy ra chuyện, rõ ràng rất kỳ quái.

Trầm ma ma đi tới, cúi đầu trả lời: "Nương nương, sự tình là như vậy..."

Nghe Trầm ma ma nói xong, Thái tử phi ném mạnh chén trà trên bàn xuống đất, giọng nói cực kỳ tức giận: "Thường thị!"

Thấy nương nương nhà mình tức giận, Trầm ma ma cũng không dám nói nữa.

Gặp chuyện như vậy, có ai không tức giận. Rõ ràng là Thường thị ngầm giờ trò, muốn tranh sủng, thế nhưng Điện hạ lại trách tội nương nương nhà mình.

"Nương nương, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Giọng nói của Trầm ma ma không lớn, khiến người ta nhìn ra nét ngoan độc.

Thái tử phi Quách thị nhìn thoáng qua Trầm ma ma, châm chọc nói: "Nên làm gì? Còn có thể làm gì? Bây giờ trong bụng Thường thị còn có cốt nhục Điện hạ đấy."

"Nương nương cứ bỏ qua cho nàng như vậy?" Trầm ma ma bất giác hỏi.

Sao nàng có thể bỏ qua cho Thường thị như vậy, bây giờ Thường thị có bầu, dám làm như vậy. Về sau nếu sinh nam hài cho Điện hạ, còn không tiếp tục vô pháp?

Đến lúc đó, sợ là lại càng không đặt Thái tử phi này vào mắt.

Không đợi Thái tử phi mở lời, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có cung nữ tiến vào bẩm báo: "Nương nương, Thường tuyền thị chờ bên ngoài, nói là đến thỉnh tội."

Nghe cung nữ bẩm báo, Quách thị không nhận được, cười thành tiếng.

Đêm hôm khuya khoắt tiến đến thỉnh tội, một nàng ta đến rồi.

"Kêu nàng trở về."

"Nương nương." Cung nữ kia hơi kinh ngạc, ngẩng đầu lên.

"Nói là bản cung đã ngủ, bây giờ nàng có thai, trở về ngủ trước, việc này nói sau."

Quách thị đã nói vậy, cung nữ kia gật đầu, lui ra ngoài.

Thường thị đứng ở cửa, đợi rất lâu mới thấy có người đi ra, nghe được Thái tử phi kêu nàng trở về, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

"Không, ta muốn gặp nương nương."

"Thường chủ tử, nương nương nói ngài hiện giờ có thai, không thể làm khổ thân mình, có chuyện gì thì chờ trời sáng rồi mới nói." Cung nữ kia nhún mình, liền đóng cửa lại.

Trong đầu Thường tuyền thị trống rỗng, xảy ra chuyện như vậy, sao Quách thị có thể bỏ qua cho nàng.

"Chủ tử, đêm đã khuya, nô tỳ đỡ ngài trở về đi."

Thường tuyền thị liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, đột nhiên tiến lên, giương tay, một bạt tai đánh xuống.

"Vô dụng, bây giờ nói lời hay, sao vừa rồi trước mặt Điện hạ không nói đỡ cho ta!"

Cung nữ này là người đến chỗ Tần Xu trước đó, tên là Nhượng Vân.

Thường tuyền thị vừa khản trương vừa tức giận, dĩ nhiên xuống tay rất nặng, một cái tát xuống, mặt Nhượng Vân lập tức sưng đỏ.

"Chủ tử thứ tội, chủ tử thứ tội." Nhượng Vân quý gối, không ngừng dập đầu, mới dập đầu vài cái, trên mặt đất liền rớm máu.

[Trong phòng]

Trầm ma ma khó hiểu hỏi: "Nương nương sao lại không gặp Thường thị?"

Thái tử phi Quách thị nhếch môi: "Nàng có thai, vẫn nên ngủ một giấc sâu, miễn là nàng còn có thể ngủ."

Trầm ma ma gật mình, đúng vậy, xảy ra chuyện như vậy, sao nàng còn có thể ngủ được.

Người có thai, kiêng kị nhất là ưu tư sợ hãi, thân thể bị thương.

Tuy rằng nương nương ngại thân thể nàng ta không thể ra tay, nhưng nếu chính nàng ta khiến Điện hạ tức giận, sau đó làm mất đứa nhỏ trong bụng kia, có quan hệ gì với nương nương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Đông Cung Của Tần Xu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.